

Ted Kereshe

A NAGY ÁTVERÉS
avagy, hinta a pokolban

© A szerző kiadása

www.konyvmanufaktura.hu

Ted Kereshe

A nagy átverés

avagy, hinta a pokolban

Előszó

Kedves Olvasóm!

Szeretettel köszöntelek ismét téged és egyben köszönöm, hogy megtisztelsz a figyelmeddel. Annak oka, hogy ismét „tollat ragadtam” leginkább az, hogy tanításom mondhatni töretlen lendülettel folyik, jönnek az információk, így számos igen érdekes dolog jutott újfent az eszembe. Olyanok, amelyeket mindenképpen érdemesnek tartottam rögzíteni. Ezen felül pedig a kapott tanítások valóban úgy hiszem, nem csak nekem szólnak, így továbbra is dolgomnak érzem azt, hogy ezekről folyamatosan tájékoztassalak téged. Továbbá személyesen néhány érdekes és súlyos fejleménnyel „munkáságom” kapcsán, amelyek egyébként – bár némelyek szomorúak és kiábrándítóak – leginkább éppen a meglévő meggyőződéseimben erősítenek meg. Olyan nyilvánvaló tények, fejlemények ezek, amelyeket pontosan előrejeleztem és lemodelleztem a Luciferzum című, általam az alapokat megteremtő műnek tekintett írásomban. Olyan fejlemények, amelyek amellet, hogy mélyen elgondolkodtatóak, rávilágítanak e világ tökéletesen kiszámítható és nem túl kifinomult törvényszerűségeire. E törvényszerűségekből levont tapasztalataim megerősítenek abban az újkeletű elgondolásomban is, hogy ezután nem szabad semmilyen módon megpróbálnom „szalonképesebbé” tenni az írásaimat.

Mostanra sokan elmaradtak azon olvasóim közül, akik

annak idején még lelkesen fogadták soraimat. Az oka ennek egyszerű, beszéltem már róla és alább is visszatérek erre, tehát most nem teszem. Annak a „keménymagnak” pedig, akik kitartottak mellettem, úgy hiszem egyébként sem szükséges tenni a szépet. Ők úgy hiszem a „frankóra” kíváncsiak. Ez az írás is ilyen lesz. Frankó. Döbbenetes és megrázó tapasztalat az, amikor egy szerzőnek szembesülnie kell azzal a ténnyel, hogy minden igyekezete ellenére vannak emberek, akik tökéletesen félreértelmezik azokat a gondolatokat, amelyeket írásaiban igyekeznek az olvasóival megosztani, eléjük tárni. Hogy ezeknek az embereknek mindenből éppen az ellenkezője „jön le”, mint amit a szerző közölni kíván.

Azt kell mondjam, hogy „rossz az, aki rosszra gondol”! Vannak szavak és ezekből összeálló mondatok az írásaimban. A szavaknak pedig van egyértelmű és konkrét jelentése. Aki egyéb tartalmakat vél kiolvasni a sorok közül, – és érdekes módon ezek az egyéb tartalmak valahogy mindig terhelőek szoktak lenni a szerzőre nézve – az nagyon komolyan gondolkodjon el a fenti bölcsességen! Tehát rossz az, aki rosszra gondol! És igaz ennek az ellenkezője is: Jó az, aki jó-hiszemű. Mert az emberek magukból indulnak ki. No, nem akarom túl bő lére ereszteni ezt a dolgot, de azt gondolom, hogy jól példázza azt az állításom, amely szerint egy olyan tartalom megismerése esetén, amelyen gondolkodni kell, gondolkodni érdemes, ahány ember, annyiféle értelmezés fog megszületni. Pedig a betűk, a szavak ugyanazok minden egyes ember részére. Száz szónak is egy a vége, súlyos tanulság ez számomra arra nézve, hogy ne akarjam semmilyen módon felülrni a Forrás(om) információit, szavait, ha úgy tetszik, üzeneteit. Nem érdemes erre törekedni azért, hogy az olvasó kedvében járjak, mert még ha ez lenne is a célom,

egyáltalán nem biztos, hogy sikerülne megvalósítani. Sőt! Nyilvánvaló, hogy minden olvasónak egyszerűen képtelenség kiszolgálni az ízlését, hiszen ahány ember annyi ízlés. Az írásnak éppen ez a lényege. Adsz egy tartalmat, amely belőled (általad) jön, aztán aki kéri-kéri, aki nem az nem. Azzal viszont, hogy ezt időnként mégis megpróbálom, finomítani próbálok az anyagon itt-ott, hozzáfésülni azt ahhoz, amelyet leginkább szalonképesnek vélek, azzal tapasztalataim szerint leginkább csak elrontom, vagy eltorzítom a Forrás mondanivalóját. Hát ennyit erről. Ami viszont még a tanulság általános részét illeti az, hogy be kell lássam végre, nincs mese, tetszik vagy nem, ez egy primitív világ, primitív kommunikációs lehetőségekkel, a felsorolás további részét rád bízom, ha van kedved, folytasd! Azt gondolom, hogy ebben a világban a lehető legjobban működő kommunikáció a példamutatás. Azonban, mint itt mindennek, ennek is megvannak a maga korlátai. Csak a legszűkebb ismeretségi körben működik (ha működik), és ott is csak meglehetősen nagy késleltetéssel. Bár ez utóbbi szempont valószínűleg nem is szempont. Csak nekem, a pillanatnyilag anyagi, fizikai lényként gondolkodó „jegyzőnek” van gondom ezzel. Az idő a valóságban nem szempont. A lényeket tekintve nem számít semmit. Mindegy, hogy emberünk öt, tíz vagy harminc év alatt jut el a helyes felismerésre onnantól számítva, amikortól el kezd gondolkodni ezen a dolgon, a lényeg az, hogy eljusson odáig még „életében”, és ha már eljutott, azután ne hibázzon. De, most (is:) kissé elkalandoztam. Tehát sok esetben, mire beérik a dolog, addigra a példát mutató emberrel már nem lehetséges az egyéb kommunikáció. Az ember trappol a saját életén keresztül, megy a saját feje után, és azon ettől általában jó sok púp nő. Amikor az ember ezt megunja (van aki soha sem jut el ideig, mert

egyszer csak trappolás közben úgy beveri a fejét, hogy az végleg betörik), elkezd gondolkodni, hogy ki az, aki esetleg nála jobban csinálja. Ki az az ismerősei körében, akinek nincs ennyi púp a fején? Emberünk elkezd leltározni a fejében és a végén rá fog találni egy vagy több olyan emberre, akik szerinte jól vagy jobban csinálják mint ő. Persze ez a szelektálás azok között fog lezajlani emberünk fejében, akik hasonló értékrend szerint élnek ahhoz, mint ami neki is a mérvadó. Ha megvan a példa, akkor megpróbálja utánozni. Ez így vagy úgy sikerül is, amiből ismét le fogja vonni a tapasztalatokat. Általában elsőre, másodjára, sokadszorra sem fogja megtalálni a megfelelő példát, de az emberek kitartóak, ha a saját boldogulásuk a tét. Keresnek fáradhatatlanul. Mutatnak is nekik sok példát mindenhol. Tévében, filmekben, könyvekben, ahonnan meríthetnek. Ezek a példák azonban általában rossz példák. Ezt eldöntheti ki-ki maga. Az élet pedig vagy igazolja ezt a döntést vagy nem. Tehát jó esetben emberünk sok csalódás és púp után rátalál a helyes útra, és *elindul végre vízért a kútra*. Hogy én miért írok mégis? Ha egyszer pontosan tudom, hogy ez a közlésforma mennyire sérülékeny, félreérthető, félremagyarázható, akkor miért teszem? A válasz egyszerű: Mert, mint írtam, a példamutatás csak meglehetősen szűk környezetben hat, hacsak az ember nem egy nagy közfigyelemnek örvendő valaki. Azonban, akik a közfigyelmet irányítják, azok gondosan ügyelnek arra, hogy az értékes példát kínáló emberek lehetőleg soha ne kerüljenek fókuszba. Azért írok továbbá, mert nincs jobb lehetőségem azt tenni, amit helyesnek vélek. Szűk környezetemen kívül nincs ugyanis lehetőségem „élőben” bemutatni azt, amit igaznak gondolok, nem tudom bemutatni „igazságom” eredményét, írásban azonban viszonylag sok emberhez el tudom juttatni a gondolataimat, amelyek a sok

értelmezésbeli mellétrafálás ellenére is sokakat elvezetnek valahova. Vagy éppen egészen máshova valahova, de a célokat, miszerint gondolkodásra buzdítom az embereket, mégpedig elvont gondolkodásra – mert ez a lényeg –, ezt mindenképpen elérem ha végigolvasod egy-egy írásomat. Végül, de nem utolsó sorban, az írás ha papírra kerül, meglehetősen időtálló közlési forma. Nekem olyan írások is segítettek fejlődésemet, amelyek sok száz évvel korunk előtt íródtak, a szentírásról már nem is szólva. Sőt! Akadt egy, alább hivatkozom is majd rá, amely több ezer éve íródott ráadásul alighanem kifejezetten nekünk, mai embereknek. Nyilván nem véletlen, hogy még a hivatalos „jegyzett és tanított” történelmünk idejéhez képest is csak a minap került elő a teljes verziója. Most vált aktuálissá. Énókh könyvéről beszélek, alább részletesebben is. A magam írásainak jelentőségét vagy súlyát természetesen nem merném az említett művekéhez mérni, de könnyen lehetséges, hogy valamelyikük mondjuk száz év múlva, egy poros padlásról, vagy egy pince mélyéről kerül egy olyan valakinek a kezébe, akinek akkor hasznos lesz és segítséget nyújt majd. Ki tudja? Én igyekszem tenni a dolgom, a többit pedig az Úrra hagyom. Mi egyebet tehetnék?

Több ízben leírtam már és megteszem most is: Szeretem a magyar nyelvet. Nem sikerült megutáltatni velem a magyar nyelvtanórákon sem, pedig szorgalmasan próbálkoztak velem. Szeretem a magyar közmondásokat, bölcsességeket, amelyeket az öregeink hagytak ránk. Szeretem, hogy minden nagy meglátást egyszerűen és lényeglátó módon megfogalmaztak. Amire most célzok, az így hangzik: „Mondj igazat és betörök a fejed”. Nos, én itt – hála az Úrnak – még nem tartok, de meg kell mondjam, egyre több jel int óvatosságra,

ami a szókimondást illeti. Persze ezek a jelek engem valójában nem érdekelnek. Úgy hiszem, éppen az az egyik legfontosabb dolog egy igaz ember életében, hogy – már amennyiben van neki – kiáll-e a hite, meggyőződése mellett vagy sem. Eleink, nem is oly régen, ezekért még szemrebenés nélkül akár életüket is adták. „Sehonnai bitang ember, Ki most ha kell, halni nem mer, Kinek drágább rongy élete, Mint a haza becsülete”. Petőfi idejében ez még nem volt kérdés. Ma meg *már* nem az, ha érted mire gondolok. Pedig halni azért manapság egyáltalán nem kell. Csak esetleg kiállni valamiért. És nem is feltétlenül a hazaszeretetről beszélek. Messze nem csak erről van szó. Arról van szó, hogy a mai ember opportunista. Úgy táncol, ahogyan éppen a kedvező szél füttyül. A mai ember (***mindig és mindenkor tisztelet a kivételnek***) kizárólag a saját vélt érdekei mentén működik. A legfőbb célja a haszonszerzés, gyarapodás az anyagi javakban. Arra mozdul, amerre kisebb az ellenállás és amerre a nagyobb haszon ígérkezik. A hit, a meggyőződés és sajnos a becsület mint olyan, gyakorlatilag ismeretlen fogalom a számára. Miért ez a keserű megnyilvánulás? Bevallom kissé elszomorít a világunk, és különösen országunk állapota. Bevallom engem is elérnek olyan hatások, amelyeket jobb szeretnék messze, távol tudni magamtól. De ha ennek az az ára, hogy megtagadom a hitem, önmagam, a meggyőződésem, akkor hát vállalom a kockázatát annak, hogy betörik a fejem. Mondom az igazam, azt, amit annak vélek, mert függetlenül attól, hogy igaz e vagy sem, nekem ez az igazság, Az én igazságom. Te pedig kedves olvasóm eldöntheted, hogy a tiéd is vagy sem. Ami a tényeket és a tapasztalatokat illeti, sokan úgy döntöttek, miután kijelentettem Jézus Krisztusban való meggyőződésem és hitem, hogy nem, de ez minden sajnálatom ellenére nem lepett meg. Ezzel kimentem, kiír-

tam magam a (spirituális) divatból (ha voltam ott egyáltalán valaha), ahogyan azt pontosan tudtam, és ahogyan az pontosan kiszámítható volt előre. De ez tulajdonképpen mindegy. Jöhetnek bibliai idézetekkel, vagy az Úrtól származó kijelentésekkel, amelyek megjövendölik ezeket a hatásokat, jelenségeket sok idővel azok megtörténte előtt. Amelyek nyíltan kijelentik, hogy az Úr neve, az Őbenne való hit nem lesz divatos és népszerű ezekben az időkben, de nem jövök ezekkel. Vagy talán inkább mégis. Legyen itt egy, nehogy azt mondd, nem volt megírva:

„Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert vizsket a fülök. És az igazságtól elfordítják az ő fülöket, de a mesékhez oda fordulnak.”

Tehát én kiírtam magam a manapság divatos ezoterikus, spirituális áramlatból, de ez tényleg teljesen lényegtelen. Vagy inkább megnyugtató. Megnyugtató, mert ez számomra azt bizonyítja, hogy a jó úton, a keskeny ösvényen járok. Ha a széles úton járnék, divatos lennék.

Az éremnek azonban mindig van egy másik oldala is. A borúra jön a derű. Annak ellenére, hogy sokak szemében már érdektelen sőt, ennél is rosszabb az a világnézet, gondolatvilág, amelyet én e könyvekben megnyilvánítok, sokak mégis kitartanak mellettem és bátorítanak arra, hogy folytassam a dolgom. Nagyon érdekes megtapasztalni azt, hogy ugyanaz a tartalom egy-egy ember esetében mennyire más és más reakciót vált ki. Az egyik feldühödik, támad és vitatkozik, a másik ugyanezen érzékenyül, sír, és köszönetet mond. Érdekes, nem igaz? Most akkor ki látja jól? Min-

denki? Senki? Kinek a véleménye az értékesebb? Csupa nehéz kérdés. Ismételnem kell önmagam: Ezek a könyvek szelíd dolgok, szelídek mert nem kényszerítenek semmire téged kedves olvasóm. Ha tetszik, amit olvasol benne, fogadd szeretettel, ha pedig nem tetszik, hát tedd le, add tovább vagy tégy vele, amit akarsz! Ez a világ egy sokszínű világ, amelyben nincs két egyforma ember így két egyforma tudat sem. Mindenkinek joga és lehetősége van azt gondolni, amit akar. És mindenkinek – legalábbis mifelénk – van lehetősége arra, hogy gondolatait, elképzeléseit megossza ilyen vagy olyan formában másokkal. Nincs ebben semmi rossz, semmi erőszakos. Én nem kopogtatok be hozzád, amikor az otthonodban pihensz, nem akarlak meggyőzni semmiről. Leírom a gondolataimat, amelyeket érdemesnek tartok az elmélkedésre, leírom a hitem, te pedig azt kezdesz ezekkel a gondolatokkal, amit csak akarsz. Ha akarod végig gondold, ha akarod elveted őket. Ebben a világban a tudat lehet szabad, ha képes vagy felszabadítani azt. Mert ezt akarnod kell, tudatosan dolgozni ezért az állapotért. Azt azonban, hogy miként igyekszel eljutni ebbe az állapotba, már neked kell eldöntened. Nagyon fontosnak érzem azt, hogy az egyes ember hagyja meg másnak azt, ami annak az adott embernek fontos. Ami neki örömet okoz, jó érzéssel tölti el. Igyekszem elkerülni azt a hibát, hogy a gondolataimat és írásaimat az egyetlen és megdönthetetlen igazságként akarjam feltüntetni. Meggyőződésem, hogy ebben az életünkben semmiképpen nem juthatunk az abszolút igazság birtokába, hiszen sem képességeink a megértésre, sem egyéb lehetőségeink ezt nem teszik lehetővé. Szerintem az abszolút igazságot, amely az Isten igazsága csak és kizárólag Isten ismerheti, mivel az Ő Maga. Ezért kell, hogy Ő legyen a bíró. Csak Ő van tökéletesen tisztában Önmagával, erre egy Önála alacsonyabb ké-

pességekkel bíró lény egyszerűen nem lehet képes. Márpedig Isten csak egy van. Aki ugyan Önmagából teremtette a teljes teremtést, (hiszen a semmiből nem lehet valami) aminek okán minden teremtett az Isteni egész egy kicsiny része, de bár minden véges a végtelenből származik, mégsem lehet sohasem egyenlő és azonos szinten Vele. Ezért hibás és veszélyes (veszélyes mert eltérít az igazságtól és önszolgálatra, önmegváltásra buzdít) nézet az, hogy minden egyes ember istenné válhat, egyenlővé az Egyetlen Teremtővel. Ez nem lehetséges, de jól is van ez így. Mi marad hát nekünk, véges lényeknek? Marad a hit, a meggyőződés és az elvek. Amelyek alapján eldönthetjük, hogy miként, milyen értékrendet vallva éljük az életünket. Hogy milyen célokat fogalmazunk magunknak, mi lesz az a vezérelv, amely által hagyjuk magunkat vezetni életünk során. Ebben áll a szabad akarat, az egyén szabadsága, amelybe még Isten sem szól bele, csak a gonosz igyekszik ezt megtenni minden erejével, de nem feltétlenül sikerrel. Tehát kedves olvasóm, én a magam részéről továbbra is csak arra buzdítalak, hogy alakítsd ki a saját meggyőződésed, használd a fejed, légy óvatos és elemző, de mindenekfelett hallgass a szívedre és a lelkiismeretedre! A most következő írás, bár szellemisége hasonló az előzőekhez, nézetem szerint megint kissé más lesz, mint az eddigiek. Szó lesz benne jó sok mindenről. Istenről, emberről, természet-ről, jóról, gonoszról, összeesküvésről, egyházzal, politikáról, idegenekről, reinkarnációról, szexről-szerelemről, és lesznek benne bőséggel elvont gondolatok is, hiszen ezek minden általam jegyzett írásnak elengedhetetlen részei. Fogadd hát szeretettel ezt az írást is, jó szórakozást és kellemes időtöltést kívánok hozzá!

A nagy átverés – avagy, hinta a pokolban

Mielőtt belevágnék lényegi mondandómba, hadd fűzzek egy rövid magyarázatot könyvem címéhez. Feltűnhetett neked kedves olvasóm, hogy a Luciferzum után ismét megjelenik a címben a pokol szó, mégpedig ugyanabban a vonatkozásban, mint ott. Pedig az Úton Istenhez című írásomban kijelentettem, hogy világunkat a pokollal azonosítani tévedés. Hogy ez nem maga a pokol, „csupán” egy sok tekintetben pokoli helyé züllesztett világ. Igen, így látom most is. Akkor mégis, mi ez a pokol szó ismét világunk vonatkozásában?

A válasz egyszerű: Azok a lelkek, akik nem fogadták be még szívükbe Jézus Krisztust, azok akik e világ értékrendjét tartják meghatározónak életvitelükre nézve, azok, akik kizárólag a maguk és saját érdekszférájuk boldogulásával vannak elfoglalva, azok bizony szellemi értelemben a pokolban vannak. Mert a negatív polaritás által sugallt és preferált eszmerendszert, viselkedésmódot követik. Ez a pokol sugallata. Aki pedig arra hallgat az (lélekben és ez a lényeg) ott is van. Erről ennyit.

Amint tehát azt az előszóban írtam, tanításom és az információáradat meglehetősen nagy tempóban folyik. Miért ez a rohanás? Mire ez a tempó? Bizony az idő, az időm kevés. Nem tudom mennyi, de nem is érdekel. Az Úrra bízom – mint minden dolgomat – ezt is. Az idő egyébként relatív fogalom, ha száz évről beszélünk, az is csak egy pillanat töredéke a valóságban, tehát meglátásom szerint az itteni időnek semmi jelentősége nincsen. Maximum annyi, hogy ne fecséreljük el. Mert sosem tudhatod mennyi jut belőle.

„Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok sem a napot sem az órát”.

E könyvnek az egyik legfontosabb mondanivalója a felhívás ismét a józan és elemző gondolkodásra, valamint a figyelmeztetés egy óriási és hatalmas világszintű megtévesztésre, megvezetésre, amelynek egy ideig magam is áldozatául estem. Igen, ez az úgynevezett spiritualitás és a spirituális fejlődés *abban az értelemben*, ahogyan arra ma az emberek gondolnak és ahogyan azt használják. Ez az út tévút és rossz irányba vezet! Fontos, hogy megértsd pontosan, mire gondolok. Hiszen minden Istennel kapcsolatos elmélkedés a spiritualitás világába tartozik, lévén nem fizikai, hanem kifejezetten szellemi, lelki tevékenység. Én a fenti kijelentéssel leginkább arról a jól beazonosítható és viszonylag új keletű jelenségről beszélek, amely az úgynevezett „nyugati kultúrán” belül figyelhető meg, talán a hippi korszaktól kezdődően. Arra célzok, amelyben a nyugati, „modern” ember rátalált egy halom, sok esetben mesterségesen, hazug tartalmakkal feldúsított keleti filozófiára, misztikus tanításra, bölcsességre, amelyeket nagy igyekezettel akar beilleszteni, beépíteni a saját kultúrájába és világnézetébe. Nagy divat lett ez a nyugati világban. Akár teljes életmód és szemléletváltásra is buzdítja az egyént életének minden területére kínálva új alternatívát. Gondolkodásmód, táplálkozás, mozgáskultúra, sport, orvoslás, egyszóval végre minden téren megújulhat a befásult nyugati ember. Végre valami friss, valami nagyon pozitív. Itt az új gumicsont, a következő száz évben most mindenki nagyon spirituális akar majd lenni. Minél spiribb valaki, annál trendibb. Akit ez a kijelentés most ingerel, bosszant, az jobb ha tudja, csapdában van. Persze, most azt mondja ez az ember, hogy a szerző van csapdában és ő, azaz én járok sötétségben. Ez egy olyan reakció, amely a sötétségtől ered. A fény reakciója az elemző és türelmes gondolkodás. Nem a ríposzt. Ha valakiben bármilyen in-

dulat ébred, az az ember a sötétség által befolyásolt állapotban van. Nincs mese, ezt tudomásul kell venni és küzdeni kell ellene! Csak egy-két dolog, amelyek eszembe jutottak, másképpen információk, amelyeket kaptam, már önmagukban is megérvénnek egy könyvet. Nem tudom, nem tudhatom pontosan, hogy milyen fogadtatásban részesülnek majd ezek az információk azon olvasóim részéről, akik kiktartottak mellettem, én azonban mindenképpen úgy érzem, hogy igen nagy jelentőségű felismerések azt illetően, ami e világ negatív oldalát illeti. Miért éppen most, és miért éppen nekem jutottak ezek az eszembe? Mostanság gyakorlatilag tökéletesen kivontam magam a napi és úgy egyáltalán, a mindenfajta hírzuhatag befolyása alól. Egyrészt nem érdekelnek, mert úgyis minden egy megrendezett, manipulatív és negatív szándékkal folytatott színjáték része, amelyben – hála az Úrnak – nekem nem osztottak aktív szerepet, másrészt pedig a hírek jelentős hányad(ék)a egyébként is csupán tudatosan szerkesztett hazugság. Minek olyan dolgokkal foglalkozni, amelyek többnyire szemenszedett hazugságok, amelyek csak rosszkedvet csinálnak és amelyekkel egyébként sem tudok mit kezdeni? (Ég Ausztráliában az erdő, kétszáz embernek el kellett hagynia az otthonát, hatan meghaltak. Nesze!) Tehát miután e hamis és (vagy) érdektelen információk nem telítik, tömítik el a tudatom, ezért jut hely egyéb tartalmaknak. Van mondjuk egy tízliteres tartályod, amelybe azt töltesz, amit akarsz. A mátrix ontja rád hektószámra a mocskot. Ha megnyitod a kaput, ez a mocskok azonnal kitölti a te kicsiny befogadóképességed, nem marad hely egyéb tartalom számára. Ha azonban nem engeded be ezt a trágyát, beiktatsz egy szűrőt, amely csak az értéket enged át, akkor képes leszel ezt a te tíz literedet javarészt értékes tartalommal megtölteni.

Nem szándékom újra átvilágítani „munkásságomat” és motivációimat, azonban legutóbbi írásom, a Peremvilág publikálása óta történt egy s más e tárgyban is, amelyeket megosztásra érdemesnek tartok. Írásaimra visszatekintve látom azt az egyértelműen felismerhető folyamatot, ahogyan az úton haladtam előre. Azon az úton, amely hitem szerint az egyetlen igaz út, az, amely a fénybe és a szeretetbe vezet. Nehéz lenne bebizonyítani, különösen egy szkeptikus vagy „ellenpárti” olvasónak hitem igazát, de mint minden általam jegyzett írásban, nem győzöm itt is hangsúlyozni: ez nem is céloom! A célom az, hogy gondolkodásra, értelmes, logikus és elemző gondolkodásra buzdítsalak! Nem baj az, ha nem értesz egyet velem bizonyos dolgokban vagy akár semmiben. Illetve nekem nem baj, bár sajnálom. Az a lényeg, hogy találj meg a saját válaszaidat az igazán fontos kérdésekre!

Tehát a könyvek: Ahogyan haladtam előre, úgy tisztult a kép. Egyre több és több tanítást kaptam, egyre több és több dologra ébredtem rá, egyre többet lettem képes megérteni és rendszerbe illeszteni. Ma már látom, hogy az első könyvbe a Luciferzumba, szándékkal ellentétben szabad szemmel is jól látható mennyiségű salak szivárgott be. Ennek oka az, hogy leírtam mindent, amely akkor eszembe jutott és amit hittem, fontosnak véltem. Nem voltam tökéletesen tisztában azzal, hogy e világban nem lehet csak ilyen vagy csak olyan „adást” fogni. Tiszta vétel itt nem lehetséges csak viszonylag tiszta, és az is csak a megfelelő szűrők használatával. Ha az ember eljut odáig, hogy megkapja a megfelelő dekódert, akkor vehet viszonylag tiszta adást. Ez a dekóder sem tudja elhallgattatni a mocskot sugárzó adókat, ez ebben a világban – lévén egy megrontott, sötét világ -, egyszerűen nem lehetséges. Azonban e dekóder alkalmas arra, hogy megmutassa

használójának mi a tiszta és mi a szenny adás. Olyan ez, mintha egy pöcegödörben búvárkodnál, de kapsz ehhez egy búvármaskot és egy légzőkészüléket, hogy ne légy teljesen vak, és hogy tiszta levegőhöz juss. Így is, óhatatlanul szaros leszel, de legalább meglátod, hogy miben lubickolsz. Rájössz arra, hogy lehetne más is. Elkezded keresni ezt a „más”. Megfordult a fejemben, hogy törölöm a Luciferzum anyagát a webhelyről mindazzal az egyébként fontos és értékes tartalommal együtt, amely jelen van benne. Azután arra jutottam, hogy inkább csak átírom a mai ismereteimnek megfelelő formába. Végül azonban eljutottam oda, hogy ez az eddig megjelent írásokból kivilágló szellemiség csak úgy lehet hiteles és teljes, ha az alapkövén, amely a Luciferzum, nem módosítok. Ne bántsod a ház alapját! Még akkor sem, ha ma már másként tennéd azt le vagy még akkor sem, ha van benne néhány durva hiba. Mert van benne. De ha végig követed írásaim, akkor ezek a hibák orvosolva lesznek. Az Úr által, nem általam. Tehát mindent meghagyok abban a formában, amelyben napvilágot látott. Eddig egyetlen esetben módosítottam egy már kiadott anyagon, ez a Cserebogár című könyv esetében történt meg és most már hibának érzem. A Cserebogár eredetileg az utolsó, „szinopszis” című írás nélkül jelent meg. Ezt utólag illesztettem bele az anyagba. Ma nem tenném. Úgy gondolom, hogy az adott időben minden úgy jó, ahogyan van és ahogyan azt kapom. Mert kapom, de erre már nem térek ki. Ó, mégis, de csak pár mondat, két példa erejéig. Legutóbbi, Peremvilág című írásomban foglalkoztam kifejezetten ezzel a témával. Leírtam benne azt, hogy sok esetben „cenzúrázom” forrásom mondanóját. Ezzel kapcsolatban kiemeltem egy szót, amelyet egy a földi emberiség állapotára vonatkozó durva jelzőnek véltem, amikor leírtam azt. Ez a szó a „pondró” volt. Nos,

nem kétséges, hogy ez így ebben a formában erősen degradáló, sértő és megalázó jelzőnek tűnik első, de talán még második olvasásra is. Azonban később, már az írás kiadása után értelmet nyert ez is. A forrásom ezt nem véletlenül vagy bántó szándékkal közölte, csak mint több esetben, én nem értettem meg azonnal. Forrásom később elém tárt egy majd háromszáz éve lejegyzett írást, amelyben az alábbiakban olvasható részt találtam. Hadd idézzem az ide vonatkozó jegyzetem:

„A pondró témához:

Mindenki megerősítheti magát az Isteni javára a természetben látható dolgokból, amikor látja a férgeket, amelyek egy bizonyos vágy öröméből fakadóan arra indulnak és törekszenek, hogy földi állapotukat egyfajta mennyekre változtassák és e cél érdekében különös helyekre másznak és lefeksznek, mint a méhben, hogy újra szülessenek és ott bábokká, lárvákká, hernyókká, álcákká és lepkékké váljanak. Miután keresztülmentek eme átalakuláson és felöltözték a fajtájuk szerinti szép szárnyakat, a levegőbe szállnak, mint mennyükbe és ott örömmel játszanak, házassági szertartásokat folytatnak, petéket raknak és utódokat biztosítanak maguknak; közben édes és kellemes ételekkel táplálkoznak a virágokból. Ki nem látja azok közül, akik megerősítik magukat az Isteni javára a természetben látható dolgokból, az ember földi állapotának valamely képmását az olyan teremtményekben, mint a nyüvek, és az ember mennyei állapotát azokban, mint a lepkék?

Metamorfózis barátom, újjászületés! Erről ennyit.

Ha írsz: Hogyan rontod el a Forrás információit? (Mivel nem érted) A pondró, mint ember tökéletesen kifejezi az alvajáró ember állapotát. Nem pejoratív vagy sértő jelző ez, hanem a lehető legtökéletesebb hasonlat. A pondró (hernyó) első alakjában csak egy 'féreg', amely az embert az anyagi szférához vonzó, csúszó-mászó állapotában ábrázolja. Amikor aztán megtörténik az újjászületése, ugyanez a lény gyönyörű pillangóvá változik. Felszáll, nektárt eszik, és gyönyörű lesz.”

A második példa azért érdekes, mert másra mutat példát, mint az előbbi eset. Ugyancsak az előző írásomban, ahogy jött, úgy le is írtam egy bugyuta kis rímnek tűnő sort. (Azt, amelyet szándékkal e könyv bevezetőjébe is beírtam.) Szemet is szúrt a dolog, de végül (igen helyesen) meghagytam. A mondat így nézett ki, ráadásul egy angyali gondolatként fogalmazódott meg a történetben, ami megint csak fontos körülmény, hiszen az angyal nem fizikai, hanem szigorúan szellemi tartalmakban gondolkodik, amint arról már írtam máshol. Tehát a mondat: „*Az a fontos, hogy ez az egyed rátért immár a helyes útra, és elindult végre vízért a kútra.*” Nos belátom, ez így önmagában inkább butuskának mint sem viccesnek vagy humorosnak, vagy éppen mély tartalommal bírónak hat, ám nem is viccnek szánta a Forrás. Ez egy utalás mégpedig a szellemi nyelven, illetve a szellemi fogalomkészlet alapján. Erre is csak később, már a könyv elkészülte után, utólag jöttem rá. A helyzet a következő: A (tisztá, vagyis innivaló) víznek itt szellemi értelemben az igazság a jelentése, megfelelése, a kútnak pedig Isten, azaz Jézus Krisztus. Ahogy írva van:

A Jákob kútjánál ülő Jézus így szólt a samáriabeli asszonyhoz: „*Mindaz, a ki ebből a vízből iszik, ismét meg-*

szomjúhozik: Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne”.

„felállta Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék. A ki hisz én bennem, a mint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.” „a szomjazónak adok az élet vízének forrásából ingyen”.

S, még jóval Immánuel Jézus előttről, Ésaías könyvéből:

„S örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből,”

Nos, így működik tehát sok esetben rosszul, az én cenzúráram. Ki tudja hány esetben mentem el a valódi jelentések és tartalom mellett csak azért, hogy az olvasóim „lelkivilágának” kedvezzek, hogy az egojuk önérzetének megfeleljek? Nem szeretem betartani – bár általában eddig megpróbáltam – azokat a szabályokat, amelyeket a különböző etikai kódexek, társadalmi szabályrendszerek támasztanak egy szerzővel szemben. Ma már úgy vagyok vele – különösen, hogy nem várok semmiféle ellenszolgáltatást munkáimért – hogy tessék testvér, tőlem ezt kapod! Ha kéred vedd szeretettel és szívből, ha meg elakadsz azon, hogy a megszólításaim nem nagybetűsek esetenként, vagy éppen tegeződő formulát használok *veled* szemben, hát áldjon meg az Isten, ne olvass tovább!

Ért néhány olyan kritika – beszéltem már ezekről is, de muszáj kitérnem rájuk ismét néhány mondat erejéig –, hogy írásaim messze túlmennek a „normálisnak” nevezhető gondolatiság határain.

Hála Istennek! Egyébként tessék mondani, mi a normális? A kommersz? A tizenkettő egy tucat fércmunkák? Amelyek a nagy tömegek ízlésének és pénztárcájának akarnak és tudnak megfelelni? Vagy a nem kommersz is belefér esetleg? Ha belegondolsz, minden olyan alkotás, mű vagy bármi egyéb, amelyet az ember létrehozott valaha e világban, és amely bármilyen szempontból kiemelkedőnek számít az átlagos dolgok közül, meghaladja a kommersz fogalmát. Így vagy úgy, de messze az átlagos felett van, kilóg a sorból. Nem szokványos. Eltér a megszokottól. Nos, nem állítom, hogy az én írásaim különösebben magas szellemi színvonalat képviselnének, nem állítok semmi ilyesmit, ezt íteld meg vagy dönts el te magad! Azonban azt állítom, hogy – mint írtam hála az Úrnak – eltérnek a szokványostól, és a közízlés által elvárt vagy kívánatos színvonaltól. Számomra ez valódi öröm és igen megnyugtató tényállás.

Tehát meghagytam írásaimat abban a formában, amelyben – nyilván nem véletlenül – napvilágot láttak. Az, hogy e munkára engem választott az Úr, mert kétségem nincs afelől, hogy a választás Tőle ered, egyértelműsíti számomra azt a tényt, hogy e munkára megfelelőek is a képességeim, hiszen azokat Tőle kaptam. Teszem tehát a dolgom, elkövetem a hibáim, de nyugodt és boldog vagyok, mert Őt, Jézus Krisztust szolgálom.

Nem érdekel ki mit gondol. Nem vagyok hajlandó semmiféle vitába bocsátkozni a kijelentéseimmal, írásaimmal kapcsolatban. Azt teszem, amit helyesnek vélek, amit a lelkiismeretem (és a Forrásom vagy *Múzsám*;) diktál, a többit pedig az Úrra és rád bízom kedves testvérem. De itt megint álljunk csak meg egy szóra! Ha már szóba került ez a múzsa ügy, úgy érzem ez is megér néhány mondatot. Vajon mi a múzsa? Már az ókorban is említés esik róluk, egyszerűen az a

jelenség, hogy egy bizonyos embert, szerzőt egy bizonyos szerzemény, legyen az zenei vagy irodalmi mű létrehozásában megihletnek ezek a múzsák, súgnak neki, aktív segítséget vállalnak, sőt, kifejezetten ők súgják az adott művet, egyáltalán nem újkeletű az ember történetében. Ha ez a mű egy remekbe szabott zenei alkotás, vagy egy a kritikusok által egekbe magasztalt irodalmi alkotás, akkor a múzsa egy pozitív forrás és a kutya sem törődik azzal, hogy a szerzőnek „hangok szólnak a fejében”, vagy nyíltan megvallja, hogy valamiféle érzékfeletti lény, intelligencia súgott neki művének megalkotásakor. Ebben az esetben a szerző egy „zseni”, a többi nem téma, fátylat rá, élvezzük a terméket. Azonban ha a megszületett mű valamiért nem nyeri el az éppen aktuális és uralkodó kritika szimpátiáját, akkor a szerző minimum elmeháborodottnak nyilvánítatik, akinek hangok szólnak a fejében így orvosi kezelésre szorul, vagy – mint a régebbi időkben – az ördöggel cimborál, és meg kell égetni. Egy szó, mint száz: e téma egyáltalán nem új és szokatlan az ember kultúrtörténetében. Az, hogy idegen, külső erők befolyásolnak emberi tudatokat, amelyek nyomán különböző minőségű és tartalmú művek születnek, egyáltalán nem új és meglepő dolog. Mégis sokan úgy kezelik ezt, mintha ez valami példa nélküli, egészen hihetetlen és elképesztő eset lenne. Erről ennyit.

Hogy elkalandozásom fokozzam, most nézzünk két teljesen másik témát is, amely ugyancsak foglalkoztat! És, bár az utóbb következő témáról írtam már máshol, de most is eszembe jutott hát pár mondatban kitérek rá. A mindenre kiterjedő szabálykövetés ha belegondolsz, az intelligenciával ellentétes magatartás. De mi is valójában az intelligencia? Persze, értelem. De mi az értelem? Mitől intelligens vagy ke-

vésbé intelligens, értelmes vagy kevésbé értelmes valaki? Mi határozza meg például egy embernek az intelligencia szintjét?

Világunkban nagyjából teljes egyetértés van e téren. Az intelligenciát úgy általában a problémamegoldó képességgel hozzák összefüggésbe. Mindegy, hogy ez milyen jellegű és valójában mennyire „probléma”, lényeg az, hogy egy kihívásra való minél hatékonyabb és gyorsabb reakció lett az intelligencia fokmérője. Kihívás lehet bármilyen feladat, amelyet meg kell oldani. Lehet egy zenemű megkomponálása, vagy annak eljátszása egy hangszeren, esetleg egy bonyolult matematikai feladat megoldása is, vagy éppen életben maradni nehéz körülmények között. Ezen érdemes elgondolkodni.

Manapság már az emberi élet minden területére létezik egy az intelligencia szóval párosított kifejezés. A teljesség igénye nélkül például logikai, matematikai, nyelvi, zenei, mozgási, sőt szexuális és érzelmi is. Végső soron tehát mindegy, milyen jellegű ez az úgynevezett intelligencia, mindenképpen egyfajta feladatmegoldásra, helyzetmegoldásra való képesség készségének a mértékét kívánja meghatározni. Mennyire gyorsan és pontosan vagyunk képesek ezt vagy azt a dolgot megtanulni, megoldani, elvégezni, mennyire hatékony az a reakció, amelyet az adott feladat megoldására alkalmazunk? Valami ilyesféle megközelítés alapján állnak ma az emberek az értelem, az intelligencia meghatározásához. E szerint pedig, ha ez így van, akkor egy olyan sorozatgyilkos, akit a rendkívül jól és alaposan kiképzett, óriási háttérrel és tapasztalattal bíró bűnüldöző szervek nem képesek kézre keríteni, pedig még jeleket is hagy, játszik a hatósággal, mint macska az egérrel, szuperintelligensnek nevezhető? Mert voltak és vannak ilyen esetek. Vagy az olyan

ember, aki egy bank vagy pénzintézet alkalmazásában busás fizetségért cserében kifundál olyan pénzügyi konstrukciókat, amelyek segítségével embereket kiforgatnak a vagyonukból, és földönfutókká tesznek? Ez az ember intelligens? Vagy az ügyvéd, aki jó pénzért cserébe különböző jogi praktikákkal, manipulációval kiemeli egy nyilvánvalóan bűnös embert a felelősségre vonás hatálya alól? Esetleg a „zseniális” mérnök, aki a hadseregnek fejleszt ki különböző hadászati célú eszközöket, fegyvereket, tömegpusztító eszközöket? Ez egy intelligens ember? Csak mert a közfelfogás szerint igen, ezek rendkívül éles eszű, és intelligens, kimagaslóan értelmes emberek. Szerintem nem. De még csak nem is azok az emberek az intelligensek, akik kimagasló képességeiket pozitív, emberbaráti célok érdekében kamatoztatják. Illetve ez utóbbiak igen, de nem azért mert képesek erre a tevékenységre, hanem azért, *mert ezt akarják tenni*. Mert a jót akarják cselekedni. Meglátásom szerint azok az emberek, akik a jót szeretik cselekedni, emberbaráti és pozitív szándék által vezéreltek, azok az emberek bírnak valódi intelligenciával, ők a *szelídek*.

„A szelídek pedig öröklék a földet, és gyönyörködnek nagy békességben.”

„Ha kik csúfolók, ő megcsúfolja azokat; a szelídeknek pedig ad kedveséget.”

„Jobb alázas lélekkel lenni a szelídekkel, mint zsákmányon osztozni a kevélyekkel.”

„Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet.”

És ez itt a lényeg. Nézetem szerint a valódi intelligencia a

szelídség maga. A legmagasabb intelligencia maga a szeretet, amely szelíd, önzetlen, nem kell szembenéznie problémákkal, mert nincsenek neki. Szerintem Istennek végső soron nincsenek problémái. Amiket mi annak tartanánk, azok nem az Ő problémái. Ő tökéletes és a tökéletességbe nem fér bele a probléma. Tudom, ez sokak számára kissé érthetetlennek tűnhet, de ezt nem lehet másképpen leírni. Egy olyan lélek, amely nem tud két számot összeadni, nem képes bonyolult feladatsorozatokot megoldani, állatokat megölő csapdát készíteni, körmönfont terveket szőni, viszont a légynek sem árt, soha, egyetlen más emberrel kapcsolatban sem merül fel benne negatív szándék vagy indulat, az sokkal intelligensebb, mint az a „zseni”, aki megoldhatatlannak tűnő feladatokat képes megoldani, de szemrebbenés és gondolkodás nélkül feláldoz bármit, átgázol embereken ha a pillanatnyi érdeke úgy kívánja. Tehát azt állítom, hogy a valódi intelligencia, az igazi értelem nem a problémamegoldó készségben hanem a szelídségben mérhető fel. És ha már Isten és szellem, akkor mennyei birodalmak. Ahol gyakorlatilag nincs szükség problémamegoldó képességre, mert nincs probléma. Legalábbis nem ilyen jellegűek, mint itt a földi környezetben. Nem kell küzdeni semmiért, nem kell félni semmitől, nem kell ki-feltalálni semmit mert Isten mindent megad érdem szerint. Mindenki tudja a dolgát és boldogan teszi azt. Mert ettől válik intelligensé, értelmessé a létezése. Nem a fennmaradás és a profitszerzés a cél, hanem a haszonteremtés az Isten birtokán az Ő szolgálatában. Ez a tökéletes lét. Akinek ez nem tetszik, az bizony bajban van. Bajban van, mert lázad benne az egoja. Ha az itt leírtak nyugtalanná és tiltakozóvá tettek, akkor bizony a sötétség fogja a kezed testvér. Ennyit az intelligenciáról.

Elkalandozásunk tehát onnan indult, hogy világunkban a mindenre kiterjedő szabálykövetés még a hagyományos értelemben vett intelligenciával is ellentétes magatartás. Azonban ezzel a kijelentéssel azért óvatosan kell bánni, mert ebben a világban bizony szükség van bizonyos szabályokra, hiszen egyébként már rég legyilkolták volna egymást az emberek egy marék apróért vagy rosszabb esetben egy marék rizsért. Tehát itt kellene a szabályok de nem ennyi és nem ilyen „teljes lefedettséggel”. Mi a rossz a szabályokkal? Mi a baj velük? Az, hogy az embert olyan mértékben béklyóba verik, korlátozzák, hogy egyetlen „önálló” gondolata, ötlete sem marad azzal kapcsolatban, hogy egy-egy helyzetre, problémára miképpen kellene reagálnia, azt megoldania. Adódik egy megoldandó helyzet az életében, és ő ahelyett, hogy használná az eszét, előveszi a szabálykönyvet. Megfigyelhető, hogy ez a mindenkori hatalom részéről egy tudatosan felépített, szisztematikus folyamat ebben a világban. Hogy mindent szabályok közé szorítanak. Mindenre kínálnak megoldást, és ezekből rengeteget kötelezővé is tettek az egyén számára. Akár erővel is betartatják. Ne gondolkodj! Ez a cél. Ezt nem lehet, azt nem lehet, mert ellenkezik a szabályokkal. Szabálykövetővé nevelnek már a bölcsődétől, óvodától kezdve és nem problémamegoldóvá, ahogyan azt a *jelen helyzetben és helyen* kellene vagy üdvös lenne. Egy robot leszel, egy zombi, aki csak a megfelelő szabályrendszeren belül és azokra támaszkodva képes létezni. Mindenre van szabály. Te csak ne akarj kitalálni semmit! Állj be a sorba, legyél engedelmes rabszolga, és tartsd be a szabályokat! Ha nem tudsz helyesen írni, akkor csak egy buta paraszt vagy. Szégyelld magad! Még ennyi szabályt sem tudsz megtanulni? Amikor például, amiről azt állítják, hogy a magyar ábécé, annak köze nincs a magyar nyelvhez. Az ízes magyar beszédet

a gyerekek, de a legtöbb felnőtt sem érti már. Nyakatekert és agyonbonyolított szabályokkal zsúfolt nyelvoktatás folyik az iskolákban. Csoda, hogy a gyermekek utálják és belezavarodnak? Mi az „ly”, és mi a „j”? Erre mi szükség van ha nem a megzavarás? A magyar nyelvben van egy jól érthető „j” hang, arra volt egy egyértelmű (rovás) jelünk és kész. Tudom, már a rovásban is van „ly” jel, de ez már a trágya része. Ráeróltették nyelvünkre a latin ábécét. Majd kiverte őket a víz, mire hangzóinkra kitaláltak egy rakás új betűt. Hol ismernek ma a világon ilyen betűket, hogy „zs”, „dz”, „dzs”, „ly” mint „j” hang? Kettős betűk egy hangra. Agybaj! És ezt verik bele a kicsinyek fejébe. És többen csodálkoznak, hogy nehezen megy. Hogy az egyetemisták sem tudnak manapság helyesen írni. Vajon miért? Hülyék? Dehogy! Azért mert ez NEM a magyar nyelv leképezése, és a magyar emberek ezt tudják. Ha nem is a felszínen, de a mélyükben, a bensőjükben tudják. Érzik, hogy nem stimmel valami. Körülbelül harminchat hangra jutott nekik huszonnégy jel? Ezt kellett valahogyan ráeróltetni a magyarokra. Túl kicsi volt a köcsög, amelybe beletuszkolták a nyelvünket, írásunkat, kultúránkat. Mindenhol kilóg belőle, nem akar megférni benne. Szóval a szabályok bizonyos esetekben valóban alkalmasak arra, hogy megelőzzék a kaoszt, hogy védjék a rendet. De csak bizonyos keretek között és mértékben lenne szükség rájuk, nem ilyen eltúlzott és örült mértékben, mint ahogyan jelen van mindennapjainkban. A könyvelők megörülnek a naponta változó új és új előírásoktól, szabály szabály hátán, módosítás módosítás hátán, ne mondja senki, hogy mindezt azért van így, hogy jobb legyen. Illetve mégis azért, de kinek legyen jobb? Hát nem az embereknek. Nem azoknak, akiknek követni kell ezeket a szabályokat. Sokkal inkább annak a néhány kiváltságosnak, akik kiöltik és elő-

írják ezeket a szabályokat. És ezzel szépen lassan el is érkezünk könyvünk egyik alapkövéhez. Kik ezek a „kiváltságosok”? Miért teszik ezt? Mi a céljuk? Miért érdekük a káosz és az örület megteremtése, fenntartása és egyre nagyobb kiterjesztése világban? A Luciferzumban már beszéltem a háttérhatalomról. Beszéltem motivációjukról és üzelmeikről. Azonban újabb felismeréseim fényében ez a dolog is sokkal árnyaltabb, mélyrehatóbb és egyértelműen érthetőbbé vált. Nézzük hát e kérdéskört!

Újra a háttérhatalomról

A Luciferzum című írásban közölt és nagyon is valós tényleket nem kívánom ismételni. Inkább belehelyezném azokat egy újabb kontextusba, összefüggésrendszerbe, hogy magyarul fogalmazzak.

A háttérhatalom, az illuminati vagy árnyékkormány tökéletesen megvezetett emberek szervezete. Olyan emberek ezek, akiket Lucifer hamis ígéretekkel, hazugságokkal, és ezen emberek negatív oldalát célzó manipulációkkal a maga oldalára állított. Nem azok a szerencsétlen idióta sátánisták ezek, akik fekete, ördögös pólóban, fordított keresztes tetkókkal magukon, hell nevű energiabambit védelve, láncokkal meg pirszingekkel feldíszítve szédelegnek a világban, különböző sátánista rockereket hallgatva dobhártyaszagató hangerővel. Ezek a nyomorultak csak a legalja és bizonyos célokra való eszközei e vonalnak. Akik a csúcson vannak, azok mind fehérgalléros és óriási hatalommal bíró, sok esetben nagy köztiszteletnek örvendő emberek. Vezető politikusok, mint például az Amerikai Egyesült Államok elnöke. Vallási vezetők, mint például a római katolikusok pá-

pája. A legfelsőbb pénzügyi, üzleti vezetők, törvényalkotók, politikusok, tudósok. Egyszóval mindazok, akinek a kezében ma a világ vezetése, irányítása összpontosul. Az, hogy a gonosz képes volt ezeket az egyébként általában kimagasló képességekkel bíró, eszes és a dolgok alapos megfontolására képes embereket a saját szolgálatába állítani, éppen a gonosz óriási hatalmára nyújt egyértelmű bizonyítékot. Nem szabad alábecsülni a gonosz erejét! Ha valaki nem helyezi magát az Úr kezébe, így védelme alá, egyszerűen lehetetlen lesz ellenállnia a gonosz csábításának. Ember erre nem képes. Óriási „szerencsénk”, hogy ezeknek a hatalmasoknak megvannak a maguk kis belharcaik is, különben már régen megvalósult volna az „új világrend”, amelyet oly lelkesen hirdetnek minden fórumon. Mára ezek az erők mindenre kiterjedően és mindent lefedve kezükben tartják a Föld szinte teljes lakosságát. Ők döntenek mindenről. Ők idézik elő a problémákat, amelyekre azután jó pénzért, befolyásért megoldást kínálnak. Jó példa erre a különböző járványok esete. Kifejlesztenek egy vírust. Aktiválják, majd adnak rá „gyógyszert”. Leginkább oltások formájában, amelyekben sok egyéb tartalmat is becsempésznek az emberek testébe. Általában szegény afrikai országokban tesztelték ezeket humanitárius segélyakciónak álcázva. Azonban az ott élők sem teljesen hülyék. Újabban előfordultak esetek, amikor például Nigériában az oltásokat a helyszínre szállító embereket egyszerűen agyonverték a helyiek. Észrevették, hogy több gyerek hal meg a beoltottak közül, mint az oltatlanok közül. Ezeket az oltóanyagokat rajtuk tesztelték állami jóváhagyással. Pénzt adtak a vezetőiknek, hogy hagyják ezeket a mocskos kísérleteket folytatni a saját népükön.

A nanotechnológia ma már olyan fejlett, hogy úgy tudnak becsipelni egy embert, hogy annak fogalma sincs erről.

Beveszel egy vitaminkészítményt és jeladóvá válik a tested. Egy draszté és rajtad a sátán jele. Bezony. Nem kell magadra varratnod az ördög jelét. Rád varrják úgy, hogy nem is tudod. Rengeteg csodálatos dolgot publikálnak a fejlesztéseikből, már ismertettem, hogy mi okból. Képzeld el, ha elárulják a manipulált vitamint, akkor mi az, amit eltitkolnak? De a legtöbb „modern” ember esetében nincs is szükség ilyesmire. Mindig náluk van a csipjük, amely életük legfontosabb eseményeiről folyamatosan tudósítja a nagy testvért. Az okostelefon minden információt megad a tulajdonosáról, amely érdekes lehet vele kapcsolatban. Tökéletes ujjlenyomata (szó szerint is) és személyiségtérképe felhasználójának. Elárulja a szokásait, hogy mikor, merre mozog, milyen az érdeklődési köre, az anyagi helyzete, rögzíti a felhasználó teljes kapcsolatrendszerét, pontosan képes lemérni az „intelligenciáját” és még egy rakás olyan adatot, amelyről sejtelmünk sincs. Nem tartom kizártnak, hogy az újabb generációs technikák, már az életfunkciókra is képesek valamilyen módon hatni. Mondjuk rendszeres időközönként vagy akár folyamatosan ad egy kisméretű jelet, amely valamire készíti a felhasználót, vagy valamelyik szervét. Az ember például sűrűn ingerültebb a kelleténél, gyorsabban ver a szíve, vagy többet fáj a feje, nehezebben alszik, ezért gyógyszer vesz ezeknek a problémáknak a kiküszöbölésére, de lefogadom, hogy én ezekkel még csak a szélét pedzegetem a dolog valódi mélységének. És ami a hab a tortán, a felhasználó még egy halom pénzt is kifizet mind a „kütyüért”, mind a „szolgáltatásért”. És nagyon boldog, elégedett, hogy van neki is egy olyan kütyüje, amit ezután használ is szorgalmasan, és amit mindig, éjjel-nappal a közelében, a keze ügyében akar tudni ha kell ha nem. Elvégre azért van.

Tehát az „elit”. Vallásuk a technokrácia. Ők a technokraták. Lucifer valódi papjai. Nem keverendő össze a szcientológiával és a dianetikával! Ez utóbbiak bár az óriási átverés piramisának jelentős építőkövei, mégis kutyafulék ehhez képest. A technokrácia valódi jelentése egy olyan rendszer vagy törekvés, amelyben az ember technikai, technológiai úton kívánja megvalósítani azt, amit Isten teremtett. Technika, technológia segítségével kívánja felemeli magát isteni állapotba. Tenni magát halhatatlanná. Ez Lucifer és az ő angyalainak ígérete ezen megtévesztett emberek számára. Ugyanaz az ígéret, amely az édenkertben is elhangzott. És ahogyan hazugság volt ott és akkor, hazugság most is. Azt ígérte Lucifer, hogy megismerést ad az embernek. Isten tudását adja neki. Egy olyan helyzetben tette ezt az ígéretet, amikor az ember Istennel, az Ő oldalán járt. És bedőlt ennek a hazugságnak. Mi lehetett jobb helyzet annál, mint amikor az ember tökéletes és közvetlen kapcsolatban élt az Úrral? Hogyan gondolhatta egy alsóbb rendű teremtménytől származó ígéret alapján, hogy elérheti az Úr magasságát? Ha még, aki ígérte sem érheti el soha. Különösen a jelen helyzetben. Számomra ez egyszerűen érthetetlen, hogy egy olyan magas szintű „intelligencia”, mint a fényhozónak indult angyal, ha én értem ezt, hogy nem érti, értette, hogy a vállalkozása eleve kudarcra volt ítélve? Hogy ebbe csak belebukni lehet? Nos, ami tehát a technokratákat illeti, e sátáni ígéret beváltásának útján a legfontosabb törekvésük ma az emberi agy technikai megvalósítása. Ez lenne szerintük a kulcsa az örök életű anyagi lény megvalósításának. Először az emberi agy (a test már működik és valószínűleg valamilyen formában már az agy is), majd a lélek átültetése ebbe a mesterséges testbe, agyba. Nos, itt fognak elvérezni. A testek, a bábok már működnek. A lélekkel nem tudnak zöld ágra vergődni.

Mert ez kizárólagos Isteni kompetencia. Bár Hollywood már lelkesen tudósít arról, hogy ez sikerült nekik, (pl. Chap-
pie 2015) illet még Lucifer sem tud. Csak gyenge másola-
tokat hozhat létre, amíg az Úr ezt hagyja. Hogy miért hagyja,
már azt is leírtam máshol. A történet azonban erősen köze-
ledik a robbanásszerű végkifejlethez. Az idők eljöttek és
minden jel arra utal, hogy csak „perceink” vannak hátra. Ne
rémülj meg, ezek a percek nekünk akár évtizedek vagy szá-
zadok is lehetnek! Ez a világ nem fog megsemmisülni, bár át-
alakulni igen. Ezt az átalakulást akarja többek között meg-
állítani a gonosz és a csatlósai. Nézzük csak meg a világ
„fejlődését”! Hova jutott a technika az elmúlt száz esztendő
alatt? Vajon minek köszönhető ez az elképesztő és megma-
gyarázhatatlan fejlődés? Talán ennyire megokosodtunk hir-
telen? Nem. Súgnak nekünk. Illetve nekik. Azoknak, akik őt,
a gonoszt szolgálják. Nem testvér, nem az idegenek. Nem a
különböző távoli galaxisok lakói, akik egyébként nagyon
kedvesek és aranyosak, és kizárólag az emberiség javát akar-
ják. Sajnos nem ezekről van szó. Akik súgnak azok Lucifer
démonjai. A sötét angyalok és teremtményeik, szolgálják. A
technokrácia általuk leginkább kívánatos lehetősége az, ame-
lyet még emberi szolgálják, csatlósaiuk sem mindannyian tud-
nak, hogy ezen fejlesztések által anyagba öltözhetnek itt a mi
világunkban. Csatlósaiknak azt ígérték, hogy ők jutnak majd
ezen fejlődés során halhatatlan testhez, amelyen nem fog az
idő, nem fog a betegség. Örökléthez, amely mindenek feletti
hatalomban és jólétben telik majd itt a Földön félmilliárd
rabszolga által kiszolgálva. De ez messze nem minden. Be-
járhatják majd az univerzum távoli szegleteit is kiborg tes-
tükben. A galaxis uraivá lehetnek ők. Ezt ígérte nekik a sá-
tán. És ők elhitték ezt. Pedig a sátán sosem volt tisztességes
és nem is lesz az soha. Azok, akik eladták neki a lelküket,

nem hogy örök életre és hatalomra nem, de még bocsánatra sem számíthatnak. Isten nem marad adósa senkinek. Minden számlát rendez tisztességgel és igazságosan. A számla kiállítójának érdemei szerint. Azonban mindenki eldöntheti, hogy milyen számlát állít ki. Milyen bizonyítványt mutat meg az Úrnak. Amíg itt élsz, addig nincs késő. Bárhonnan visszafordulhatsz. Akár az utolsó pillanatban is. De meg kell tenned! Keresned kell az Urat, Jézus Krisztust, és kérned kell a segítségét és a bocsánatát! Ez mindenkire érvényes, mert ezen a bolygón nincs tiszta és szeplőtelen lélek. Mindenkit behálózott valamilyen mértékben a gonoszság. A pöcegödörben óhatatlanul szaros lesz valamennyire, de erről is beszéltem már. Nézzük mi van még! Tehát ezek a technokraták eladták a lelküket és a fajtájukat, a testvéreiket ezekért az előnyökért cserébe. Azért, hogy ők a kiváltságosok csoportjába tartozhassanak. Nem irigylem őket.

Megtudtuk tehát, kik ezek a vezetők, kik irányítanak és miért. Nézzük meg kissé alaposabban a módszereiket is! Minden, ami itt e világban folyik, végső soron a jó és a gonosz küzdelmének a lenyomata. Isten és Lucifer harcának tanúbizonysága. Lucifernek tudnia kell, hogy elbukik, már nem először történik ez meg vele. Azonban maradt neki még valami. Egyetlen dolog, amellyel „ütni” remél az Úron. És ezt nem akarja kihagyni. Ez pedig a bosszú. Amely abban áll, hogy minél többeket rántson magával. Ismerjük ezt a hozzáállást az emberi viselkedésben is. Ha én elbukom, bukjanak el velem minél többen. Ne csak nekem legyen rossz, döngöljön meg a másik tehene is! De ez még nem a legfontosabb és a valódi célja a gonosznak, hiszen a gonosz sosem csak egy húron penget. Istennek minden egyes lélek elvesztése fáj. És

Lucifer tudja ezt. Ha ő nem menekülhet meg, – bár bízunk abban, hogy mégis, ám azon a határon már régen túlment, ahol ez még lehetséges lett volna -, akkor igyekeznek a lehető legtöbb lelket magával rántani. Ez történik itt és most a Föld nevű planéta valóságában. Minden erejével ezen munkálkodik és minden eddigi próbálkozásánál kifinomultabb így minden eddiginél sikeresebb módszerekkel. Ilyen egyszerű. Amint fent, úgy lent és amint lent, úgy fent. Csak éppen ez egy Isteni játszma a legnagyobb hatalmú szereplőkkel. Olyan is. Ezért van az, hogy az emberek legnagyobb része ebből semmit sem vesz észre, erről semmit sem tud. Csak egynéhány jelét képes felfedezni. Azokat, amelyek éppen az ő életével kerülnek szoros, szerves kapcsolatba. Ám az, hogy az emberek vakok erre a történetre még egyáltalán nem jelenti azt, hogy ne is történne meg. Az Úr pedig elmondja nekünk, minden egyes gyermekének, hogy ez történik a világban. Előre elmondta, mégpedig írásban, hogy ez fog történni és mi az, amit tehet minden egyes gyermek a szabadulásáért. Azonban a gyermekeket vakká és süketé teszi a gonosz. Mert neki ez az érdeke. El akarja pusztítani, ha muszáj, hát magával akarja rántani a végső pusztulásba az Úr minél több gyermekét. De csak, ha muszáj. Jobban szeretné, ha nem rántaná csak lökné ezeket a tömegeket. Ő inkább maradna. Ez a gonosz végső és legfőbb célja. Hogy hogyan, azt alább kifejtem. Akik őt szolgálják, azok ezen munkálkodnak miközben azt hiszik, hogy a saját szekerüket tolják a győztes oldalra. Tudják ők, hisz nem titok, hogy e planétának a gonosz az ura. Ahogyan ez Jánosnak, a mennyei jelenésekről szóló könyvében egyértelműen rögzítve is van:

„Tudom a te dolgaidat, és hogy hol lakol, a hol a Sátán királyiszéke van; és az én nevedet megtartod, és az én hitemet nem tagadtad meg Antipásznak,

az én hű biznyságomnak napjaiban sem, a ki megöleték nálatok, a hol a Sátán lakik.”

Ők tehát úgy okoskodnak, hogy ha itt élnek jobban teszik ha őt szolgálják. Nem a Királyt hanem a földesurat. Ők így gondolják. Némelyek bizonyosan csak félelemből teszik ezt, de ez nem menti meg őket a kárhozattól. Aki üzletet köt a sátánnal, annak óhatatlanul el kell buknia. Ahogyan elbuktak még a vele szövetségre lépő angyalok is. Ők voltak azok, akik uruk parancsára romlásba taszították az emberi fajt. Ahogy Énok (Henoch) könyvében olvasható (magyarul letehető Hamvas Béla kiváló előszavával és fordításában) a bukottak (felvigyázók) voltak azok, akik megtanították az embereket a gonosz tudásra. Fegyvereket készíteni, háborúzni és minden egyébre, amely végül romlást hozott a fajra. Akkor még tettek egy kísérletet, hogy visszakönyörögjék magukat az angyali királyságba, de Isten nem hallgatta meg őket. Már akkor túllépték azt a határt, amelyet sosem lett volna szabad túllépniük. Énokot küldték magukért könyörögni, de nem jártak sikerrel. Rá kellett döbbsenniük, hogy egyszer és mindenkorra végük van és e végnek az eljövetele el van döntve, csak „idő” kérdése, ahogyan mi mondanánk. Erről a könyvről azért szólnék néhány szót én is, bár, mint Hamvas az előszavában is említi, rengeteg mű született már e könyvvel kapcsolatban. Ami bizonyos, hogy alapvető jelentőséggel bír az emberi faj tekintetében, hasonlóan a szentíráshoz. A mű szellemi nyelven fogalmazódott meg, amelynek eredményeként a szöveg szerinti értelmezése egyes részek esetében meglehetősen furcsának tűnhet néhányak szemében. Az is bizonyos, hogy az ó, és az újtestamentum szövegeinél jóval ősbib írásról van szó esetében. Megjövendöl őtestamentumi eseményeket, és amellet, hogy bemutatja

az ÉLŐ Jézus Krisztust, megjövendőli eljövetelét és cselekedeteit, megmagyaráz sok olyan dolgot is, amelyekkel kapcsolatban a szentírás nem nyilatkozik. Azt pedig, hogy az általunk ismert ember természete nem sokat változott az ősi idők óta, amikor a könyv megfogalmazódott hadd mutassam be egy rövid idézettel belőle:

„A Bölcsesség pedig nem talált helyet, ahol lakhatott volna s ezért az égben kapott lakást. A Bölcsesség elindult, hogy az emberek között telepedjen le; de házat sehol se talált. Akkor pedig helyére visszatért és az angyalok között vett szállást. Ugyanakkor pedig az igaztalanság kamrájából kilépett, az emberek közé ment és az emberek úgy fogadták, mint ahogy a sivatag fogadja az esőt és a harmatot a szomszjas földön.”

Nos, ez elég egyértelmű (ha mégsem, akkor tegyél egy „a” betűt az „igaztalanság” és a „kamrájából” szavak közé és olvasd úgy) nem kell kódfejtőnek lenni ahhoz, hogy az ember a betű szerinti tartalom alapján értelmezhesse. Sajnos az írás jelentős része nem ilyen egyértelmű a betű szerinti tartalom alapján, de bárkinek, akinek van némi érzéke a szellemi tartalmak megfejtéséhez, nagyon érdekes információkkal szolgálhat különösen ha figyelembe vesszük, hogy elvileg nekünk, a mai kor emberének íródott a mű. Az Úr tehát elmondta, mit kell tennie annak, aki nem akar a bukottakkal tartani. Annak, aki Vele akar lenni, a fény és a szeretet királyságában élni az Ő oldalán az öröklétben.

A cél tehát ismert, de mi a módszer? Mi az, amiben ezek a bukottak hisznek? Mit tehetnek egy olyan hatalommal szemben, amely őket is megteremtette és minden egyebet, amely létezik? Ne becsüljük alá ezen lények törekvéseit! Bár

kudarcra vannak ítélve, azonban nagyon nagy hatalommal bíró entitások ezek főként maga Lucifer. Ez a harc a valódi élet-halál küzdelem, és mint ilyen, nincs határ a módszerekben, amelyet a felek alkalmaznak. Illetve van, de ezt csak az Úr tartja be. Hiszen a jó és az igazság nem tagadhatja meg önmagát, nem törheti meg a saját törvényeit. Isten tiszta lapokkal játszik és nem csal.

A gonosz azonban igen. Isten lapjait mutogatja a sokaságnak, az Úr fényében igyekszik feltüntetni magát és szándékait, így megszerezve a bizalmat és az elkötelezettséget. Erre a legjobb példa a pápai, azaz a római katolikus egyház. Az a katolikus egyház, amelyről azt igen helyesen már a Luciferzumban is leírtam, Lucifer Földi egyháza. A pápa pedig Lucifer főpapja, emberi helytartója, miközben azt hirdeti magáról, hogy Jézus Krisztust képviseli. Nézzük ezt a mocsktól ragadó és dögletes intézményt! Azt állítják magukról, hogy ők Jézus Krisztus itteni egyháza, az igazi kereszténység helyi képviselője. Ezt azonban már több esetben a saját híveik, neveltjeik (Luther, Kálvin és a reformáció többi alakja) sem vették be. Már akkor is annyira kilógott a pata a díszes reverenda alól, hogy ez az addig viszonylag egységes egyház több ágra szakadt. Már erővel sem lehetett egyben tartani. Sokan érezték már akkor is, hogy valami komoly baj van a pápai klérus környékén. Ezt a „szent” katolikus egyház olyannyira nem nézte jó szemmel, hogy például Franciaországban véres vallási alapú polgárháborúba sodorták az embereket. Az 1572-es Párizsi szent Bertalan éji mészárlásban kicsúcsosodott protestánsüldözések áldozatai hivatalosan is meghaladták a tízezer főt, és ezek a harcok még napjainkban is tartanak gondoljunk csak például Írország történetére. A párizsi mészárláshoz az akkori pápa nyíltan gratulált és üdvözölte az eretnekek kiirtását. Azt gondolom, ez már ön-

magában is bőven több mint elégséges bizonyíték arra, hogy kinek szolgál ez az egyház. Egy tömegvérengzéshez gratulálni, valóban Jézushoz méltó cselekedet? És ezeknek a tényeknek az ellenére ez az egyháznak nevezett sátáni szervezet ma is folytatja tevékenységét nem kis sikerrel. Híveik milliárdos nagyságrendben vannak megvezetve. Csupa jó szándékú ember, aki keresik az Istent ebben az egyházban. Tragédia! A Vatikáni egyház titkos célja éppen az antikrisztus eljövételének az előkészítése, az ő megfelelő fogadásának a megteremtése.

„Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, míg nem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a szedelemnek fia, A ki ellene veti és fölbe emeli magát mindannak, a mi Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. Nem emlékeztek-é, hogy megmondtam néktek ezeket, a mikor még ti nálatok valék. És most tudjátok, mi tartja vissza, a miért csak a maga idejében fog megjelenni. Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne: csakhogy annak, a ki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, a kit megemészt az Úr az ő szájának lehelle-tével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével; A kinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival.”

Az Úr tehát egyértelműen figyelmeztet erre a szentírásban, amely egyébként minden ellenkező állítás ellenére számomra sajnos itt-ott nyilvánvalóan manipulált, bár tiszta szívből szeretném, hogy ez ügyben tévedjek. Az egyik „kedvencem” a római katolikus egyház létrejöttét igazolandó, szerintem idegen bejegyzés az újszövetségben. Úgy gondolom, hogy az Úr ilyet sohasem mondott:

„De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.”

Ezt mondta volna? Péter a kőszikla, aki minden tanítása után egy éjszaka alatt háromszor tagadta meg Őt? Erre alapítja az anyaszentegyházát? Hát Uram bocsá', sem fizikai sem szellemi értelemben nem tűnik egy stabil kősziklának. És egyáltalán, mi ez az "anyaszentegyház"? Talán a katolikus? És miért anya? Hányszor hivatkozik Jézus Krisztus az anyjára és hányszor az Atyjára? De eleve már az bizonyos, hogy ha nem az eredeti iratokat olvassuk az eredeti terjedelemben és az eredeti nyelven, – márpedig a legtöbben így lehetünk ezzel – akkor kénytelenek vagyunk elfogadni a fordítók leírásait, következtetéseit, meghatározásait. Érdekes, hogy a protestáns és a katolikus biblia is másképpen fogalmaz egyes helyeken. És ezek, csak a magyar verziók. Szavakat, mondatokat módosítanak, átírnak azzal magyarázva tettüket, hogy „érthetőbbé” akarják ezzel tenni az írást. Holt az figyelmeztet, hogy ne másítsák meg az igét semmilyen okból és módon. Mindazonáltal azt kell mondjam, hogy még mindig ez az alaplú és a legjobb forrás ahhoz, hogy a hívő ember útmutatást kapjon életére, életvitelére nézve. Annak ellenére, hogy a mély szellemi tartalom rejtve marad az olvasók döntő többsége előtt, sőt talán mindannyiunk előtt, mégis építő jelleggel hat és nagyon sok tanítást ad arra nézve, hogy miként közeledjünk az Úrhoz. Az a helyzet, hogy valódi szellemi tartalma – ezt kijelentem – földi ember számára szellemi beavatás nélkül értelmezhetetlen. Olyan ez, mint a hagyma. Rétegről rétegre tárja fel valódi tartalmát azok előtt, akik az adott réteget látják és felfogják. Mi itt a földön a legkülső, földtől kevésbé megtisztított héjat lát-

juk csak. Azt vagyunk képesek értelmezni. Próbáljuk letisztogatni a földet róla, kihámozni az igazságot belőle, és ezt ízlelgetjük, mert csak ezt látjuk, de e külső héj alatt még rengeteg tisztább és egyre több eszenciát tartalmazó héj, szint rejtezik. Meg kell értenünk: nekünk az szól, amit látunk. Az, amit képesek vagyunk felfogni, értelmezni. A „felszínes” tartalom. Azért írom idézőjelben a felszínes szót, mert ez a felszínes tartalom is nagyon mély jelentőségű. Csak ahhoz képest felszínes, amelyet a szellemi lények képesek megérteni hozzánk képest belőle. Azonban, amit mi fizikai emberek megérthetünk belőle az így is rengeteg ismeret. Mindenképpen segít abban, hogy rátaláljunk az egyetlen és szűk ösvényre, amelyen majd célba juthatunk. Kapcsolatot teremt Isten és ember között, megteremti kapcsolatunkat az Úrral. Minden torzítás, átírás és megvágás ellenére ez az írás a legjelentősebb mű, amely ma az átlagember kezébe kerülhet. Ha az embernek kialakul a kapcsolata Istennel, pontosan érezni fogja az írás lényegét, azt, amely segítő kezet nyújt számára. Segítő kezet, amely utat mutat a sötétben, amely kihúzza ebből a fullasztó és gonosz posványból, amelyben élünk itt e jobb sorsra érdemes planétán.

Ejtsünk még néhány szót a katolikus egyházzal! Nem szándékom végigvenni az összes népirtást, tömegmészárlást, boszorkányüldözéseket, erőszakos térítőhadjáratokat, amelyek e szervezet számlájára írhatók. Aki szeretne erről tételes leltárt, hamar ráakadhat a megfelelő forrásokra. Azonban itt van mindenki orra előtt például az a nyilvánvaló tény, hogy ez az „egyház” bálványimádatra buzdít. Tele van ilyen-olyan szentekkel, akiknek azután szobrot is állít. Akihez utána lehet fohászolni. Ott tartanak, mint az ókori rómaiak, vagy a görögök. Még a gyomor bajnak is van védőszentje

(istene). Ha kínoz a bélszél, dobj be egy százast Szent Fingóciusznak a perselybe! Védőszentek, apostolok, Szűz Mária, Istennek szent anyja, mindenkire lehet imádkozni és kell is szerintük. Sok-sok szentet csináltak, és elnézték, amint ezeket imádták, és fohászokat intéztek hozzájuk, szinte mintha istenek lennének. Szobraikat minden szegletben felállították, magasztalták csodáikat, városaik, templomaik és rendházaik védelmezőjévé tették őket, kiszedték sírgödreikből a csontjaikat-ezeket, amiket egyáltalán még megtartani sem érdemes, és szent relikviákká tették azokat. Ezekkel az eszközökkel híveik elméjét eltérítették az Isten tiszteletétől az emberi lények imádása felé. Amikor egy az Isten. Nekik Ő már nem is elég. Dehogyan nem! Sok is. Minden igyekezetükkel azon mesterkednek, hogy elfordítsák az embereket a tiszta hittől és az információkról, amelyek nekik a rendelkezésükre állnak. Nem is szeretik, ha te forgatod a szentírást, mert úgy sem érted. Bízd csak rájuk, majd ők elmagyarázzák neked mit kell tenned. Kezembe került egy Újszövetség 1981-ből az „apostoli szentszék” kiadójának gondozásában. Több volt benne a szövegmagyarázat (tudniillik, hogyan értsem, amit olvasok), mint maga az írás. Mindennel tökéletesen tisztában vannak, mindent tudnak e világ működéséről és a gonosz legtöbb dolgáról hiszen ők a végrehajtói a gonosz akaratának. Nem értem, hogy nem nyilvánvaló a híveik számára ez a sötét tevékenység. Az egész szervezet információ és anyagi javak begyűjtésére van kihegyezve, valamint arra, hogy a lehető legtöbb embert sötétségben és félelemben tartva, a lelki üdvösségükön keresztül zsarolva kézben és irányítás alatt tartsák. Innen származtatható a szkeptikusok és ateisták azon vádja, hogy Jézus Krisztus és a hozzá kapcsolódó hit a papság és a katolikus egyház találmánya azon igyekezetük megvalósítására, hogy uralják az

embereket. Ha pedig ezekkel a módszerekkel nem jutnak célba, hát jöhet a nyílt vagy a rejtett erőszak. A terror. Nem válogatnak ez eszközeikben. A cél szentesíti az eszközt, ők ezt szó szerint értik. Ha valaki egyszer bejuthatna a földalatti világba, amely a Vatikán alatt rejtőzik, feltáruhá előtte egy olyan valóság, amelyet talán jobb meg sem ismerni. Az ötvenegyes körzet kutyafüle ehhez képest, hisz ezt már vagy ezerhatszáz éve rendezgetik. Száz szónak is egy a vége: Tudd, hogy kivétel nélkül minden, ami tőlük való, kötődik hozzánk, az még ha a felszínen másként is látszik esetenként, hamis, gonosz és rossz! Bizonyos, hogy van néhány katolikus pap, aki elhivatott és komolyan gondolja a reá bízott gyülekezet, lelkek gondozását. Aki nem tudja, hogy kinek a csuháját hordja. Aki nem tudja, hogy amit tanít, amit neki tanítottak, az tévhit. Aki jó ember. Bizonyos, hogy van néhány (fedő)tevékenységük a világban, amelyek segítenek megszorult embereken, de ettől még ez az egyház nem lesz tiszta. Minden egyes embernek rá kellene döbennie a velük kapcsolatos valóságra, de az emberek nem látnak túl a felszínen. Az álcán, amely a szentség mögé rejtőzik.

A sátán célja

Mielőtt rátérnénk e fejezet lényegi mondanivalójára, szeretnék szólni néhány szót a sátán legkedvesebb taktikájáról. Lucifer imádja az embereket az orruknál fogva vezetni. Sportot űz ebből. A kedvenc módszere az, hogy minden negatív dolgot pozitív köntösbe bújtat és úgy „adja el”, ezt az elején még néha valóban pozitívan is induló dolgot az embereknek. Ezeket a dolgokat azután a fonákjára fordítja, romlottá és negatívvá teszi, de ezt az emberek már nem ész-

lelik. Nem látják meg a bárány bőrébe bújt farkast. Magával rántja őket az örvény, amely egyúttal meg is akadályozza azt, hogy kilássonak belőle, hogy felismerjék a valódi helyzetüket. Erről lesz szó még a későbbiekben.

Szellemi fejlődésem egy szakaszában, rövid ideig Lucifer majdnem engem is meggyőzött arról, hogy ő tulajdonképpen jó fiú. Hogy ő tulajdonképpen a jó csapatban játszik, csak most el kell játszania a rossz fiú szerepét, amely egyébkén cseppet sincs ínyére és amelyet igazság szerint nagyon utál eljátszani. Hogy ő tulajdonképpen csupán elvállalt egy nagyon nehéz és durva munkát Isten szolgálatában, amelyet valakinek el kell végeznie. Ennek az elhitetésnek szerves részét képezte a Rejtett Kéz (Hidden Hand) – féle közlés is. Majdnem elhittem, már-már együttérzést és szimpátiát táplálva iránta azt, hogy ő valóban csak egy nehéz szolgálatot teljesít az emberek érdekében, Isten szolgálatában. Hiszen a nemszeretem munkát is el kell végeznie valakinek. Mondom, majdnem elfogadtam az érveit. Logikus volt, kerek és sikerült pozitív megvilágításba helyeznie ezzel minden gonoszságát, amelyet valaha csak elkövetett. Írtam már máshol, zseniális a gonosz. Annyival okosabb nálunk, hogy nincs esélyünk vele szemben, ha magunk akarnánk felvenni a kesztyűt. Úgy játszik velünk, mint macska, mit macska, mint bengáli tigris az egerrel. Egy ideig tehát ebben az állapotban voltam és volt bennem egy bizonytalan érzés, szinte hálás voltam neki ezért a nehéz szolgálatért. Csak később döbbsentem rá arra, hogy hol bukik meg ez a gyönyörű kis történet, amelyet a gonosz kerített mocskos tevékenységének kifehéritésére. Ugye a mese fő vonala úgy néz ki, hogy az embereket meg kell próbálni az érényekben, a hitükben. Ahhoz, hogy ezt meg lehessen tenni, szükséges őket egy olyan közegbe helyezni, ahol minden csúnya, rossz, és mocskos. Mert csak a bajban ismerzik meg az

igaz barát, csak a nehézségek közepette mutatják ki az emberek a foguk fehérét. Nos, ez eddig igaz is. Ezért hát indokolt és szükséges az – szólt Lucifer érvelése –, hogy legyen valaki, aki megteremti ezt a csúnya, rossz és mocskos közeget, ahol Isten a teremtményeit próbára teheti. Ezt az áldozatot pedig ő, Lucifer magára vállalta, de már igazán elege van az egészből és alig várja, hogy ismét elfoglalja méltó helyét az Úr jobbján. Nos eddig a mese, amely valljuk be, meglehetősen logikus és kerek. Hol a bibi? Ott hibádzik a sztori, hogy ezt a missziót, amelyet gonoszunk állítólagosan Isten szolgálatában végez, senki sem kérte tőle. Isten sosem kérte azt, hogy rontsa meg az embert, hogy borítsa sötétségbe, mocsokba ezt a világot. Ezt ő a saját kis buksijával ötlötte ki és valószínűsítette meg. Nem kellene az embereket kivezetni a sötétből, ha soha bele sem kerültek volna, ha ő azt nem hozta volna rájuk. Isten nem akarta próbára tenni gyermekeit. Isten békességben és szeretetben akarta magához fogadni kivétel nélkül minden egyes teremtményét. Lucifer nem Isten parancsára hozta el a rontást hanem éppen ellenkezőleg. Nélküle nem létezne a romlottság és az emberi gonoszság. Okafogyott lenne ez az egész történet, amely itt folyik, ezen a bolygón, ebben a világban. Lucifer érvelése olyan, mint minden fonáksága. Az negatív okozatra akar pozitív okot kreálni. Ennyit a kedvenc módszerről, most térjünk rá fejezetünk tárgyára!

Az nem egy facsemete, amelybe most vágjuk a fejszénket. Úgy gondolom, ez a téma önmagában bőven megérne egy teljes könyvet. Hogy átlássunk a szitán, felismerjük a színfalak mögötti történések okait, térjünk most vissza az árnyékkormányhoz és a technokráciához!

Mik a bukottak módszerei, miben mesterkednek? Az anyagi szféra uralma jutott nekik, itt a legnagyobb a hatal-

muk. Mondhatni ez a világ az, ahol a legotthonosabban és leghatékonyabban mozognak. Ezért hát e világ keretein belül és módszereivel akarják kimunkálni céljaikat. Van azonban egy komoly gondjuk. Az anyagi világ felett álló entitások, bár tudnak hatni az anyagi világra, tartós ideig, testben mégis képtelenek az itt tartózkodásra. A negyedik dimenzió nem tud tartósan megnyilvánulni egy harmadik dimenziós testben. Azonban kitartóan próbálkoznak ezzel. Megszállnak harmadik dimenziós lényeket, embereket, de ez nem az igazi. Ők teljes valójukban akarnak megnyilvánulni itt. Vágynak arra, hogy megmutatkozhassanak. Hogy istenként imádják őket az emberek. Hogy nyíltan tehessék, amit akarnak. Az ufók, az idegenek, akik különböző galaxisok küldötteinek tüntetik fel magukat, ezeknek a démoni próbálkozásoknak a szörnyszülött háromdimenziós „termékei” vagy eredményei ha úgy tetszik. Ennyit tudnak. Humanoidoknak nevezik őket, bár én inkább gnomidoknak titulálnám ezeket a torzókat. Ugyan van fejük, vannak végtagjaik, de nagyon primitív és torz arányokkal bíró lények ezek, legalábbis, ha hozzánk viszonyítunk. Azt azért tudni lehet, hogy a legtökéletesebb (angyali) lények külsejére a mi fizimiskánk dimenziókkal jobban hajaz, mint ezeké a nyomorult klóntermékeké. Ezek tulajdonképpen úgy néznek ki, mint egy rosszul sikerült karikatúra az emberről. Ennyire képes a gonosz Isten hatalmához képest. És eddig csak a külsőről beszéltünk. Hol van ezekből a lélek?

Nem az Alpha Centauriból vagy az Orionból jöttek ezek, hanem egy másik dimenzió lényei ők. Keresik a módját, hogyan rabolhatnák el a lelket az embertől és tehetnének a lelkétől megfosztott testbe egy másikat. Emberkísérleteket folytatnak, hogy előállítsák fizikailag azt a lényt, amely számukra a legelőnyösebb hordozó. Számptalan eltérítésről, elrablásról

szóló hír tanúskodik erről és ezek csak azok, akik végül előkerülnek és mernek is róla beszélni. A szellemjelenségek, az ufójelenségek, és általában az úgynevezett paranormális események mögött jobbra ezek az erők állnak. Most egy nagyon fontos dolgot szeretnék közölni veled! Sokan vannak, akiket érték démonoktól származó zaklatások vagy annál is sokkal rosszabb „élmények”, tapasztalások. Ezek a rémálmoktól egészen az elrablásokig, eltérítésekig mennek, ahol már direktben fizikailag is árthatnak az emberi lénynek. Bár, ehhez nem szükséges még csak elrabolniuk sem senkit, mert egyszerűen a psziché megzavarásával is elérhetnek bármilyen általuk kívánt hatást, amennyiben az emberi lénynek nincs meg a kellő fegyvere ellenük. Mert létezik ilyen fegyver. Nem is hinnéd, milyen egyszerűen hozzá is juthatsz. Amely ellen nincs ellen-szerük, amely minden technikájuknál és pszichés erejüknél sokkal erősebb. Ez a fegyver Jézus Krisztus neve! Tudd, ha ártani akarnak neked, elég ha az Úr nevét szólítod, segítséget kérsz tőle és felszólítod a téged zaklató erőt, entitást, hogy az Úr Jézus Krisztus nevében távozzon tőled. Úgy eltűnnek, mint a huzat. Végük van abban a pillanatban. Elfogy minden erejük, hatalmuk. Ez az egy fegyver van, amely hatékonyan képes megvédelmezni bárkit. De ehhez teljes és őszinte hit, bizalom kell, amely az Úr felé irányul. Csak ebben az esetben nyújt védelmet az Úr. Ahogyan Ő megfogalmazta ezt:

„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.”

Erre egyébként számos utalás van a szentírásban:

„Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk

tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltöztvén az igazságnak mellvasába, És felsarúztván lábaitokat a békesség evangéliomának készségével; Mindezekhez fölvevén a hitnek paizsát, a melylyel ama gonosznak minden tüzes nyílát megolthatjátok; Az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde:”

Tehát az Úr fegyvert adott gyermekeinek a gonosz ellen. Fegyvert, amely mindent legyőz. Az Ő nevét és az Őbenne való hit erejét. Mert a démonok, a bukottak ellen más nem használ. Alaphelyzetben egy-egy magányos, hitetlen ember tökéletesen védtelen és esélytelen ezekkel az erőkkal szemben. Vadul és minden erejükkel, minden eszközt felhasználva törekednek arra, hogy megvalósítsák szándékaikat mielőtt Isten kiveszi őket a teremtésből. Mert ki fogja venni őket. Szükségszerűen. Betegség ők, métely, amely rohasztja, pusztítja az egészséges részt. A mételyt el kell távolítani, ki kell vágni. Kevés az idejük ezért ez a felgyorsult örület, amely az egyre gyorsabban és folyamatosan (nem előnyére) változó világunkat jellemzi. Minden törekvésük ezt célozza, ennek az újfajta embernek a megteremtését szolgálja. Ha az ember figyelemmel kíséri az úgynevezett tudományos világ híreit, könnyedén felismerhető ez a mögöttes szándék. Ha tudja, hogy mit keressen, mire figyeljen, hamar kiviláglik a valóság. Nincs is olyan nagyon elrejtve. Minek? Hiszen az átlag földlakónak, nemhogy fogalma sincs semmiről, de nem is érdekli ez.

A legtöbbjük örül, ha minden nap sikerül valamit ennie.

A „fejlett” világban élőknek a leghaloványabb fogalma sincs arról, hogy milyen egy elmaradott afrikai országban tengődő, vagy egy az indiai kasztrendszer legaljára született dalit gyermek élete. Egy a fejlett világban élő átlagembernek olyan „problémái” vannak, amiért egy Indiában élő érintetlen boldogan odaadná az egyik karját is. Amikor egy ember azt látja, hogy a gyermeke már napok óta éheznek, azt kell latolgassa, hogy vajon meddig bírja még, egészen más gondolatok és érzelmek jelennek meg benne, mint abban, akinek az a legnagyobb problémája, hogy a héten már másodszor robbant le a tízéves autója, vagy a főnöke ismét belekötött. Ezek nem valódi problémák. A fejlett világban élő embernek annyira el van torzulva a világképe, hogy nem képes reálisan felmérni a valóságot. Azt gondolja, hogy a világ olyan, amilyennek ő ismeri. Hallott talán arról, hogy létezik valami egészen más is, de ez különösebben nem érdekli. Neki elég a plazmatévé, a jó kocsi, az okostelefon, a hamburger, a kóla és így tovább. Pénz, hatalom, szex, újabb és újabb technika, ezek azok, amelyek a mai „nyugati típusú” embert általában érdeklik. Ha hall az összeesküvésről, csak legyint és mosolyog. Meghagyja ezt a hülyéknek, akik mindent bevesznek. Ez volt a cél. Ha valamit nem tudsz eltitkolni, tedd nevetségessé az emberek szemében. Hogy még szóba hozni is ciki legyen nyilvános helyeken. Elmondható, hogy elérték a céljukat. Ma „komoly” emberek erről nem beszélnek. Ha tudnák, hogy a „legkomolyabbak”, akikre ők szeretnének hasonlítani, akik az ő példaképeik, egymás között viszont csak erről beszélnek, hát nagyon meglepődnének. Ezek a titkos társaságok nagyon megválogatják a tagjaikat. A legfelsőbb szintekre (az emberi szintekről beszélek) már csak beszülni lehetséges. Kilépní pedig gyakorlatilag lehetetlen. Írtam, hogy ezek a dolgok már nem érdekelnek, nem

foglalkoztatnak, most mégis visszatértem hozzájuk. Ez azért vált ismét aktuálissá, mert ez az egész témakör, bár valóban eltereli az ember figyelmét a legfontosabb dologról, – az Úrral való kapcsolat kereséséről és kialakításáról, – a megismert új információk birtokában segít megérteni egy rakás fontos összefüggést, amelyek érthető magyarázat híján egyébként Isten vonatkozásában az emberben kétségeket ébreszthetnek. Hiszen ha tegyük fel, az emberiség egyszer csak találkozik egy hihetetlenül magas technikai színvonalon élő, elmondásuk szerint egy távoli galaxisból érkező idegen fajjal, amelyik azt állítja magáról, hogy mondjuk ő teremtette meg ezt a fajt, amely ma benépesíti a Földet, és most visszatért hozzánk, hogy megnézzék meddig jutottunk, akkor ezt nagyon sokan elhinnék. Azok közül is, akik addig hittek Istenben. Az emberiség tudata már fel van készítve egy ilyen eseményre, amely bármikor be is következhet. Egy ilyen esemény során sokaknak könnyen megrendülhet az Istenbe vetett hite. Ez a hirtelen felbukkant idegen faj venné át Isten helyét és szerepét ezeknek az embereknek az életében. Akik pedig Lucifert szolgálják. Végső soron tehát a gonosz itt elérné a célját. Az embereknek ő válna az új istenévé. Visszatérünk még erre bővebben.

A gonosz által erőltetett kutatások több szálon haladnak, mivel több célt akarnak egyidejűleg megvalósítani. Először is van itt ez a bő héttmilliárd lélek, akire nincs szükség. A java részüket, úgy a kilencven százalékukat meg kellene semmisíteni a lehető leghamarabb mindezt úgy, hogy ne ismerjék meg likvidálásukig az igazságot. Hogy ne keressék Jézus Krisztust és az üdvözülés lehetőségét. Erre viszonylag nagy az esély, hiszen a világ népességének legnagyobb része semmit sem tud az Úrról, vagy ha tud is, nem az igazságot. Ezt

a hatalmas tömeget tehát ki kellene iktatni. A megmaradó populációt pedig engedelmes rabszolgává kellene tenni, hogy reklamáció és lázongás nélkül legyen hajlandó kiszolgálni a maréknyi elitet. Az istenné avanszált legfelsőbb réteget. Totális kontroll, mindenre kiterjedő felügyelet és irányítás a cél. Ezek a megmaradt rabszolgák gyakorlatilag biorobotok lennének, akik csak annyi értelemmel és képességgel bírnának, amely elegendő lenne feladataik ellátásához. Szaporodásuk is szigorú felügyelet alatt állna. Csak a megfelelő minőségű és mennyiségű egyed maradhatna meg. Ezek üzemeltetnék a bolygót és szolgálnák az uralkodó osztályt. Azt a réteget, akik a gonosz ígérete és reményeik szerint szuperemberekké válva megkerülhetnék Istent, és saját erőből, a technika segítségével győzhetnék le az időt és Isten törvényeit. Nem fogna rajtuk sem idő, sem betegség, vagy ha mégis, hát testet cserélnének és mehet tovább minden, ahogyan addig. Nem kell nekik Isten, de ők sem kellenek már Istennek. *„Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.”* Lucifer ígérte meg nekik ezt az utópiát és ők szilárdan elkötelezték magukat ennek megvalósítása mellett. Azonban nincsenek tisztában pártfogójuk és uruk valódi szándékaival. Dehogy akar ő ezeknek kedvezni. Csak használja, kihasználja őket saját céljai megvalósításának érdekében. Azt ígér, amit azok hallani szeretnének. Nem túl drága neki egyetlen hazugság sem. Minden belefér. Olyan mézesmadzagot kínál, amelynek ezek a muslincák nem képesek ellenállni. Pedig ha tudnák, hogy nekik sem szán jobb sorsot uruk, mint azoknak, akiket az ő aktív közreműködésükkel pusztítanak el, hajtanak nyomorba, rabságba. Lucifer őket is gyűlöli, és el fogja pusztítani abban a pillanatban, ahogy többé nem lesz szüksége rájuk. Talán mutatóba majd meghagy egy maréknyi népeiséget belőlük, hogy ameddig lehetséges szolgálják

őt, de a legtöbbjüket bizonyosan a pusztulás várja választott uruk kezétől is. Ezek a nyomorultak csak rosszul járhatnak, ám ezzel pillanatnyilag nincsenek tisztában. Hiszik, amit hinni akarnak. A lejtőről már nem tudnak visszafordulni, pedig számukra még lehetséges lenne ez. Luciferrel csak rossz üzletet lehet kötni. Éppen ők nem tudják ezt?

Ezek szerint így van mert az üzlet megkötött, a biznisz beindult. Messzebbre mutat az a törekvés, amely uruk Lucifer céljait leplezi le. Aki az ő seregeit, a bukott angyalokat, a démonait és még ki tudja hány és milyen teremtményét, követőjét akarja manifesztálni ide az anyag világába. De vajon miért annyira fontos ez neki? A válasz megrázó és egyszerű.

De csak akkor, ha az ember tisztában van olyan tényekkel, amelyek azonban nem nagyon ismertek manapság a világban. Hogy logikussá válják Lucifer legfőbb indítéka számunkra, vissza kell kanyarodnunk ahhoz a kijelentésemhez, amelyet az Úton Istenhez című könyvben fejtettem ki alaposabban. Miszerint a szentírás és a szellemvilágból, Istentől érkező írások, üzenetek valós jelentése, valódi szellemi tartalma nem értelmezhető helyesen a betű szerinti értelmezés esetén. A szentírás újszövetségében, a mennyei jelenések könyve egyértelműen egy prófétikus írás, amelyben megtudjuk, hogyan jön el az Úr igazsága és hogyan bukik el a gonosz. Az emberiség már évszázadok óta várja ezt a „világvégét”. Itt a Földön. Azonban nem tudja, nem tudhatta, hogy a jelenések könyvében leírt események nem itt, a fizikai világban, hanem a szellemi síkon, a szellemi világban következnek majd be. Pedig a címében is benne van: János apostolnak a **mennyei jelenésekről** való könyve. Pont. Persze, mert lélekben elragadtatott és ott látta. De miért akarjuk ezt a fizikai síkra vonatkoztatni? A gonosz országlása két-

ség kívül el fog jönni itt, a fizikai világban is, be fog teljesedni a prófécia ide vonatkozó része, de az ítélet otthon, a szellemi szférában és nem az anyagiban teljesedik be. Hiszen az a valódi világ, ott gyűlik össze a teljes emberi faj, az angyalok seregei. Az ítéletet tehát ott kell végrehajtani. A fizikai világban élő emberek sem szorulnak ki egyetlen pillanatra sem ebből a szellemi világból. Fizikai életük során is jelen vannak ott, csak ennek nincsenek a tudatában. A fizikai ember finomabb energiákból álló teste állandó kapcsolatban van a felsőbb szférákkal. Minél magasabb frekvenciájú az ember itt a Földi valóságban, annál magasabbra „ér” fel a szellemi síkon. Így változnak az ember kísérői mind negatív, mind pozitív irányban. Az úgynevezett védőangyal nem képes az emberrel tartani, ha annak változik a frekvenciája. Nem úgy van, ahogy a Peremvilágban leírtam. Abban a történetben túlságosan zavaró és komplikált lett volna ezt a folyamatot kibontani. Ha az ember tegyük fel tisztul, így frekvenciája emelkedik, akkor a szellemi lénye is emelkedik. Ahol addig volt észlelhető ez a teste, onnan egyszerűen eltűnik. Akik addig vele voltak „elveszítik szem elől” őt. Azonban ugyanekkor az emelkedett frekvenciájának megfelelően feltűnik egy magasabb szférában, ahol fejlettebb, nagyobb tudással, megismeréssel bíró angyalokkal találkozik. Ezek a lények látják őt és „szárnyaik alá” veszik az újonnan érkezőt. Ezért van, hogy az ember egyre jobban és jobban képes a megértésre, vagy negatív esetben egyre gonoszabb és körmönfontabb. Egyre lejjebb egyre gonoszabb és tisztátalanabb lények, egyre fejlebb és tisztulva, egyre fejlettebb és bölcsebb lények hatnak az emberre.

A gonoszságban is lehetséges a növekedés, „emelkedés” csak negatív irányban. A pokol a menny árnyéka. Jól el lehet képzelni ezt úgy, hogy elképzelünk egy embert. Az em-

ber maga a teljes menny. Teste fényben áll, és egyre fényesebb, fejlettebb, amint haladunk a talpától a feje búbja felé. Azonban emberünk alatt, a talpaitól lefelé (fejfel lefelé hozzá képest) van egy sötét ember is. Ez felel meg a negatív, sötét oldalnak. Ahogyan halad a negatív „emelkedés” egy emberben, úgy közeledik a sötét ember feje búbja felé. A talpaknál élők között van a legkisebb különbség mindkét oldalon. Ott élnek a legkevésbé jók és a legkevésbé rosszak. Értelemszerűen pedig a fejek magasságában élők között van a legnagyobb különbség. Itt élnek a legjobbak és a leggonoszabbak. Az angyalok így látják a mennyek és a poklok felépítését, a bennük élő lények „elhelyezkedését”. E két talp között helyezkedik el, vagy – amint alább majd visszatérek erre – *helyezkedett* el a szellemi szféra, amely sem menny, sem pokol. Tehát a fizikai ember jelen van a szellemvilágban, de a szellemi ember, angyal nincs jelen ilyenformán a fizikai világban. Ezért logikus tehát, hogy az ítélet ott, abban a szférában legyen végrehajtva. Az a valódi világ. Lucifer és démonai, angyalai a bukottak pedig jól tudják ezt. Azt is jól tudják, hogy nem menekülhetnek meg. Rettegnek Jézus Krisztus nevétől és az ítélettől, amelyet el fognak nyerni. Egyetlen megoldás látszik a számukra. Ha megszöknek a felelősségre vonás elől. Ezt pedig csak egyetlen módon tehetik meg, akkor, ha képesek ide manifesztálódni a harmadik dimenzió világába. Rossz ez nekik, mert ez egy sokkal primitívebb és korlátozottabb lét, mint a szellemi síkon való lét, de még mindig sokkal jobb, mint a végső pusztulás, amely egyébként válna rájuk. Le akarják választani magukat Istentől és el akarnak rejtőzni Előle, itt a fizikai világban és a mi nem kis pechünkre éppen a Föld nevű planétán kialakítva főhadiszállásukat. Mert az Úr ezt a bolygót és a rajta élő embereket nem fogja elpusztítani azért, hogy elpusztítsa a go-

noszt. Amíg egy igaz ember él e bolygón, addig Isten nem bántja ezt a világot. Ahogy megígérte. Ez hát a gonosz egyetlen egérútja, ez hát a legfőbb céljuk. De sok itt a zavaró tényező. Tele van a bolygó emberekkel, akikre nincs szükségük. A bolygó üzemeltetésére és az ő maradéktalan kiszolgálásukra bőven elég a jelenlegi népesség kevesebb, mint tizede is. Ezért „dolgoznak” tehát csicskásaik oly nagy vehemenciával a Földi populáció megtizedelésén. Nagy „munka” ez. Már Hitler is rádöbbsent erre a maga idejében, hiszen e munka nem ma kezdődött. Nem is menne saját kút-főből. A módszereket mentoraiktól kapják e Földi csatlósok. A náci gázkamrákban használt Zyklon-B gázt például az Amerikai Egyesült Államok szállította a náciknak. Ez hát e gonosz lények legfőbb indítéka arra nézve, hogy miért akarják világunkat a maguk kedvére alakítani, és arra, hogy miért van ez a rengeteg furcsa ufo, szellem és paranormális jelenség. Csinálják ezt a művüket kicsiben és nagyban is, hiszen e démonok jól ismerik gazdájuk, uruk „jellemét”. Pontosan tisztában vannak ígéretei értékével. Sokan közülük megpróbálnak hát saját szakállukra is „boldogulni”. Tesztet szerezni, testhez jutni ideát a fizikai síkon. Így mindjárt érthetővé és logikussá válik, rendszerbe illeszkedik ez az eddig megfoghatatlan és sokszor érthetetlennek tűnő esemény sorozat, és jelenség, amellyel a Földi ember napjainkban szembesül, amelyekkel kénytelen együtt élni és megküzdeni. Ez áll hát minden olyan történés és esemény háttérében, amely napjaink keresőinek oly sok érdekességet, izgalmat, kutatási témát nyújt. Ez is része annak a hihetetlenül kifinomult és komplex tervezettségnek, amely az ébredők, ráébredők figyelmét elfordítja abból az irányból, amerre tekinteniük kellene. Régi felismerésem már ez, az alapkönek, a Luciferzum című könyvnek ez volt a legfőbb

mondanivalója. Akkoriban azonban még nem láttam át így ezt a zseniális rendszert. Éreztem, tudtam és le is írtam, hogy mi a baj vele. Hogy az embereknek merre kellene fordítani a tekintetüket, merre kellene keresgélniük. Leírtam, bár még magam sem tudtam pontosan. Azonban azóta megkaptam a megfelelő információt és tanítást. Ezért választottam hát e könyv megírását, és nem a Luciferzum átszerkesztését. Itt és most pedig fenti kijelentésemmel el is érkezünk egy újabb mérföldkőhöz. Érdemes kissé megpihenni e kövön, elidőzni rajta és alaposan megvizsgálni, mire is sikerült rátelepednünk. Nézzük hát meg alaposan!

A megvezetések, avagy az elhitések kora

*Oly korban éltem én e földön,
mikor az ember úgy elaljasult,
hogy önként, kéjjel ölt, nemcsak parancsra,
s míg balhitekben hitt s tajtékzott téveteg,
befonták életét vad kényszerképzetek.*

*Oly korban éltem én e földön,
mikor besúgni érdem volt s a gyilkos,
az áruló, a rabló volt a hős, -
s ki néma volt netán s csak lelkesedni rest,
már azt is gyűlölték, akár a pestisest.*

*Oly korban éltem én e földön,
mikor ki szót emelt, az bujhatott,
s rághatta szégyenében ökleit, -
az ország megvadult s egy rémes végzetten
vigyorgott vértől és mocsoktól részegen.*

*Oly korban éltem én e földön,
mikor gyermeknek átok volt az anyja,
s az asszony boldog volt, ha elvetélt,
az élő irigylé a férges síri holtat,
míg habzott asztalán a sűrű méregoldat.*

*Oly korban éltem én e földön,
mikor a költő is csak hallgatott,
és várta, hogy talán megszólal újra -
mert méltó átkot itt úgysem mondhatna más, -
a rettentő szavak tudósa, Ésaías.*

Nos, e megrázó Radnóti verset, ha venném a bátorságot csak annyiban módosítanám, hogy az „ország” szót átírnám „világ” szóra. Talán magának a szerzőnek sem lenne kifogása ez ellen, bár valójában Ő írta helyesen, hiszen maga a Föld bolygó is tulajdonképpen ország. No, mégis hagyjuk így, ez így tökéletes! Sokan azt gondolják, úgy hiszik, hogy ez a véres és mocskos korszak már elmúlt. Csak azért, mert éppen itt és most nem látják. Pedig most is jelen van. Ahogy már évszázadok óta folyamatosan, egyre nagyobb és nagyobb, egyre durvább és durvább megnyilvánulásokkal. Bennünket magyarokat is megtalált s kerülget e vész. Viharos múltunkat nem tekintve, ha csak az elmúlt bő fél évszázadot nézzük a portánk környékén, mondjuk ötvenhattól a délszláv vérengzésen keresztül Ukrajnáig, most pedig itt ez a rengeteg szerencsétlen menekült. Tömegeket mészárolnak le itt a kertek alatt folyamatosan és ez már nem a sötét középkor. Ki tudja mi jön még? A felszín alatt izzik a parázs. Az egész világ egy aknamező, amely bárhol, bármikor robbanhat. Amely akár egy láncreakciót is kiválthat. A hangulat adott. A feszültség óriási az emberekben. És ez itt, ahol mi

magyarok élünk, a fejlett és civilizált Európa kellős közepe. Igaz úgy tanítják, hogy Kelet-Közép-Európa, de ez ebből a szempontból mindegy. Lényeg az, hogy ez itt az EU, a NATO és a fejlett, „civilizált” fertály bolygónknak. El tudja itt valaki képzelni, hogy mi folyik a világban? Dehogy. Mit élnek át a palesztinok? És igen, a zsidók is a másik oldalon. Az egyszerű polgárok, akik semmit sem tudnak a valóságról. Csak élni szeretnének egy régi vagy egy új hazában, amiről azt mondják nekik, amit hallani akarnak. Oldaltól függően.

A gyönyörű Libanon-Bejrút, Irak-Irán, Líbia, Egyiptom, és folytathatnám a sort, az egész közel-kelet állandó izzásban van. A zsidó-arab konfliktus egyszerűen megoldhatatlan. Egész Fekete-Afrika izzik, vagy éppen ki(el)huny. Végleg. Dél-Amerika is bármikor robbanhat. De az USA is egy pillanat alatt megrendülhet, a stabil gazdaság csak egy álca. Egy álarc, amelyet pár hurkapálcika tart csak a céllövölde ólom-sörét tépázta falán. Kanada sem jobb. Az orosz medve is köhög. Kína, India és az egész Ázsiai régió is kipukkadhat egy pillanat alatt. Valóban az egész világ alá van aknázva és elég egyetlen szikra a begyújtáshoz. Miért van erre szükség? Miért jó ez a gonosznak, hiszen nyilvánvaló, hogy az ő szándéka áll e tények és helyzet hátterében. A válasz egyszerű. Az idő egyre jobban szorítja őket így egyre jobban bele kell húzniuk. Már nincs idő kényelmeskedni. Szó szerint nagy durranásra készülnek. A nagy durranás pedig nagy pánikot fog kelteni az emberiség teljes egészében. Nem csak helyi konfliktusokra, háborúkra kell számítani. Az a vész, amely közeledik, körvonalazódni látszik, világméretű lesz. A magokat már régen elvetették. Hintik az információt, szoktatják az embereket a dologhoz. Idomítják őket, bennünket arra, hogy mit kell majd tenni egy ilyen esetben. A mozik, a média már fél évszázada nyomja ezt a témát. Már a Vatikán is előjött ez-

zel. Egyre több és több hír „szivárog” ki „véletlenül” a bennfentesektől. Egyre több „hiteles forrás” bukkan fel a témában. Kiugrott ügynökök beszélnek a csúnya hatalom titkairól. Elárulják az embereknek az igazságot. De miről? És miért? Az „A” terv, az első számú forгатókönyv egyszerű és briliáns. Mi az, ami a gonosz érdeke? Mi az, amelyet oly nagy erőfeszítéssel próbál összehozni, immáron évszázadok óta, nem kis, de számára elégtelen sikerrel? Ez az egység. A világunió. A gonosznak el kell érnie, hogy egységes hatalomhoz jusson e bolygón. Igen ám, de nem mindegy, hogyan jut e hatalomhoz. Már régen megtehetette volna, hogy kierőszakolja e hatalmat. Egyszerűen beterrorizál mindenkit, megvan hozzá a kellő ereje. De ez a verzió nem jó neki. Már leírtam máshol, hogy miért. A gonosz azt akarja, hogy kérjék őt az emberek. Hogy önként és dalolva, boldogan gyűljenek a zászlaja alá. Hogy megtagadva Istent, Jézus Krisztust, őt, a sátánt kövessék. A pusztulásba. Mert a sátán ezt akarja. Ha az emberek őt választják, vele vagy nélküle – reményei szerint nélküle – elkárhoznak. Megbünteti Istent azzal, hogy elveszejtí gyermekeit, mindeközben ő megmenekül. Örök életű, isteni úrrá válva itt a Földön, az ő világában. Saját pereputtyával körülvéve. De ehhez az kell, hogy az emberek akarják őt. Hogyan érheti ezt el? Erőszakkal semmiképpen sem. Hiszen az emberek meghajolnának akarata előtt, de nem önként és dalolva, nem őt választva. A testüket így megnyerhetné, de a lelküket nem. Neki pedig az kell. El kell tehát érnie azt, hogy akarják őt. Hogy minden egyes lélek a saját elhatározásából és akaratából válassza őt urának. A lelkük csak így lehet az övé. Erőszakkal csak a fizikai testüket vehetné el, a lelküket nem. És ez a sátánnak kevés. Túl kevés. Ő tudja, amit a fizikai ember nem és nem is akar megtudni, elhinni, hogy ez a test, ez a bőrruha ez semmi. Ennek nincs semmi

jelentősége. Ezért hát minden erejével azon van, hogy az ember erre ne döbbenjen rá. Hogy ragaszkodjon ehhez a testhez. Hogy azt higgye, azt gondolja, ez a mindene. Ez a legfontosabb, amiye van. Az egyetlen élete, értéke. Óvja, féltse és ragaszkodjon hozzá, amennyire csak lehetséges. Ne Istenhez, az Úrhoz, aki a teremtője, hanem a testéhez és a fizikai valósághoz. Az egyetlenhez, amelyet valóságnak vél. E célját nagyjából már el is érte. Jöhet a következő fázis. A nagy terv csúcspontja. Erről beszéltem, amikor azt írtam, hogy már közel az idő. Hogy nem kell sokat várni ennek a bekövetkeztére. De mi ez a terv? Mi lesz ez a nagy durranás? Mitől fognak az emberek felé fordulni és akarni őt? A terv logikus és egyszerű. Ki kell robbantani egy világszintű válságot. Egyidejűleg mindenhol, hogy ne lehessen kisebb, lokális eszközökkel orvosolni azt. Hogy az összeomlás, lehetőleg mind gazdasági, mind fizikai, mind lelki egyidejű és tökéletes legyen. Hogy a bolygó teljes életben maradt lakossága egyidejűleg kapituláljon és már csak Isten segítségével bízhasson. Mi lehet egy ekkora válság? Egy gazdasági világválság semmiképpen. Ez csak a fejlett világot érintené sokszorúen, sok helyütt észre sem vennék az emberek. Talán egy újabb világháború? Nem rossz! Jó sokan meghalnának, nagy lenne a káosz és a nyomor, de nem elég jó. Már kétszer is kipróbálta és bár sokat hozott a konyhára, nem volt elég jó. Az emberek csak még jobban keresték Istent. Valami jobb kell. Valami igazán ütős. Mi lehet ez? Ha az ember nem teljesen vak, akkor elég nyilvánvaló. Mondják ezt a vezető hatalmak első emberei, Clinton, Medvegyev. Újabban pedig már a Vatikánból (!) is ezt prüntyögik a díszpintyek. Bizony. Jönnek az ufók, az idegenek! Mi lehetne ennél ütősebb? És nem biztos, hogy úgy, ahogyan feljebb tárgyaltuk ezt a lehetőséget. Egészen másként is alakulhat ez a dolog. Például egy tá-

madásként az emberi faj ellen. Totális invázió egy nálunk erősebb faj gonosz szándékának megnyilvánulásaként. Jönnek a hüllők. Vagy a nagy fehérek. Esetleg a kis szürkék. Vagy mindahányan csak vannak. Céljuk a bolygó leigázása. Először csak megjelennek. A világ feszülten figyel. Félelem, izgalom, öröm, ki-ki a maga vérmérséklete szerint reagál. A világ vezetői nyugalomra intenek. Elmondják, hogy mindenki legyen nagyon óvatos, mert az idegenek szándékai nem egyértelműek. Majd eljártsszák, hogy kapcsolatba akarnak lépni velük. Ez azonban nem sikerül, mert a csúnya idegenek nem akarnak barátkozni. Nekik a bolygó kell. A meg hiúsult kapcsolatfelvétel után csapások következnek. Technikájuk magasan meghaladja a mi technikánkat, hiszen amink van, azt eddig is tőlük kaptuk. Mindent tudnak rólunk. Megesznek minket pillanatok alatt. Sok áldozat, hatalmas pusztítás. Lemodellezték ezt nekünk már Hollywoodban több verzióban is. A megfelelő pillanatban majd eszünkbe is fog jutni. A megmaradt elnökök, vallási vezetők, a pápa szomorúan bejelentik, hogy kész, ennyi volt, meggyünk a levesbe, már csak Istenben bízhatunk. Mert persze valamilyen csoda folytán a tömegtájékoztató működőképes marad. Azt valamiért nem semmisítik meg a gonosz idegenek. Valószínűleg azért, hogy jobban bemutathassák őket a tömegeknek. Esetleg majd ők is üzennek valamit ezen keresztül, ezért hagyják meg. Tehát az emberiség szembesül az azal, hogy már csak Istenre számíthat. Aki ekkor el is jön. Ekkor bukkan fel a megmentő. Eljártsszák, hogy Krisztus újra eljött megmenteni, megváltani az emberiséget. El is jön valóban csak nem Krisztus, hanem az antikrisztus a Megváltónak adva ki magát. Aki nem hagyja magára gyermekeit. Csodákat tesz, amelyek a médián keresztül hatalmas nyilvánosságot kapnak. Leszámol a csúnya idegenekkel, egy-

ségbe fogja a hirtelen poraiból feltámadó és őt mindenekfelett imádó emberi fajt. Mindenki önként és boldogan rohan a zászlaja alá, aki nem, azt (megtartva a jó katolikus hagyományokat) felkoncolják a nevében, lévén ez az örült, aki nem látja az eljött úr, az emberiség megmentőjének hatalmát, megtagadván őt egyértelműen istentagadó és megátalkodott sátánista. Az emberek őrzöngve éltetik és mindent elfogadnak, megtesznek, amit csak kíván. Felveszik és megbélyegzik magukat a jelével. Aki nem áll be a sorba, annak pusztulnia kell. Ez hát a legvalószínűbb terv és jó eséllyel be is válik. A gonosz, ahogyan a próféciaiban is írva van, egy időre átveszi a tökéletes hatalmat itt a Földön. Ennek meg kell lennie, hogy utána végleg elbukjon. Tudom, sokak számára meglehetősen valószínűtlennek hathat ez így, valóban egy Hollywoodi szuper sci-fibe illőnek, de figyelj csak meg, ezt az én kis forgatókönyvemet sosem fogják megfilmesíteni...Lényeg az, hogy a magok már el vannak vetve. Az ő forgatókönyvük bármely pillanatban beindulhat. Ez a forgatókönyv egyébként egyáltalán nem az én találmányom. Tehát, ahogyan feljebb is idéztem, a biblia egyértelműen utal erre próféciaiként. Olvassuk most el ugyanezt az idézetet a leírtak fényében:

„Ne csaljon meg titeket senki semmiképen. Mert nem jön az el addig, míg nem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, A ki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, a mi Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. Nem emlékeztek-é, hogy megmondtam néktek ezeket, a mikor még ti nálatok valétek. És most tudjátok, mi tartja vissza, a miért csak a maga idejében fog megjelenni. Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne: csakhogy annak, a ki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. És akkor fog

megjelenni a törvénytaposó, a kit megemészt az Úr az ő szájának lehelle-
tével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével; A kinek eljövetele
a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és cso-
dáival.”

Tehát az írás is azt prófétálja, hogy ennek meg kell lennie. Mit lehet tenni ellene? Semmit. Ennek vagy valami hasonló összeomlásnak valószínűleg meg kell történnie. Tenni mindig valami, vagy sokkal inkább valaki mellett kell. Ha az ember Isten, Jézus Krisztus mellett teszi le a voksát, akkor nem érheti őt baj. Nem a testét, hanem *őt*. Azt, aki ő valójában. A test elveszhet, de annak nyilvánvalónak kell lennie minden értelmes ember számára, hogy a testnek mindenképpen ez lesz a sorsa. Amely test egyszer elrothadt, vagy elporladt, az többé össze nem áll mondjanak erről bármit is egyes szekták, felekezetek, papok vagy bárki más. Ez egy szemerszedett marhaság. A valódi lénynek nincs szüksége a fizikai testére többé ha üdvözülni. Ezért van az, hogy amennyiben ez nem sikerül, de kap újabb esélyt egy új inkarnáció során, teljesen más, vadonatúj testben kerül erre sor. Tudom erről, mármint a reinkarnációról sok a vita, sokan, akik megtértek az Úrban nem is fogadják el még az elvi lehetőségét sem a létezésének, de most menjünk tovább ezen a vonalon, később alaposabban tárgyaljuk e témát. Tehát annak, aki új fizikai életre nyer lehetőséget nem a régi, előző életében használt test elevenedik meg újra és újra. Ezek egyszer használatos darabok. Nem ezeket kell félteni tehát, hanem a lelünköt és az üdvösségünket. Ez a valódi tét. A test mindenképpen elvész előbb-utóbb. A lélek azonban menthető. Ezt van okunk félteni. Az fél és félhet is, akinek nincs hite. Talán fél a hívó lélek is, de neki legalább van egy óriási támasza és vigasztalója. Ha eljön az idő és meg kell vallania hitét,

megteszi. Megnyugvással és abban a hitében megerősödve, hogy az egyetlen helyes dolgot cselekszi. Mi értelme lenne egy olyan világban tovább élni, amelyet a gonosz ural? Felvetheted, hogy de hiszen most is abban élünk, most mi az értelme? Azonban ez nem így van. Ami jönni fog, az nagyon más lesz. Ott és akkor nem lesz már semmi, amely örömmel vagy bizakodással tölthetné meg egy jó ember szívét. Olvasd csak el újra ezek tükrében a fenti Radnóti verset! Abban a világban minden gonosz lesz és a pokol fog abban megnyilvánulni itt a Földön. Aki akkor élni fog fizikai testében az megtapasztalja mindazt, amit egyébként sosem akarna megtapasztalni. Bánni fogja azt, hogy megtagadta Jézust, de már késő lesz. Halna, de már nem dönthet még erről sem. ”Az élő irigylé a férges síri holtat”, ahogy a költő írta próféciaának is beillő költeményében, amelynek, mint minden e világi alkotásnak, bizonyosan volt műzsája, ihletője. A megfelelő pillanatban tehát meg kell hozni a megfelelő döntést, nincs más lehetőség. Nos, sajnálom, hogy ilyen sötét képet festettem a jövőről, de minden jel arra mutat, hogy valóban valami ilyesféle eseménysorozat készülődik. Az indítékok pedig tiszták és érthetőek. Abban ugyan reménykedhet az ember, hogy mindez csak az ő halála után következik majd be, vagy abban, hogy sosem valósul meg egy ilyen forgatókönyv, de a világ láthatóan olyan lendülettel dől bele a saját, illetve a sátnán kardjába, hogy el kell fogadnunk realitásnak ezt a lehetőséget. A megoldás, amint az Úton Istenhez című munkában írtam, Jézus Krisztus mielőbbi befogadása a szívünkbe. Addig, amíg ez szabad akaratunkból lehetséges, addig, amíg nem késő. Hiszen a megtéréshez általában idő kell. Ez a legtöbb ember esetében nem robbanásszerűen megy végbe, hanem szépen, fokozatosan érik meg e dolog az ember lelkében. Isten nem ront ajtóstul a házba. Az nem fog mű-

ködni, hogy amikor rádöbbenek mekkora a baj, akkor majd gyorsan megtérek. „Jaj Jézus, most segíts! Hiszek Benned, hiszek Benned!” Ez nem megtérés. A megtérés a valódi, bármiféle kényszer nélküli, szívből és önszándékból eredő hit kialakulása. Erről a folyamatról már írtam részletesen az imént említett könyvben. Itt és most csak azért említem ezt a dolgot, mert valóban könnyen előfordulhat, hogy kevés az idő. Ezt csak az Úr tudja. Ahogyan Ő figyelmeztetett erre: „*Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok*”. És egy fontos momentum erejéig visszatérve a Töredékhez vegyük észre, Radnóti egy bibliai, ószövetségbeli próféta, Ésaiás nevével zárja, ez a név az *utolsó szó* fenti költeményében. Nyilván nem véletlenül. Tehát, ahogyan az Úr mondta: „*Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok*”.

Ezen a gondolatmeneten továbbhaladva már könnyű lesz megérteni minden egyéb megvezetést is, amelyet a figyelmes szemlélő könnyen felismerhet. A gonosz tudja, hogy azok a lelkek, akik megtérnek fizikai életükben Krisztusban, azok elvesztek számára. Igyekszik tehát ezt a folyamatot, illetve történést minden eszközzel megakadályozni.

A legalapvetőbb és legelső ezt célzó ténykedéseinek egyike a Krisztusi egyház megrontása, megszenteltségtelenítése volt. Itt érheti el a legtöbb Jézust kereső lelket, akiket hamis tanai által eltávolíthat a valódi (szellemi) egyháztól. A hamis tanítások eltávolítanak az Úrtól. Ha Máriához imádkozunk vagy a szentekhez, akkor elfordulunk az Úrtól. Ha három isten van a fejünkben, mint a szentháromság három teljes jogú istene, akkor nem imádkozhatunk csak egyet. Önkéntelenül is beágyazódik elménkbe a három isten fogalma. Atya, Fiú, Szentlélek. Mondják ugyan, hogy egy, de mégis három. Fel

is sorolják mindahányszor, nehogy eltévesszük. Csupa rejtett megvezetés, amelyek azonban hatékonyan és célratörően vezetnek félre a hívőket. És ez csak egy húzásuk. Gondoskodnak arról is, hogy az egyházban folyamatosan legyenek botrányok, amelyek elfordítják a jóérzésű embereket az úgynevezett „Krisztus egyházától”. A pápa a kezeit tördeli, nagyon sajnálják, egy-két papot hébe-hóba megfenyítenek, kibrudalnak, de az egyház egyre szennyesebb, egyre elszántabbnak kell lennie a hívőnek, hogy maradjon. Sokan keresnek maguknak inkább más hitet. Ott vannak azután a kegyetlenkedések, a szadista nevelők, akik csuhában rontanak meg és gyötörnek még napjainkban is gyermekeket. Ezekre sok esetben nem is derül fény, csak az áldozatok menekülnek a lehető legtávolabb az egyháztól. Minden hangszeren játszanak, még olyanokon is, amelyeket mi emberek fel sem találtunk. És ez csak az egyház, annak is csak egyetlen funkciója a számos közül, amellyel a gonosz ügyét szolgálja. A minden hangszerbe beletartozik a teljes médiarendszer, a tömegtájékoztató, az oktatás, az egészségügy karonfogva a gyógyszeriparral, az élelmiszeripar, a hadiipar, a politika, a pénzügyi rendszer, és még sorolhatnám. Egyszóval, ahogyan reklámozzák is, „teljes lefedettség” van. Mindent ők, a gonosz irányít e planétán és a „nemzetközi helyzet csak fokozódik”. Érdekes módon mindig csak negatív irányban. Tiszta szívemből mondom, remélem, hogy tévedek. Remélem, hogy ez a forgatókönyv sosem lesz átültetve a valóságba, ez a darab nem kerül színpadra, bár sajnos, meglátásom szerint már bőven benne járunk egy kétfelvonnásos darab második felvonásában. Tehát amennyiben mégis igazam van, mindenkinek tudnia kell, hogy mi az igazság. Nem győzöm ismételni, nem mondhatom elégszer: Egyetlen út, egyetlen lehetőség van: Jézus Krisztus. Ő az

egyetlen, akitől fél a gonosz. Ő az, akinek hatalma van felette, a gonosz lelkek felett. Ő az egyetlen, aki biztos menedéket nyújthat mindazoknak, akik kérik ezt Tőle. De kérni kell! Keresni kell a kapcsolatot Vele! Meg kell nyílni Neki, meg kell ismerni Őt! Aki ezt nem hiszi el, nem érti meg időben, annak nehéz sora lesz. Szomorúan kérdezhetjük magunktól, hogy miért éppen mi vagyunk ebben a helyzetben? Miért nem ücsörgünk boldogan a mennyországban Isten kebelén ahelyett, hogy itt riogat most bennünket valami idéttlen, önjelölt próféta? Megvan ennek az oka. Az a helyzet, hogy óriási kegyelem az is, hogy itt lehetünk. Sokaknak nem adatott ez meg. Azoknak a lelkeknek, akik most élnek a Földön, minden esélyük megvan az üdvözülésre. Nem könnyű mutatvány, de legalább van rá esély. Akik elbuktak, azoknak már nincs több dobásuk. Hálát kellene adnunk minden nap minden egyes percében a szívünkben azért, hogy itt lehetünk. Nem sokan teszik ezt. A mátrix, Lucifer színháza megvakítja az embereket. Szomorú helyzet ez, de tisztán látszik, hogy így van. A Luciferzumban ezt alaposan kifejtettem, ezek a dolgok azóta sem változtak. Azok pedig, akik valahogy meglátják ezt a mélységet a talpuk alatt, általában inkább homokba dugják a fejüket. Annyira megrémülnek, hogy egyszerűen feladják. Kapitulálnak lélekben. Tudni sem akarnak róla. Elfordulnak, vagy támadnak, agresszívek lesznek, hiszen a félelem gyakran agressziót szül. Reagálnak tehát, de általában rosszul, ki-ki vérmérséklete szerint. Érthető és ismerős reakció, de végzetes. Nem lehet azt várni, hogy a dolgok majd csak úgy, maguktól szépen megoldódjanak, pozitív eredménnyel rendeződjenek. Tenni kell a jó megoldásért! Tenni kell a megmenekülésért! Azonban ehhez hit kell és akarat. Szilárd és erős hit, szilárd és erős akarat. Amikor az ember reggel felkel és kinéz az ablakon, látja, hogy süt a nap,

hallja, ahogyan csiripelnek a madarak, rosszabb esetben csörömpöl a villamos és berregnek a buszok, autók, mindegy, annyira hihetetlen és valószínűtlen mindez, hogy nagyon könnyű a szőnyeg alá söpörni. A legtöbben ezt is teszik. Nem hajlandók semmilyen nyomasztó dologgal szembenézni. Azt mondják, hogy van úgyis elég rossz dolog az életükben, nem kell még több pluszban nekik. Ez is célja a gonosznak. Sikerült az embereket olyan állapotba hoznia, annyira leterhelnie pszichésen, hogy ne legyenek tovább terhelhetők. Hogy ne legyenek képesek elvont és analitikus gondolkodásra. Csak a napi rutin és a túlélés foglalkoztassa őket, kösse le minden figyelmüket, gondolatukat. Ha mégis akad néhány szusszanásnyi idejük, jöjjön valami tévéműsor, sportközvetítés, amely leköti a figyelmüket és szó szerint „kikapcsolja” őket. Még el is mondják: Kikapcsolódás. Kikapcsolódj ki! Nem titok. Ezek az emberek ki vannak kapcsolva. A létből. Akinek nem kell ez a fajta kikapcsolódás, annak mást kínálnak. Drogokat. A legáltalánosabb az alkohol. Ha az is kevés – bár a népesség túlnyomó többségének bőven elég – akkor kínálnak durvábbat is. Mindegy, csak kapcsolódjon ki. Ez a szomorú helyzet. Nagyon kevesen akadnak, akiknek jut elég energiája és akad kellő bátorsága szembenézni egy ilyen fenyegetéssel. Ember ezt saját erejéből, magányosan képtelen megtenni, elviselni. Előbb-utóbb mindenki rájön, hogy keresnie kell egy csoportot, ahol egységben az erő alapon nagyobb biztonságban lehet. Ilyenkor keres magának valamilyen vallást, istent vagy az ezotériához kapcsolódó, spirituális elfoglaltságot az illető, amelybe azután elmerülhet úgy érezve, hogy tesz valamit magáért. És itt érkezünk el a következő állomásunkhoz. Egy újabb mérföldkőhöz, amelyen megpihenhetünk. Itt vizsgálhatjuk meg alaposabban azt a kérdéskört, amely könyvünk címét is

ihlette. Hát nézzük meg, mi ez a spirituális (nagy) átverés, és mitől vagyunk, ha vagyunk hintába téve a pokolban?

Ahogy az Úton Istenhez című könyvben is kifejtettem, az igazság csak egy lehet, ahogyan az Isten is. Ha belegondolsz, nem is logikus, hogy két, vagy több Isten legyen. Régi bölcsesség az, hogy „két dudás nem fér meg egy csárdában”, nem, hogy több. Még itt a mi világunkban is az összes rendesen működő cég, vállalkozás, vállalat, szervezet élén végső soron egy ember kell, hogy álljon. Aki a végső döntéseket meghozza. Aki összefog, tervez és irányít. Előfordulhat, hogy egyes cégeknél szavaznak, igazgatók, részvényesek, társtulajdonosok együtt döntenek, vagy csak úgy tűnik, mintha így lenne, de a teremtésben ez semmiképpen sem működne. Az egyetlen tökéletesen működő rendszer a királyság, amelyet egy mindenható, mindennel tökéletesen tisztában lévő és tökéletesen jó király irányít. Az Úr. Isten. Egyetlen igazság létezik, ez pedig Istené. Nincs többféle út, nincsenek opciók. Egyetlen keskeny ösvény van, amelyen célba juthatunk, egyetlen kapu, amely a kívánt helyre nyílik. Ez mindenkinek nyitva áll, de mivel nem oda vezet, ahova a világ menedzserei kívánják, hát a lehető legjobban el van rejtve és álcázva, nehogy túl sokan ráleljenek.

„Menjete be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt.”

Ha valaki elég intelligens, hamar felismeri azt a „trendet” szép magyar szóval megfogalmazva, hogy világunkban azok a dolgok vannak preferálva, előnyben részesítve, kiemelve,

támogatva, amelyek az embereket eltávolítják a tisztaságtól, a hittől, az igazságtól, a szeretettől. A verseny, a pénzszerzés, a hatalom megszerzése, a befolyás, a tekintély, a szex és még sorolhatnám, ezek a legfőbb mozgatóerők manapság. Ezek azok a dolgok, amelyek a legfőbb motivációt jelentik napjaink emberének. Az Űrban való hit nem divat. Jézus Krisztus ciki. És az, hogy ciki, még messze nem minden. Az írás szerint lesz ez még sokkal rosszabb is, ahogyan volt már erre példa a történelem folyamán. És nem csak, hogy lesz, de napjainkban is két-háromszáz millió közé tehető azoknak a keresztényeknek a száma, akiket hite miatt üldöznek, akik biztonsága, élete veszélyben forog Jézus Krisztusban való hite miatt. Igen, erről keveset hallani.

„És gyűlöletesek lesztek, mindenki előtt az én nevemért; de a ki mindvégig megáll, az megtartatik.”

Az imént tehát arra utaltam, hogy viszonylag könnyen levonható a megfelelő következtetés, ha valaki nyitott szemmel jár, amely persze az alvajárókra kevésbé jellemző. E világban az értékes dolgok nem divatosak. E világban azok a dolgok, amelyek megmenthetik a lelket, kiemelhetik a káoszól, eljuttathatják a fénybe, gondosan álcázottak és hitelük meg van rontva. Ezért igyekszem minden írásomban felhívni a figyelmet arra a nagyon fontos tényre, hogy NE azonosítsuk Jézus Krisztus egyházát a római katolikus egyházzal! NE tekintsük a római pápát Jézus helyi képviselőjének! Úgy szentatya az az ember, ahogy mondjuk Sztálin „elvtárs” volt jó atyuska. A Vatikáni a legrosszabb a keresztény egyházak közül, de, ahogyan az Űr is megmondta: Az Ő országa (egyháza) nem innen való. Nem a földi, a fizikai létben kell keresni Őt. Illetve nem kívül a világban. Belül,

benned, a szívedben kell megtalálnod Őt! Ha ez sikerül, a többit nyugodtan rábízhatod. És Rá is fogod bízni, mert rájössz, ráébredsz arra, hogy ez a lehető legjobb döntés. Ráébredsz arra, hogy tegyél bármit is, közel sem fogod olyan jól tudni irányítani a csónakot, amelyben evezel, mint Ő. Kérni fogod, hogy vezessen és vezetni is fog téged. A fénybe. Ha Ő a te pásztorod, nem fogsz elveszni a sötétségben történjen bármi is a világban.

„Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm. Fűves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget engem. Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért. Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te veszsződ és botod, azok vigasztalnak engem.”

Megérted, hogy mi a fontos. Talán marad benned némi félelem, de az semmi ahhoz képest, amit addig éreztél mielőtt megtaláltad Őt. Ki fogsz cserélődni, újjászületsz. Ez hát az, amelyet a gonosz minden erejével meg akar gátolni, meg akar akadályozni. Minden erejével és rafináltságával azon mesterkedik, hogy elszigeteljen mind a valóságtól, – hiszen a valóság felismerése óhatatlanul elvezetne téged Jézus Krisztushoz, – mind az Úrtól magától. Akinek már nagyon kell nyújtania valamit, akinek nem elég az anyag, a hús varázsa, annak odateszi az ezoterikus utat, a spiritualitást. Ahogyan már idéztem:

„Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülök; És az igazságtól elfordítják az ő fülöket, de a mesékhez oda fordulnak.”

Elég egyértelmű az írás. Tehát akinek viszket a füle, annak tessék vigye, itt a spiritualitás! Mi is ez tulajdonképpen? Minden olyan világnézet, tevékenység ide tartozik, amely túlmutat az anyagelvű, azaz a materialista világgépen. Az emberek lassan ráébrednek, hogy muszáj lennie valaminek az anyagon túl is. Ráébrednek, hogy nem lehet igaz a Darwini modell, kell itt valami többnek is lennie. A materializmus lufija ha még nem is durrant el, erősen ereszt. Annyi lyuk van rajta, hogy már nem lehet befoltozni. Csak idő kérdése, hogy mikor ereszt le, vérzik el teljesen. Ezért hát szükséges volt bedobni valami újat a fazékba. Valami olyat, amelyre rácuppanhatnak a keresők. Azok, akiknek már nem volt elég a tömegeknek kínált kutyatáp. Akiknek már nem ízlett a moslék. Kaptak hát egy kis felturbózott, ízesített (sokféle ízű) moslékot. Nézd csak ezt testvér! Csirkés-zöld-séges, vagy itt van ez a marha-szójás. Nem jó? Akkor próbáld csak ki ezt a szuper édesítőszerest, nem hizlal. És mindenki megtalálja a magának valót ebben az új kondérban. Kiturja belőle azt, ami neki ízlik. Ezotéria. Okkultizmus, alkímia, asztrológia, mágia, kabbala, jóga, kínai univerzizmus, buddhizmus, hinduizmus, lámaizmus, s a többi. Hitek, vallások, filozófiák, gyakorlatok, tanfolyamok, tréningek, amelyek mind, vagy legalábbis döntő többségükben végső soron az **ön**megvalósításra, **ön**fejlesztésre, **ön**megváltásra így a legnagyobb fokú önszolgálatra buzdítanak. Ön-ön-ön. Csupa ön-zés. Annyi minden van ebben a kondérban, hogy győzze az ember feltárni az új lehetőségeket. Bizony könnyű itt elveszni. El is vesznek a legtöbben. Kinek kell itt, egy ilyen szemképráztató tűzijátékban a kopott, lejáratott kereszténység? Egy Messiás, akit már a nagyok is imádoztak? Nem sok embernek. Erről van hát szó. Ez az újabb cél. Mindegy mi, csak elvonja a figyelmet, eltávolítson az igazságtól. Tudom,

rengeteg érvnek tűnő dolgot fel lehet sorakoztatni ezek mellett a csodás, új felfedezések mellett. Tudom, aki szkeptikus, aki beleszerelmesedett az önmegvalósításba, valamely spirituális irányzat elkötelezettjévé vált, az nehezen vagy inkább egyáltalán nem lesz meggyőzhető az én igazságomról. De ismét elmondom: Nem ez a célom. Az én célom, hogy felhívjam a figyelmet a valódi veszélyre. Az, hogy amennyiben a kereső gyanút fog, hogy talán mégsem az igazi, a helyes úton jár, kapjon egy támaszt, egy útmutatót arra nézve, hogy merre keressen tovább. Hogy ne csak keressen, de találjon is. Ez a célom és nem több. Amint írtam volt, ha csak egyetlen lélek megérti és a magáévá teszi ezeket a dolgokat, elfogadja a tényeket és befogadja a szívébe Jézus Krisztust, akkor már több mint hasznos volt mindaz a munka, amelyet elvégeztem. Ez a szándékom, a motivációm. Sokan elfordultak tőlem, amikor megvallottam a hitem Jézus Krisztusban. Sokan csalódtak. Valami másra számítottak. Valami divatosabbra. Nem erre az „ósvi” hitre. De az én dolgom nem a szórakoztatás. Nem az, hogy azt írjam, amit a tömegek olvasni szeretnének, akár pénzért is. Hanem az, hogy az igazat szóljam. Jézus megmondta előre, hogy az utolsó időkben nem lesz népszerű, sőt, akár még veszélybe is kerülhet az, aki Őt vallja Urának. Aki Őbenne hisz. Aki a népszerűséget hajszolja, nem is teszi ezt. Ez az út, ebben a világban sosem lesz már divatos, de tudni kell: Ha a divat mondja meg, hogy ki vagy, véged!

Most csak néhány szót arról, hogy mi az, ami engem meggyőzött. Bár erről írtam részletesen, mégis fontosnak érzem, hogy újra és újra elmondjam. Arról nem is beszélve, hogy az érzések, érzelmek folyamatosan frissülnek. Néha úgy érzem, mintha egy blogot írnék arról, hogy éppen hol tartok,

mit érzek. Hogyan és mitől jutottam abba az aktuális állapotba, amelyben éppen vagyok. Nos, számomra azért oly meggyőző a hitem, mert tökéletesen megváltoztattott. Szó szerint kicserélt. Tudom, most sokan felhördülnek, hogy ők szeretik magukat olyannak, amilyenek. Hogy őket csak ne cserélje ki senki. De vajon ezeknek az embereknek tökéletes vagy legalább jó az élete? Nincsenek problémáik? Nincsenek napi zűrjeik, konfliktusaik? Olyanok, amelyekről szívesen megszabadulnának? Csak azért kérdem, mert nekem nincsenek. Bizony. Soha nem vagyok ideges. Soha nem vagyok ingerült. Ellenben türelmes vagyok és szinte mindig jókedvű. A szépet látom ebben a világban, az emberekben. Szeretem az embereket. Az életem olyan mértékben változott meg pozitív irányban, hogy az hihetetlen. Elmúltak a kínzó vágyak. Mindenem megvan, amire szükségem van, nem vágyom semmilyen luxusra, mégis, az átlaghoz képest igen jó a sorom. Béke, nagy békesség van bennem. Igazi megnyugvás. Belül süt a nap, ha érted mire gondolok. A hit az Úrban ezt adja. Beszéltem két kedves emberrel, akik egy gyülekezetbe jártak. Azt mondták, ez a gyülekezet olyan volt, mint egy nagy család. Egy olyan család, amelyben az emberek szeretik, segítik egymást. Ahol előzékenyek, udvariasak egymással, és mindezt őszintén, szívből cselekedve. Aztán, amikor haza kellett menniük, ki a világba, a gyülekezet falain kívülre, ahol találkoztak a „normális emberekkel”, nos, az nagyon furcsa volt számukra. Hirtelen eltűnt ugyanis a szeretet. Eltűnt a segítőkészség, az empátia, az odaadás, az önzetlenség, az udvariasság. Hirtelen fakó és rideg lett minden. Ez a fakó és rideg világ az, amelyet a túlnyomó többség normálisnak nevez. Én egyébként nem járok semmilyen e világi gyülekezetbe, a „normális” világban is meglátom a színeket, de az előbbi történet megérintett és tökéletesen átéreztem

azt, amiről az említett két kedves ember beszélt. Most néhány szót a konkrétumokról.

Ha valakit igazán, nagyon szeretsz, és ezt el szeretnéd neki mondani, azt mondod: szeretlek! Használhatsz jelzőket, hasonlatokat, fokozhatod, de valójában ez a szó mennyit képes visszaadni abból az érzésből, amelyet tolmácsolni szeretnél általa? Semennyit. Miután az érzelmeket tökéletesen szavakba önteni nem lehet, megpróbálok másként közelíteni a dologhoz. Isten minden egyes gyermekét tökéletesen ismeri. Pontosan tudja, mi működik az adott ember esetében és mi nem. Azt is tudja, hogy az adott lélek mikor érik meg arra, hogy megmenthetővé váljék, hiszen az Úrnak ez a célja minden egyes ember esetében. Aki erre még nem érett meg, azzal nem lehet mit kezdeni. Annak végig kell járnia az utat, amely elvezeti ebbe az állapotba. Talán majd egyszer, ha közben el nem vész valahol. Nekem amellet, hogy kétségeket ébresztett bennem hamis meggyőződéseim vonatkozásában, konkrét információkat is adott. Tudta, hogy nekem ez kell, nálam ez fog működni. Két pályán mozgatott egyszerre. Egy külső és egy belső pályán. Először a külső pálya volt a hangsúlyos, majd szépen lassan, ahogyan az idő múlt áthelyeződött, diszkréten, szinte észrevétlenül átmosódott a hangsúly a belső pályára. Amikor viszonylag igen rövid idő alatt igen sok tapasztalatra tettem szert odakint, elkezdtem befelé fordulni. Belül keresgél, mert amit kint tapasztaltam, az rámutatott arra, hogy kell itt valahol valami sokkal, de sokkal jelentősebb dolognak is lennie. Bár alvajáró voltam és külső, természeti ember, mégis felébredt bennem a gyanú. A kíváncsiság. A szellemi vágy. Arra, hogy tovább lépjek. Hogy megtaláljam az én hiányzó láncszemem. Végül ráébredtem, hogy Isten szükségszerűen létezik. Kell, hogy létezzen. El-

kezdttem keresni Őt. Körbejártam az udvart, a lakótelepeket, bóklásztam a városban, nyomornegyedek sikátoraiban, luxuspalotákban. Beszéltem koldusokkal, királyokkal, de nem leltem Őt. Sokan próbáltak útbaigazítani, de végül mindig rá kellett ébrednem, hogy rossz irányba küldtek. Végül úgy határoztam, magam leszek az, aki rávezetem magam a helyes útra. Nos, igazság szerint itt jutottam a legtovább. Már-már úgy hittem, én tudom jól, rátaláltam a helyes ösvényre, amikor rá kellett döbbenjek: nem. Eljutottam arra a felismerésre, hogy vakon nem lehet navigálni. Hogy nem az a cél, amelyet sokan akarnak megvalósítani, hogy látóvá váljanak. Hogy önmaguk lássanak át a fátylon, és e megszerzett képesség által maguk világosítsák meg önmagukat. Ez az az út, amelyet a spirituális korszak sugall és kínál követőinek. Amely nem a biztos révbe vezet. Az emberek, különösen ha valami új tűnik fel a láthatáron, elveszítik a józanságukat és vakon vetik bele magukat az új örületbe. Ez jellemző a spirituális ráeszmélés korára. Mondhatod, hogy ez a dolog egyáltalán nem új. Hogy évszázadok, évezredek óta ezen az úton járnak a világ távoli tájain. Ez igaz. Azonban nekünk fehér embereknek, európaiaknak, észak-amerikaiaknak, akik javarészt európai emigránsok és azok leszármazottai, különösen pedig nekünk magyaroknak igenis vadonatúj ez a dolog. Most nem arra a néhány csekély kis sejtre gondolok, akik már a múlt századokban is foglalkoztak az ősi magyar sámánok hagyományaival, vagy titokban mágiával asztrológiával és hasonló irányzatokkal, „tudományokkal”, mert ilyenek valóban voltak akár itthon is, hanem a széles tömegekre, akiknek egy-két évtizeddel ezelőtt még fogalma sem volt semmiről e tárgyban. Tehát ezek a spirituális eszmék, irányzatok kizárólag az európai kultúrkörtől távol eső helyeken virágoztak, az ott élő népek szellemiségére volt jellemző. Ha belegon-

dolsz, egy ilyen hagyománnyal rendelkező mondjuk nepáli embernek, vagy kínainak bemutatni Jézus Krisztust, mint egyetlen utat, valóban nem túl reális. Néha persze működik, hiszen Kínában is vannak Jézusban hívő keresztények, de nem ez a jellemző. De a mi hagyományunk ez. Azaz Ő. Mondhatod, hogy nincs igazam, mert van például az említett magyar őshagyomány, a sámánok, táltosok, a boldogasszony hite, ez is igaz, de ez abból a korból ered, amikor Jézus Krisztus még nem jött el a Földre. Ő éppen azért jött el, hogy megmutassa az embereknek az igaz utat abban a kaotikus hitvilágban, amely akkoriban és ma is jellemző volt a Földi emberiség egészére. „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*”, ahogy mondta. Ha Ő az utad, az igazságod, akkor élni fogsz. Tudom, azokat az embereket, akiknek kedves a spiritualitás, esetleg megragadta és örömmel tölti el őket annak valamely irányzatának, ágának művelése, soha nem fogom tudni meggyőzni. Ahogy írtam, nem is igazán céloim ez. Ez az Úr dolga, erre csak és kizárólag Ő képes. Ő tudja, ki az, aki megérett a megismerésre, és ki az, akinek még érnie kell. Az én dolgom, hogy konkrét alternatívát kínáljak azoknak, akik eljutnak oda, ahova egykor magam is eljutottam. Akik zsákutcának érzik, vagy a valódi céltól éppen eltávolító útnak ismerik fel a spirituális önfejlesztés útját. Az én írásaim ezeknek a lelkeknek szólnak elsősorban. Jó eséllyel más el sem olvassa őket, de ez mindegy, én teszem a dolgom. Ha az ember hitet tesz és állást foglal egy Isten, egy eszme, szellemi irányzat, vagy bármilyen vezérlő elv mellett, akkor az ahhoz tartozó erők hatni kezdenek rá. Befolyásolni fogják őt. Vezetni kezdik. Ám azt, hogy hova, sok esetben csak a célban tudja meg bizonyosan. Hogy vezetve vagy megvezetve lett az illető. Jelek azonban mindig vannak. Olyan jelek, amelyek óhatatlanul elárulják a figyelmes szemlélő számára, hogy ki

lógatja elé a répát. Hogy ki vagy mi az, akit, amit követ. A jelekre figyelni kell! Nagyon. Azt mindenki képes felmérni, hogy az életében miként alakulnak a dolgok. Persze muszáj törekedni az objektivitásra, mert az ego nagyon szubjektív szemlélője az eseményeknek, így félrevezető, hamis vezető. Nem úgy, ahogyan vak vezet világtalant. Az ego nagyon is képben van, ismeri a valóságot és szándékkal vezeti félre gazdáját. Ezért szükséges és fontos felismerni aknamunkáját, és megtörni hatalmát. Erről is írtam már részletesen. Tehát fel kell tudjuk objektíven mérni, hogy történtek-e változások, ha igen, akkor azok milyenek és így tovább. Azt is képes kell legyen felismerni az egyén, hogy benne, belül, a belsőjében történtek-e változások és amennyiben igen, azok hova vezetik el őt. Én a magam részéről azt tapasztaltam, hogy amikor az önfejlesztés útján jártam, bár rengeteg pozitív változást éltem át és óriási frekvenciaemelkedésben volt részem, mégis jelentősen megnőtt bennem az önelégültség és az önmagasztalás. Felfuvalkodott lettem. Nem volt bennem rossz szándék, vagy negatív indíték, de mégis úgy éreztem, hogy magasabban vagyok, több vagyok, mint a legtöbben, akik körülvettek. Segíteni akartam nekik, utat mutatni, egyfajta gurujuk lenni akár, persze mindezt segítő szándékkal és úgy véelve, hogy erre minden okom és képességem megvan. Léven mindent sokkal jobban tudok, mint ők. Tele voltam szeretettel, ehhez kétség nem fér. Tele voltam tiszta, segítő szándékkal. És azt gondoltam, hogy tele vagyok alázattal is. De ebben nagyot tévedtem. Az alázat hiánya nem öntelt megnyilvánulásokban nyilvánult meg, hiszen azt viszonylag könnyű észrevenni, bár az ember a saját hibáira vak. Egyszerűen alapértelmezés volt nálam minden szelídség és jóindulat mellett, hogy valamiben több vagyok, mint mások. Ez egyszerűen védhetetlen. Ténynek tűnik, mégpedig logi-

kus ténynek. Látom, hogy én tudok olyat, amit ők nem, látom, hogy én olyan állapotban vagyok, amilyenben ők nem. Sosem vagyok beteg, még a golyó is lepattan rólam. Mindig jó a kedvem. Kicsattanok az energiától. Mi hát ebben a rossz? Még a vak is látja, hogy ez csak jó lehet. Magasan az átlag felett állok, de nincs ebben semmi rossz. Akarom, hogy ők is feljussanak ide, ahol én vagyok, ahova megérkeztem, de evidenciaként élem meg azt, hogy ők alattam vannak minden szempontból. Ez egy olyan csapda, amely elkerülhetetlen abban az esetben, ha az ember maga akar boldogulni. Az önfejlesztés együtt jár az önteltséggel és az önmagasztalással. Még akkor is ha ezt nem ismerjük fel és be. Az alázat útja másfelé vezet. Ha valóban alázatossá válunk, be kell látnunk gyengeségeinket. Éppen azokra a dolgokra fogunk ráészmélteni, amelyekre nem szívesen ismerünk rá. Éppen azokkal a dolgokkal fogunk kényszerűen szembe-sülni, amelyeket legszívesebben elzárnánk a pince vagy a sufni legtávolabbi sarkába. Rá kell ébrednünk, hogy sem-mivel sem vagyunk kiválóbbak másoknál. Nincs több jogunk semmihez. Nincs több eszünk, nincsenek kiválóbb képessé-geink és így tovább. Be kell látnunk, hogy önmagunk erejé-ből nem leszünk képesek boldogulni. Amíg az ember ezt nem hajlandó elismerni, addig az ego foglya. Ha sikerül megtenni ezt a beismerést, akkor következhet a következő lé-pés. Megkeresni a valódi utat. Ekkor válik éretté a lélek arra, hogy valóban befogadja a szívébe Istent. Az Urat, Jézus Krisztust, aki örömmel és leírhatatlan erővel segít. Ám, mint oly sokszor mondtam, ezt kérni kell és akarni kell. Önszán-tunkból. Ő nem csavarja ki senki kezéből a kormányt. Nem tépi ki a gyepplőt. Át kell neki adni. Örömmel. Akkor kézbe veszi és irány a csillagos ég. Illetve annál sokkal feljebb. De erre a felismerésre mindenkinek magának kell eljutnia, rá-

döbbsen. Néha nehéz ez. Vagy annak tűnik. Sok dolgot el kell engedni, amelyek először nehéznek tűnek. Elismerni, tudomásul venni azt, hogy vannak dolgok, intelmek, amelyeket meg kell tartani. Ezek az intelmek azonban nem korlátoznak, hanem segítenek. Légy jó és tisztességes mindenkifelett! Ne okoskodj! Ne akard te meghatározni az igazságot! Ne ítéld! „*Légy csendben és várj az Úrra!*” Csupa olyan dolog, amelyeket az ego nem szeret. Csupa olyan dolog, amelyek elmentések mindazzal, amire szocializálódva vagyunk, amelyre e világ nevelt bennünket. Néha valóban nehéz, újra és újra meg kell küzdenünk (egonkkal) e dolgok megtartásáért. Főleg az elején. De azután szépen lassan kiteljesedik a kép. Megtanulsz olyan dolgokat, olyan felismerésekre jutsz, amelyek elképesztenek. Egyre több és több dologra ébredsz rá a régi éteteddel kapcsolatban és egyre élesebben látod azokat a hibákat, amelyeket elkövettél. Szépen csendben kicseréled és egy olyan emberré válsz, akinek eltűnik az életéből a gond és a félelem, megjelenik a valódi alázat és öröm. És ami a leggyönyörűbb, csodák kezdenek történni veled. Bizony. Olyanok, amelyek csak neked szólnak. Amelyeket sok esetben más meg sem értene, vagy ha igen, hát el sem mered mesélni, mert előre tudod, mi lenne a reakció a történetedre. Amelyet te pedig átéltél és tudod, hogy színgaz. Van e más ilyen út? Én nem ismerem egyet sem. Pedig kipróbáltam már néhány másik ösvényt magam is. Azt kell mondjam, más út ez, mint a többi. Nem egy szépen kitéblázott, reflektorokkal megvilágított nyolcsávos autópálya, mert azt a tömegeknek tartják fent és a pokolba vezet. Highway to hell. Ez egy olyan keskeny és rejtett ösvény, amelyet manapság már nehéz észrevenni. Ha egy hasonlattal kellene leírnom a különbséget úgy próbálnám leírni, mint a Niagara felett átvető drótkötelet, amelyen az ember mágnestálpú

cipőben sétál át. Alul a zúgó, vadul dübörögve hömpölygő áradat, amely megannyi irányt és lehetőséget kínálva bár, de végül egységesen zúdul a mélybe. Felül pedig egy igen keskeny de hihetetlenül erős és biztos ösvény, amely átvezet a gyilkos áradat felett és amelyről már (hála a cipőnek) nem tudunk leesni. Mi a mágnestalpú cipő? A dekóder, amelyet az Úr ad nekünk. A dekóder, amelyet úgy hívnak: lelkiismeret. Ez az egy igaz út van. Másfelé vezet és máshova vezet, mint a többi. A többinek éppen keresztben megy, ha jobban megnézed. Nos, a te döntésed az, hogy válassz.

Mint feljebb néhány mondatban utaltam erre, tudom, meglehetősen hihetetlen és valószínűtlen a legtöbb ember számára ez az Isten, sátán, jó és rossz harca, viszály a szellemvilágban, árnyékkormány-háttérhatalom, a Föld leigázása, az emberiség rabszolgasorba döntése vagy kiirtása, s a többi. Reggel felkelnek és azt látják maguk körül, amit egyébként minden nap. A mátrixot. Az emberek jönnek-mennek, az üzletek kinyitnak, a csekkek és a postás érkezik meg a kukás is, egyszóval mindig minden egyforma. Nehéz e mögé odaképzelné ezt a láthatatlan és örültnek tűnő világot, amelyről jómagam és még oly sokan mások beszélnek. De ha belegondolunk, hogy ez is a terv része, annak a tervnek, hogy sötétben tartsanak bennünket embereket, földlakókat, akkor tulajdonképpen mindjárt értelmet kap ez a dolog is. Hogy miért említem ezt? Egy nagyon érdekes dolog jutott az eszembe. Annyira érdekes, hogy mindenképpen szeretném egy kissé boncolgatni a témát.

Ez a téma pedig a reinkarnáció témaköre. Sokan hiszik, sokan nem. Én, a magam részéről hiszek benne, illetve hittem benne, és most sem tagadom, bár van egy elmélet amely meglehetősen kerek és ha igaz, alapjában rendítheti meg a

reinkarnáció létezését. Erről majd később. Egyelőre maradjunk annál, hogy reinkarnáció volt és van. Ezzel kapcsolatban is van itt egy új dolog. Van egy olyan fejlemény, amely egészen új fejezetet nyithat ebben a történetben. Konkrétan a végsőt. Nézzük hát miről is van szó!

Sok forrás beszél az aratásról. Sok forrás szól a nagy aratásról. Ezek közül pedig sokan mondják, hogy ennek éppen a kellős közepén vagyunk. Mi az aratás? Ha nem hallottál volna még róla, akkor dióhéjban leírva az a történet, amikor az Úr angyalai learatják a Föld, a világ (ember)termését. Nem arról van szó, hogy jönnek kaszákkal és mindenkit kinyírnak, szó sincs erről. Arról van szó, hogy minden lélek, aki átlépi a fizikai lét küszöbét a halálnak nevezett esemény során, osztályozásra kerül. Megítélik őt. Betakarítják a minőségének megfelelő helyre. A búzát az Úr magtárába, a konkolyt pedig a tűzre. Minden világidőszak (egyház, szellemi értelemben) végén aratás történik. Sok forrás szerint pedig most van folyamatban a nagy aratás. Az aratások aratása. Már tart Földi időben kifejezve néhány száz éve. Swedenborg odáig megy, hogy kijelenti, a szentírásban, a jelenések könyvében leírt prófécia, az utolsó ítélet már bekövetkezett. Fontos tudni, hogy a szellemvilágban. Az Úr rendet tett, megteremtette az egyensúlyt. Megszüntette a köztes világot, amely a mennyek, a fizikai világ és a poklok között volt. Amely fenti hasonlatunkban a nagy fény és a nagy sötét ember talpai között helyezkedett el. Mit jelent ez? Azt, hogy ettől a pillanattól kezdve nincs mese, a halál kapuján átlépő lélek vagy mennybe vagy pokolra jut. Idézzük fel emlékeztetőként néhány mondat erejéig, hogy mit írtam erről! A létezés két „véglete” a mennyek és a poklok. Ezek között található a szellemi szféra vagy szellemvilág, valamint az anyagi

síkok. Amiről itt tehát szó van, az a szellemvilág. Ennek a megszűnéséről beszélek. A szellemvilágból lehetett újra inkarnálódni abban az esetben, ha egy lélek még nem volt elég emelkedett és tiszta a mennybejutáshoz, de nem volt annyira gonosz sem, hogy pokolra jusson, hiszen aki bejutott a mennybe annak már nem volt szüksége újabb fizikai életre mert célba ért. Üdvözült. Aki pedig pokolra jutott fizikai életében elkövetett gonoszságaiért, annak pedig már nem volt lehetősége új fizikai síkon való életre. Elkárhozott. Akik tehát sem a mennyre sem a pokolra nem voltak „elég jók” azok, az ilyen lelkek próbálkozhattak időnként újra az anyagi síkon a megtisztulással. Amennyiben tehát ha a szellemvilág, mint „hely” a köztes létre már nem létezik, akkor a reinkarnáció mint opció a megtisztulásra elveszett. Mit jelent ez? Konkrétan azt, hogy ez, itt és most mindenkinek az utolsó esély. Hogy sosem volt még ekkora a tét. Vagy most megcsinálod, vagy nem lesz több dobásod. Érdekes gondolat. Ha megpróbáljuk kicsit boncolgatni a témát, tulajdonképpen lehet akár igaz is, hiszen a világ még sosem volt ilyen állapotban az kétségtelen, legalábbis amióta a jelen „civilizáció” ezt jegyzi. Ha ez valóban így van és az ítélet bekövetkezett, akkor az tűnhetne logikusnak, hogy itt a fizikai világban, a Föld nevű bolygón is paradicsomi állapotnak kellene lennie, de ez mégsem logikus. Hiszen valóban csak bajban ismerjük meg az igaz barát. Csak ha egy rossz világban vagy jó, akkor hiteles a bizonyítványod. Csak egy olyan világban mutatod ki a fogad fehérjét ahol mindennek, így a gonosznak is van létjogosultsága. Ha ott vagy jó és igaz, ahol látszólag a gonoszság működik és segít az előrejutásban, csak akkor oldottad meg helyesen a feladatot. Tehát e két helyzet és állítás nem mond ellent egymásnak, mivel az Úr érdeke jelen helyzet szerint az, hogy ez a világ kihívás elé ál-

lítsa az igazakat. Akik most itt vannak, mind problémás lelkék, megrontottak és beszennyezettek. A megrontottaknak pedig még bizonyítaniuk kell. A figyelmeztetés azonban itt van. Mindenki meghallhatja ha van füle a hallásra, mindenki megláthatja, ha van szeme a látásra. De sajnos kevesen vannak ezek. Ahogyan az Úr mondta:

„Azért szólok velök példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak; és a ti füleitek, hogy hallanak.”

És van itt egy meglehetősen brutális idézet, János apostolnak a mennyei jelenésekről való könyvéből, amely azokra utal, aki sem ide, sem oda nem jók:

„Tudom a te dolgaiddat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév.

Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból.

Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen:

Azt tanácslom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss.”

Nos, ez egy tökéletes példa arra, amit az Úton Istenhez, avagy menj be a mennybe című írásomban fejtegettem.

Arra, hogy az írott szöveg mélyebb jelentést tartalmaz, amelyet a betű szerinti értelmezésből nem tudunk megérteni. Ez a szellemi tartalom itt viszonylag könnyen kibogozható a szövegből. A „hideg” a pokolra való gonoszra utal. A szöveg szerint még az is jobb, mint a sem ilyen sem olyan, aki a „lágymeleg”. Jobb, mivel beilleszthető a rendszerbe, igaz annak csak a negatív polaritásába. A „hév” ugye a meleg szinonimája, amely esetünkben a hívő, Istent szerető, igaz és tiszta lelket jelenti, aki méltó a mennyei életre. Azt mondja ezután, hogy:

„Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hev, kivételk téged az én számból.”

Vagyis mivel sem ide, sem oda nem vagy jó, elpusztítalak. A sejtet, amely nem illeszthető be a szervezetbe, meg kell semmisíteni. Ezután így folytatja:

„Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen:”

Azaz elmondja, hogy a lágymeleg lélek önhittségében és önteltségében tökéletesen meg van győződve arról, hogy mindent jól csinált, mindent magának köszönhet, és mindent elért, amit elérhetett. Pedig csak egy nyomorult oktalan, akinél se kép se hang, nincs a tudatában annak, ami a valóság. És a végén megpróbál segíteni:

„Azt tanácslom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki

a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss.”

Azaz azt tanácsolom néked, hogy fogadd el Tőlem a szeretettel ötvözött (edzett) igazságot, hogy értelmessé és boldoggá légy, és a fehér ruhákat, hogy igaz, tiszta és erkölcsös legyél, és a gyógyírt a nyavalyádra, hogy végre felfogd (meglásd) az igazságot.

Ez a helyzet. Visszatérve a „reinkarnáció, mint opció a szépítésre lezárult” című eshetőségre tehát be kell látni, nem semmi teória. Szokatlan. Erről nem sokan beszélnek. Reinkarnáció vagy van, vagy nincs. De, hogy *már* nincs? Ez utóbbi idézet bizony erre enged következtetni. Nem kapsz több esélyt, „*kivetlek téged az én számból*”. Ez valóban újszerű meglátásnak hat, bár az erre való utalás nem mostanság íródott, de ez mindegy, hiszen amióta olvasható, azóta érvényes. Mindenkinek csak egyszer (egy fizikai életen belül), ott és akkor (*itt és most*) utoljára...

Az a legdurvább ebben ha igaz, hogy nagyon megvezeti ez is a benne hívő lelkeket. Mert ha eddig ez így volt, most mitől lenne másként? Az ebben hívő lélek mit gondol? Ha elrontom, majd újra próbálkozom. Azt gondolja, nincs igazi tétje a dolognak. Eddig sem volt. Persze, jobb lenne kikerülni a mókuserékből, de ha nem most, hát annyi baj legyen, majd talán legközelebb. „Ej, ráérünk arra még!” És ha nem? Ha nincs több dobás? Ha józanul belegondolunk, simán meglehet, hogy így van. Hogy nincs tovább a „majd nekifutunk még egyszer” buli. Jogosan merülhet fel még egy kérdés:

Mi oka van Istennek megszüntetni a szellemvilágot? Azt a világot amelyet Ő teremtett és engedett létezni oly sokáig?

A válasz az, hogy az Úr eredetileg nem akart egy ilyen világot teremteni. A szellemi síkra azért lett szükség, hogy miután a gonosz megrontotta a Földi embert, ne kerüljön mindenki automatikusan pokolra azonnal a halála után, hanem aki nem volt igazán gonosz, sokat hibázott, nem volt elég tiszta a mennyhez, de – hangsúlyozom – nem volt igazán gonosz lelkű, az kaphasson még esélyt a mennybéli élethez szükséges tisztaság elérésére. A szellemi szféra ekképpen egyfajta szükségmegoldásként létezhetett ideiglenesen. Isten végtelen kegyelméből. Azonban ha az idő lejárt, az utolsó ítélet valóban beteljesedett a szellemi síkokon, akkor Isten nem adhat több haladékot (kiskaput) senkinek. Megtett mindent. Elküldte prófétáit. Elküldte a legkedvesebbet, Jézus Krisztust. Megadott minden figyelmeztetést, tanítást amely szükséges. Ennél többet ha nem csal – márpedig Ő Maga az igazság és az igazságosság, mint írtam – nem tehet. Engedte a dolgot működni ameddig tehetette, amikor eljön az idő lezárja. Történt már ilyen a fizikai síkon is. Arról pedig, hogy megtett minden lehetségest az itt élő lelkekért van egy példabeszéde Jézusnak. Nem hosszú és nagyon idevág:

„Egy ember plántálta szőlőt, és kiadta azt munkásoknak, és hosszú időre elutazék.

És annak idején elküldé szolgáját a munkásokhoz, hogy adjanak néki a szőlő gyümölcséből; a munkások pedig azt megvervén, üresen bocsáták el. És még másik szolgát is küldé; de azok azt is megvervén és meggyalázzván, üresen bocsáták el. És még harmadikat is küldé; de azok azt is megsebesítvén, kiveték.

Monda azért a szőlőnek ura: Mit cselekedjem? Elküldöm az én szerelmes fiamat: talán azt, ha látják, megbecsülik.

De mikor azt látták a munkások, tanakodának egymás közt, mondván: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, hogy a miénk legyen az örökség!

És kivétvén őt a szőlőből, megölék. Mit cselekszik azért a szőlőnek ura azokkal? Elmegy és elveszti azokat a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja.”

Tehát minden információ itt van, a rendelkezésére áll annak, aki kéri és hajlandó megfontolni. Ha pedig valóban az utolsó időket éljük, teljesen logikusnak tűnik az a feltevés, hogy a kiskapukat Isten bezárja. Nincs más út csak az eredeti tervnek megfelelő. Vagy le vagy fel. Persze, ez is csak egy teória és mint olyan, vagy igaz vagy nem. De miért lennénk könnyelműek? Miért halogatnánk azt, amit ma is megtehetünk? Amit ma megtehetsz NE halaszd holnapra! Ha ilyen közel vagy már a kapuhoz, ha eddig eljutottál, hát ne hibázd el testvér! Neked már nagyon közel van a cél. Tudsz mindent. Csak nem hiszed... Nézzük a gyakorlati oldalát! Mit kellene tenni? Jónak, igaznak kellene lenni. Nem csalni, lopni, hazudni. Nem kívánni ami a másé, nem vágyani többre, mint amire valóban szükségünk van. Tisztelni és szeretni az embereket ahelyett, hogy gyűlölködnénk és haragot tartanánk. Olyan nagy dolog ez? Bizony az. Tudom. Nem is megy, ha nem kérjük az Úr segítségét. Ismerek egy embert, aki egyébként jó ember. Ez az ember nevetve idézte nekem a tízparancsolatából a „ne lopj!” intelmet. NE LOPJ! Nevetve és telve szájalommal mondta, hogy a sok „jó ember” itt még ezt sem érti. Hogy egy intelligens lény nem veszi el azt, amiért más a verejtékét ontotta, amiért megdolgozott, vagy egyszerűen csak azt, ami nem az övé. Nem értette, hogy ezt sokan, hogy nem értik. Hogy nem érzik? És eközben ugyanez az ember, más feleségével töltötte a szabadidejét. Vajon ez nem lopás? Vagy még annál is sokkal rosszabb? Erre mondtam, hogy az emberek a saját hibáikra gyakorlatilag szinte teljesen vakok. Nos, tehát jobb, ha mindenki a saját háza táján sepreget, mert valószínűleg fog találni sepernivalót bő-

séggel. Tehát az tény és nagy igazság, hogy ez, itt és most egy jó és potenciális helyzet. Arra, hogy rendbe tegyük életünk dolgait. Nem kell semmi komplikált dolog ehhez. Nem kell sok pénz. Nem kell befolyás, hatalom. Nem kell más, csak lelkiismeret. Így aztán nem is lehet másra mutogatni és mást okolni abban az esetben, ha nem térünk rá az útra. Csak rajtunk múlik minden. A mi választásunktól függ minden. Nem is gondolnánk, hogy mennyi minden. De az, hogy nem gondoljuk, nem csökkent szemernyit sem a dolog súlyából. Óriási a tét és kevés az idő! Dönts helyesen és légy igaz! Már írtam és ez egy nagyon fontos tudnivaló. Ahhoz, hogy az ember célba jusson, nem elég tudni azt, hogy mi a helyes. Nem elég, ha az ember tudja, hogy a jó jó, a rossz pedig rossz. Nem elég ha az ember hisz Istenben. Az elmélet sosem volt elég a gyakorlatban! Tenni kell a jót, és cselekedni! Meg kell vallani gyakorlatban, hogy mi a fontos számunkra! Példát kell mutatni a környezetünknek, ahogyan Jézus is tette, persze a magunk szintjén és lehetőségein belül! Isten senkitől nem vár lehetetlent. Azt azonban igen és joggal, hogy amire képes azt megtegye. Nincs kifogás, nincs megmagyarázás. Csinálsz vagy sem? Ez a te döntésed!

Ugyan e fejezet végére hagytam, de alapos megfontolásra érdemes az az elmélet is, amelyre fentebb utaltam. Miszerint reinkarnáció nem létezik és nem is létezett soha. Ha ez a helyzet, akkor nagy a baj. Ha mindenkinek csak egy dobása van, akkor még a vélnél is sokkal súlyosabb a helyzet. Én a magam részéről bizonyos szempontból talán igazságtalannak tartanám, de ki vagyok én, hogy ezt megítélhessem? Csak a saját kis szempontjaim és szűkös ismereteim alapján ítélek meg egy-egy dolgot, így hát inkább ezt nem teszem. Fontos tisztázni azt a dolgot, hogy a reinkarnáció hívői mi-

ben látják a bizonyítékot hitükre. Mi az, amit megdönthetetlen bizonyítékként említenek amikor a reinkarnáció valósága mellett érvelnek? Ez leginkább az a jelenség, amikor az ember „visszaemlékezik”, akár teljes pontossággal felidéz, leír olyan dolgokat, helyeket, eseményeket, amelyekről jelen élete szerint nyilvánvalóan a leghaloványabb fogalma sem lehetne. Nos, ennek ismeretében nézzük a következő elméletet, amely a következő: Arról már több helyen szóltam, hogy az ember gondolatai honnan származnak. Ugyebár legkevésbé a saját fejéből. Az ember gondolatai bármilyen hihetetlen és szokatlan gondolat, kívülről jönnek és az ember azokat felfogva csak továbbgondolhatja a sajátjának érezve őket. Az ember folyamatos összeköttetésben van a szellemvilággal a saját frekvenciájának, beállítottságának, tisztaságának-tisztátalanságának megfelelő szellemi szférákkal, entitásokkal (jó és gonosz szellemekkel, angyalokkal, démonokkal), akik folyamatosan sugalmaznak gondolatokat, és befolyásolják, vezetik az illetőt életútján, döntéseiben. Ezek a szellemi lények pedig éppen úgy, mint mi emberek, rendelkeznek memóriával. Nekik is vannak emlékeik, amelyek velük történtek meg életükben. Amikor az ember egy ilyen lény tudatával kapcsolatba kerül nem csak a szellemi lény „láthat” bele az ember tudatába hanem fordítva is. Olyan képek, emlékek bukkannak fel az ember elméjében teljes részletességgel, amelyeket soha nem élt át az adott életében. Ezt ő is pontosan tudja ezért pedig nem találván egyéb logikus magyarázatot a dologra, egy saját előző életében megtörtént eseményként értelmezi ezeket az emlékeket. Ezért lehet, hogy egy ember pontosan képes felidézni egy már meghalt ember ismereteit. Elmondja hol lakott, mi volt a neve, kik voltak a rokonai, ismerősei, barátai, mivel foglalkozott, mit szeretett, még azt is, hol van eltemetve. De

ritka esetben előfordul ennél extrémebb jelenség is, amikor más világok emlékei bukkannak fel. Nos, ezek azok az emlékek, amelyek csak igazán képesek megzavarni az ember tudatát. Teljesen élesen emlékezhet olyan eseményekre, amelyek tökéletesen irreálisnak tűnnek. Olyan állatokra, lényekre, helyekre emlékszik, amelyek a földi környezetben nyilvánvalóan nem léteztek és nem léteztek. Két napra a nappali, vagy három holdra az éjszakai égen, esetleg arra, hogy ő képes volt fizikai testében kedve szerint repülni, mint ahogyan ez velem is megesett. Fentiek ismeretében úgy vélem, hogy ez a kérdés, illetve annak eldöntése, hogy így van-e vagy sem ugyancsak tipikusan abba a kategóriába tartozik, amellyel kapcsolatban a fizikai létben élő embernek csak hite lehet. Az elmélet kerek és logikus, nehéz belekötöni, amennyiben hajlandóak vagyunk elfogadni a gondolataink külső forrásból származó ihlettségének tényét. Ezt az elméletet erősíti egyébként a „látók” esete is, akik esetenként meglátnak bizonyos dolgokat szellemi lények tudatához kapcsolódva. Olyanokat, amelyekről egyébként semmilyen fogalmuk sem lehetne. Ezekben az esetekben ezek az emberek nyilvánvalóan médiumként „üzemelnek”. Egyszerűen elmondják azokat a meglátásokat, amelyeket a velük kapcsolatban álló szellemlény közvetít, vagy amelyet képesek fel fogni annak tudatából. Nos tehát itt ez az elmélet, és bizony nehezen tudnék érveket felmutatni a megcáfolására. Mindössze az igazságérzetem tiltakozik ellene, hiszen egy megtévesztett, a gonosztól befolyásolt alvajáró ember, aki nem gonosz csak az őt körülvevő világ (mátrix) befolyása miatt rossz úton járt életében, miért kellene, hogy kárhozatra jusson? Azt érezném igazságosnak, hogy ez az ember kapjon még esélyt egy következő életében egészen addig, amíg megismeri az igazságot és állást foglalhat annak kapcsán, hogy

elfogadja-e azt, avagy elutasítja. Ezt érezném igazságosnak, de mint említettem, ezek az érzések csak a saját szubjektív és szűklátókörű szempontjaim alapján alakultak ki bennem, ezek pedig az Isteni igazság szempontjából a nullához *konvergálnak*.

A teljes igazsághoz még el kell mondjam, hogy az ezzel kapcsolatos felvetésekre a Forrás válaszolt. Azt állította, hogy minden egyes ember (lélek), aki e világra születik, kellő időben és minőségben megkapja a számára szükséges információt ahhoz, hogy üdvözülhessen. Nos, ha ez így van, arra nincs válaszom. Isten pedig igazságos, Ő maga az igazság, ergo ennek így kell lennie.

De, hogy csavarjunk még egyet a dolgon: Létezik egy Új-szövetségi idézet, amely magától Jézus Krisztustól való és, amely meglehetősen egyértelműen kijelenti egy lélek két földi inkarnációját:

„Jézus pedig felelvén, monda nékik: Illés bizony eljő előbb, és mindent helyreállít; De mondom néktek, hogy Illés immár eljött, és nem ismerék meg őt, hanem azt mívelék vele, a mit akarának. Ezenképen az ember Fiának is szenvednie kell majd ő tőlük. Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról szóla nékik.”

Amennyiben a szöveg hiteles, az esetben tehát itt látunk egy konkrét példát egy lélek két evilági megtestesülésére, de azt el kell ismerni, hogy ezek, illetve ez a példa akár egyedi is lehet, hogy az Isten tervét szolgálja. Az igazság az Úrnál van. Talán majd megtudjuk, ha hazamegyünk. E fejezetet pedig hadd zárjam egy elképesztő, megrázó és lenyűgöző tapasztalásom leírásával. Elképesztő, megrázó és egyben lenyűgöző, ahogyan írtam annak ellenére, hogy ez hála az

Úrnak, velem viszonylag rendszeresen megesik. Azt tartom, hogy akit az Úr vezet, az folyamatosan átél ilyen „csodákat”. Olyanokat, amelyek ott és akkor (*itt és most*) csak neki szólnak és csak ő képes valódi jelentősége szerint értelmezni azokat. Tehát az eset:

Egy nyári este a teraszon üldögéltem és elmélkedve néztem a naplementét. Éppen ez a kérdéskör foglalkoztatott, amelyről az előzőekben írtam. A közeli tópart irányából zene hangjai szűrődtek felém, de ez egyáltalán nem zavart, igazából ügyet sem vettem rá. Elmélyedve néztem a vörös napkorongot, ahogyan lassan elsüllyed egy hosszan elnyúló heglánc mögött. Egyszer csak a figyelmemet hirtelen megragadta egy dallam. Odafigyelve hamar ráismertem egy hazai zenekar meglehetősen egyéni stílusára, annak ellenére, hogy mivel nem vagyok különösebb rajongójuk, ezt a számukat eddig még nem hallottam.

A dallam mégis magával ragadott. Próbáltam a szöveget is megérteni, de csak egy-két foszlányt sikerült megértenem. A szám végül véget ért, én pedig nem foglalkoztam tovább vele. A dallamot még kicsit dúdolgattam, majd később lefeküdtem aludni. Másnap reggel, amikor felébredtem, csodálkozva tapasztaltam, hogy egyfolytában ez a dallam szól a fejemben. Ezt dúdolgattam folyamatosan. Nem értem rá ezzel foglalkozni, de elhatároztam, hogy amint tehetem, megkeresem a neten. Délután így is lett. Mivel az előadót sikeresen azonosítottam, a néhány szövegfoszlány alapján pillanatok alatt sikerült azonosítanom a konkrét dalt is. Meghallgattam. Majd ismét, újra és újra. A hideg rázott és le voltam taglózva. Örömmel vegyes borzongással éltem át ismét a csodát, amelyet nem lehetett az úgynevezett (valójában nem létező) véletlen számlájára írni. Éppen akkor és

éppen ez a dal. Éppen ez a szöveg. Hihetetlenül jó és boldogító érzés az, amikor az ember újra és újra megtapasztalja az Isten vezetését. Ahogyan tereli és irányítja a bárányát. Ezt a boldogságot csak az érti, akit ért már hasonló tapasztalás. Akit az Úr vezet, az már sosem lehet magányos. Az Úr mindig segíti és jeleket ad neki, olyan jeleket, amelyek csak neki szólnak és amelyeket csak ő érthet meg. De mi is volt ez a dal? Mi volt ez a szöveg? Íme:

„Aki most lent van.
A föld alatt.
Aki most lent van.
Lent is marad.
Aki most fent jár.
A föld felett.
Őrül nagyon,
Hogy ott lehet „

refrén:

„Kedvesem, jöjj velem!
Ez a harc lesz a végső.
Kedvesem, jöjj velem!
Senki más nem jöhet.
Kedvesem, jöjj velem!
Az égbe visz ez a lépcső.
Innen más út ki már
Nem vezet.”

Circus maximus Hungaricus

Kicsit most visszakanyarodnék a világ és azon belül is a szűkebb kis hazánk háza tájékára. Teljesen más, de érdekes téma ez is. Hogyan távolítja el egymástól az embereket a politika? Van-e megoldás e helyzet rendezésére és ha igen mi az? Ezen több ízben elgondolkodtam és végül mindig azonos következtetésre jutottam. Tulajdonképpen szerencsés helyzetben vagyok, mert azt kell mondjam, megjártam itt is minden lépcsőfokot. És mivel megjártam, így át is éltem az ott átélhető „élményeket”. Emlékszem is ezekre jól. Ebből fakadóan tökéletesen megértem az éppen ezeken a lépcsőfokokon időző emberek gondolkodásmódját. A hazai helyzetet elemezve azt kell mondjam, hogy jól kivehetőek a főbb lépcsőfokok vagy állomások ha úgy tetszik. A különbséget kifejezhetném frekvenciában is, hiszen mindenképpen igaz ez erre az állapotra is. A legalsó lépcső a baloldal. A bal-liberális „egység”, amely manapság csak nagy jóindulattal nevezhető egységesnek. Előre kell bocsátanom, hogy minden egyes politikai erőt álszentnek, gonosznak, őszintétlennek és sötétnek tartok. Minden politikus, politikai erő és párt a gonosz ügyét szolgálja. Az egységes háttérhatalom csicskásai ezek csak más-más a maskarájuk. Egy időben sokat lehetett hallani arról, hogy minden valódi potenciállal bíró politikai erő függetlenül attól, hogy éppen ki kormányzott, részesült a nagy koncból, befolyásának mértéke szerint. Nos, ez is bizonyítja azt, hogy ezek mindahányan ugyanannak a gazdának a kutyái. „Egy csecsrű (csöcsről) valók”, ahogyan egy öreg és bölcs sámán fogalmazott. Egyébként nincs a dolognak jelentősége. Ahogy nagyban, az árnyékkormányon belül úgy kicsiben, a magyar országgyűlésen belül is folynak egyéni játszmák minden szinten. Ennek látjuk és a bőrünkön

érezzük a jeleit nap mint nap, ki-ki vérmérséklete és kötődése szerint. Aki képes ettől minél inkább függetlenedni, annak kicsit kevésbé érezhető ez a kellemetlen helyzet, de a dolog ettől még így működik. Nos tehát, mint említettem az alja a bal-liberális tömörülés. Az a szomorú tény, hogy ezeknek az úgynevezett „erőknek” az egykori, mára jobbára erősen kiábrándult és elkeseredett szavazói között rengeteg az általában jóindulatú és tisztességes ember. Itt és most szeretném kiemelni, hogy nem vagyok hajlandó vallási és politikai irányokat összevonni, abból következtetéseket levonni. Minden vallás, minden felekezet hívóiban, követőiben felfedezhető a jó és a gonosz. Nincs értelme tehát ezeknek a megkülönböztetéseknek.

A politika és a politizálás egységesen gonosz és a sátántól való dolog ez tény, és ebben a kérdésben ezen nem is érdemes túlmenni. Az emberi oldal az, amely szóra érdemes. Tehát a baloldali szimpatizánsokat is két nagyobb csoportra lehet osztani. Még hozzá kell tennem, hogy a megélhetési szavazókról sem érdemes beszélni, akik egyéni érdekeik mentén szavaznak egy-egy erőre, pártra, amelynek a hatalomba való bejutása vagy megmaradása az adott személy egyéni érdekeinek kedvez(ne). Tehát a baloldali szavazók között két markáns csoport különíthető el.

A meggyőződéses baloldali, bal-liberális, és a jobb, vagy szélsőjobb-ellenes szavazó. Ez utóbbiak nem is a baloldalra, hanem jóval inkább a jobb vagy általuk szélsőjobbnak nevezett politikai erő gyengítésének céljából szavaznak balra. Általában ez utóbbi táborba tartoznak a jó és igaz emberek. Jók és igazak, de tökéletesen fogalmatlanok. Nincsenek valójában tisztában a jobboldali, és a jobboldal következő, egyébként frekvenciában magasabb fokának, az általuk szélsőjobbnak, nacionalistának megítélt valóban nemzeti esz-

merendszer értékrendjével. Az a tragédia és a gonosz ebben a helyzetben, hogy mindannyian egy nemzet fiai, lányai ők. Egy országban szeretnének boldogan és nyugodtan élni, dolgozni, boldogulni, de külső erők e csoportok között mesterségesen feszültséget szítanak és megakadályozzák ezt. „Oszd meg és uralkodj!” Régi receptje ez a gonosznak, de ma is kiválóan működik. Az embereknek manipulatív szándékkal hamis információkat nyújtanak, adnak be különböző racionális, vagy éppen humanista, de mindenképpen pozitívnak tűnő álarc mögé rejtve aljas szándékaikat. Mind ezt pénzért, befolyásért. Ennyi, amiért eladják a testvéreiket, a hazájukat és elárulják nemzetüket a magukat politikusnak és honatyának tituláló gazemberek. Így fordulhatott elő az a tragédia, hogy egy népszavazásnak csúfolt szégyenfolt során a nemzet egyik fele megtagadta a nemzet másik felét. Csak az igazi hatalom helyi végrehajtói ők és haszonélvezői annak a koncnak, amit testvér és hazaáruló mocskos munkájukért cserébe kapnak. Ezek a mi „honatyáink”. Ezekre szavaztok ti. Tisztelet a kivételnek! Aki felismerte a politika igazi szándékát és arcát, annak egyetlen értelmes szavazati lehetősége marad. Egy olyan szavazókörben, amely minden pillanatban nyitva áll és várja a szavazatokat. De oda el kell menni szavazni! Ezt nem tudják helyettünk nekünk megszavazni mások. Nos, arra kellene figyelni, amire érdemes, de térjünk vissza ahhoz a helyzethez, ahol ez sokak számára még nem egyértelmű. Tehát ezek a nem is igazán baloldali, sokkal inkább a bal-liberális politikai erők hangzatos, bújtatottan nemzetellenes és nyíltan globalista megnyilvánulásait elhívó lelkek, bár jó szándékúak és békére vágynak, nem jutottak még el azoknak a felismeréseknek a birtokába, amelyek lerántják a leplet az általuk preferált vagy erősített politikai csoportosulás valódi szándékáról. Ezeknek szimpatia-

kus a „szeressük egymást gyerekek, hiszen mindannyian emberek vagyunk” című nóta. Ez szép és kedves, sőt igaz is lenne akkor, ha valóban ezt gondolná az e nótát zengő társulat, de ez csak a felszín. Amely arra való, hogy becsapja ezeket a jó szándékú, ám vak és tudatlan tömegeket. Ezek tehát úgy gondolják, hogy mindegy ki kinek fia-borja, honnan jön és hová tart. Az a lényeg, hogy szép és kedves békére vágyó ember, vagy csúnya náci. Ezeknek teszik az egység gondolata. Az, hogy a világ végül egyetlen tömbbé, országgá váljon, ahol nincsenek faji és vallási különbségek. Ahol minden egységes, a törvények, a pénz, a rendfenntartás, egyszóval minden. Ez azért szimpatikus nekik, mert az elmélet helyes és valóban kívánatos. Így működik maga a menny is, az Isten országa. Van egy központi hatalom, és mindenki azt szolgálja. Igen ám, csak hogy a gonosz ezt is, mint mindent ami jó kifordít és a maga képére, sötétre és gonoszra formálja. Ezek az emberek, csak a felszínt, a mézesmázos ígéreteket látják és hiszik, mert ezt akarják látni és hinni. Nem látják az ügyesen elrejtett valódi szándékot a dolog mögött. Ha pedig valaki felhívja erre a figyelmüket, arra is azonnal megvan a kész válaszuk, amelyet vezetőik a különféle médiacsatornáikon már jó előre beadtak nekik. Beidomították a tudatukat ezeknek az embereknek arra az esetre, ha véletlenül találkozónának az igazsággal. A globalizáció azért veszélyes, mert gyökértelessé teszi a nemzeteket és azon belül az egyes embereket. Akinek nincs múltja, annak nincs jövője sem. A hagyomány és a hagyomány tisztelete rendszert, keretet ad az ember és a nemzet életének. Rendet és tisztaságot eredményez a portán. Olyat, amelyet nem lehet vagy nagyon nehéz kikezdeni. Ez hát a valódi hatalom célja, hogy ezeket a gyökereket kitepje, elpusztítsa. Hogy azután a gyökértelesen sodródó tömegeket belekényszeríthesse egy új

világrendbe. Ez az, amit nem látnak ezek a honfitársaink és amiről sajnos nem is nagyon lehetséges meggyőzni őket.

Nézzük a következő jelentős tömörülést, az úgynevezett polgári értékrendet valló, jobboldali szavazókat! Nos, manapság ők is érzik, hogy valami nagyon nem stimmel. Hogy valami nagyon nem úgy alakult, ahogyan az meg lett ígérve nekik. Ugyan sok szép stadion épül maradék kis hazánkban, de mi van azokkal, akik nem vagy kevésbé szeretik a focit? Mielőtt lupénkat ezen testvéreinkre emelnénk, hadd világítsak rá egy felismerésre! Ha elfogadjuk azt a tényt, hogy világunkban a gonosz egyre nagyobb befolyásra tesz szert és így egyre nagyobb hatékonysággal képes gonoszt tenni, akkor fel kell ismerjünk azt a tendenciát, hogy amint az idő halad előre, annál nagyobb mocskok bukkan fel e szorgos munkálkodás gyümölcseként az élet minden területén. E gondolatmenetnek a mentén haladva nem nehéz felismerni azt sem, hogy ebből fakadóan minél ősbibb, régebbi valamely eszmerendszer vagy hagyomány, nyilvánvalóan annál értékesebb és tisztább. Vagy másképpen fogalmazva annál kevésbé romlott és szennyes. E következtetést pedig rávetítve jelen témánkra, vizsgáljuk meg, hogyan következett időrendben a mai politikai irányvonalakat képviselő „értékrendek”, filozófiák felbukkanása! A legfrissebb, tehát a legaljasabb egyértelműen a bal-liberális „eszmeiség”. Ugye ezt előzte meg a polgári világ. Amely ennél, bár nem sokkal, de egyértelműen jobb. Tisztábbak még az értékek, amelyek mentén az emberek éltek és gondolkodtak abban a világban. Még volt értéke a szónak, az ígéletnek. Még volt értelme a „haza” szónak. Azonban a „tudomány”, a „reformok” már abba a világba is beférkőztek. Letették a névjegyüket. Az ipari forradalom, egy rakás „fejlesztés” az élet minden területén

rányomta a bélyegét erre a korszakra is. Egy szó mint száz, a mainál és a közelmúlt időszak divatos ideológiáinál mégis mindenképpen egészségesebb világ volt az. Akik ehhez vonzódnak, azok meglátták a friss ideológia rothadtságát. Felismerték a mételyt, amely csak pusztítani akar. De ők sem látnak tovább az orruknál. Sokukat lenyűgözi az a fajta eszmeiség, a sok vívmány, amely a reformkorra és a polgári világra volt jellemző. Egyszer és mindenkorra meg kell érteni: Egyetlen világ, korszak és értékrend sem jön vissza azok közül ami elmúlt! Egyetlen örök és maradandó van a teremtésben ez pedig az Úr! Isten. Akit Jézus Krisztus „személyében” tisztelhet az ember. Ha akar.

Időben legrégebbi eszmeiségünk, az őshit. Az a világ, amely a legtisztább magyar hagyományokat őrzi és ápolja. Nincs ezzel semmi baj, ez talán nem is teljesen az ördögtől való. Légy magyar, sváb, zsidó, cigány, tót, vagy akár hottentotta származású, esetleg ezek keveréke, most itt élsz és magyar vagy. Ha tetszik ha nem. El kellene mindazoknak gondolkodnia ezen, akiknek idegen ez a gondolat. Hogy vajon miért ide, miért magyarnak születtek magyar földre? Talán véletlenül? Akik így gondolják, azoknak sokat kell még fejlődni, de nincs késő most sem elkezdni. Azok a testvérek, akik átlátják és felismerték micsoda kincs ez a származás, micsoda hatalmas tudást és bölcsességet halmozott fel több évezredes és emiatt gondosan eltitkolt, meghamisított történelme során ez az ősnép, azok válnak általában a többiek által szélsőjobbnek nevezett politikai csoportosulás szavazóivá. Ez ennek a tábornak a valójában jobbik fele. Mert van rosszabbik jobbik fele is, akiknek egészen más okból szimpatikus ez a politikai erő. Ez utóbbiak azok, akik például rendszeresen szétverik a futballstadionokat, vagy akik-

nek minden balhénál ott kell lenni. Autókat gyűjtogatni, buszt, metrót, kirakatokat törni-zúzni. Ezek azok az emberek, akik miatt rengeteg ember félreérti ennek a pártnak a valódi jobbik felét. Azokat, akik szelíden szeretnék. Akik valóban a hazaszeretet jegyében és a nemzeti értékek méltó képviselőit remélve válnak e politikai tömörülés szavazóivá. Sajnos tökéletesen naivan, de erről nem ők tehetnek. Az ő szándékuk becsületes és tiszteletreméltó. Mielőtt róluk is ejtenénk néhány szót, hadd válaszoljak arra a felvetésre, amely sokak fejében megfogalmazódhatott most. Arra gondolok, hogy Jézus Krisztusról bő kétezer éve beszélhetünk, míg a magyar történelemben hétezer éves írásos (rovás) emlékeink is vannak. Persze ezt az iskoláinkban nem tanítják. Minek tanítanák? Nem fontos. Csak összezavarnánk szegény gyermekeinket. Kit érdekel az a sok vésett krix-krax izé, meg néhány agyagcserép? Szóval erre az előbbi esetleges, egyébként pedig logikus és lényeglátó felvetésre azt válaszolom, hogy Istent nem kétezer, de nem is hétezer éve tisztelhetnénk, amennyiben képben lennének ebben az ügyben, hanem annál sokkal régebben. Mondjuk végtelen ideje, vagy öröktől fogva, már amennyiben képesek lennének e ténynek a súlyát felfogni. Az, hogy Isten kétezer éve lett Jézus Krisztussá, testesült meg, mutatta meg magát itt e földön abban az Istenemberben, akit e név alatt ismerünk vagy ismernünk kellene, az nem azt jelenti, hogy akkor született vagy teremtdött meg. Isten öröktől fogva létezik és örökké, ehhez képest pedig mindjárt nem is tűnik annyira „ősinek” a magyarság sem. Erről ennyit. Visszatérve az úgynevezett szélsőjobbhoz, tetszik vagy sem, azt kell mondjam, hogy lélekben ők (mármint a jobbik fele) a legfejlettebbek azok közül a testvérek közül, akik még beszopják a politizálósdit, szavazósdit. Abból a többmillió tömegből, akik még hajlan-

dóak elmenni és voksolni az árnyékkormány csicskásaira, ők látják a legmesszebb. De ők sem elég messzire. Ők már érzik, tudják és felismerik, mennyire fontos a nemzeti alapon való összetartozás. Az összetartás. Mennyire fontos az, hogy egy nemzet – ahogyan egy család is – ápolja azokat az értékeket, amelyeket megteremtett. Amelyek mentén generációk tömkelege élt és halt. Amely megtartotta és együtt tartotta őket a legnagyobb nehézségek idején is. Sokan felhördülnek és náciznak, ha a magyarság kerül szóba. Lenácizzák azokat, akik büszkék a magyarságukra és boldogan, büszkén hordják és ápolják nemzeti jelképeinket. De vajon nem ugyanezt teszik ezek az emberek, ha a saját családjukról van szó? Akkor nem szégyen és gyalázat ez? Sokan persze sajnos már családi szinten is gyökértelessé váltak. Ők nem értik, nem érzik, hogy miről beszélek most, de akiknek a család még jelent valamit, akiknek a család még fontos, azok könnyen megérthetik párhuzamot vonva, hogy mit érez az, aki a hazáját szereti. Család egyenlő kis haza. Nemzet egyenlő nagy haza. Így működik ez. A bajorok nem büszkék a bajorságukra? A zsidók a zsidóságukra? Van a franciánál lokálpatriótább nemzet? A baszkok, az írek, és sorolhatnám a végtelenségig e sort. Ők nem náci? Miért éppen a magyar nem lenne büszke a hagyományaira? Azokra, amelyek úgy általában és egészében nagyságrendekkel ősibbek bármely más náció hagyományainál? A római birodalom még a távoli jövő volt, amikor nekünk már őstörténetünk volt de hagyjuk ezt. Lényeg az, hogy azt írtam, bár nagy értékek ezek, de mégsem a legfontosabbak. Hogy miért mondom mégis ezt? Miért mondom, hogy ez sem a helyes út? Két okból. Bár, hangsúlyozom, hogy ez már a jó irányba mutat és vezet. De tovább kell lépni! Amellett, hogy meg kell őrizni a magyar kultúrát és hagyományokat. A világ minden nemzete ezt te-

szi. A svédttől a japánig, a némettől a zuluig. Éppen nekünk nem kellene? Igenis, meg kell mutatni a világnak és óvni kell mindenekfelett! Azonban nem a zászlóégetést, meg a bunyót kell megmutatni. Nem a cigányverést, hanem a rovást. A becsületet. A tisztességet. Az összetartást. Az intelligenciát. Csakhogy ezt ma nehéz megmutatni. És itt értünk el a második ponthoz. Amely politikai erő ma a nemzeti *Vona*-lat „valójában” képviseli és megjeleníti, félek nem őszinte. Félek, nem az a szándék van mögötte, mint amelyet hirdet. Azt gondolom, hogy hamar sokan nagyon elcsodálkoznának a fejleményeken, ha ez a *vona*-l kerülne hatalomra. Bezo nyám. Eszembe jutott egy forgatókönyv, csak úgy, „mi lenne ha” címmel.

Mi lenne ha kormányra kerülne itt ez az erő? Rend? Nem hiszem. Szerintem hamar stílust váltana. Megmutatná ki az úr a házban. Durván. Sokan futnának innen ki merre lát. Zúgnának a harangok, ismét büszke lenne sok-sok magyar. Tíz percig. Utána szépen megérkezne ide az EU és az összes többi hatalom „rendfenntartó” ereje. Hogy megfékezze a magyar virtust. Hogy rendet tegyen. Hogy visszaállítsa a magántulajdon szentségét és a demokráciát. Bizony testvér, úgy megszállnának bennünket, mint a huzat. Hogy kik? Ugye kitaláld? Sok-sok lakás áll ma üresen Magyarországon. Nem is értik az emberek, hogy kinek-minek. A szegény hajléktalanok meg ott figyelnek az aluljárókban. Ja igaz, már onnan is ki lettek zavarva. Mindegy. Szóval itt ez a rengeteg sok szép új lakás. Kinek? Ne légy gonosz! Nem lehet kiemelni egy rasszt vagy nációt sem. Azokra gondolok, akikről alkalmasnak tartja a háttérhatalom, hogy megfelelő mértékben felhígítsa, majd a lehető legnagyobb mértékben gyökértelenítse a megmaradt magyarságot. Ennek a csoportnak pedig mindenképpen vegyesnek kell lennie. Lehet, hogy

még néhány százezer afrikai menekültnek is jut hely bennük. Majd a hatalom az EU kasszájából megveszi nekik a bankoktól. De csak papíron, mert egyébként a bankok, így a bankok minden tulajdona már így is az övék... Minél több az idegen kulturális befolyás, annál hatékonyabb az eredmény. Minél több durva van a koktélaban, annál jobban üt. Nem először játszanák el ezt velünk történetünk, történelmünk során. Hát ez jutott eszembe testvér. De ne keseredj el, ha ez a forgatókönyv túl hihető számodra. Nem érdemes. Igaz és jó embernek lenni mindig és mindenkor, azt érdemes. Remélni a jót, bízni az Úrban, és tenni a dolgod. Ezt érdemes. Nos, ezért gondolom úgy, ezért mondom azt, hogy az út nem ezeken az ösvényeken vezet. „Az *Én országom nem e világból való.*” Ezt mondta az Úr és ez így is van. Óvjuk és tiszteljük azt, ami e világból való és jó, de ne higgyük azt egy pillanatig se, hogy ezért születünk, hogy ez mindennek a te-teje! Ennyit a belpolitikáról, a hazai helyzetről, de még ide kapcsolódóan vizsgáljunk meg röviden egy érdekes felvetést!

Bár pontosan tudom, hogy az alábbiakban következő kis jópofaság ebben a világban, ameddig a hatalmasok úgy akarják, hogy a jelenlegi verzió fusson, soha nem fog megtörténni, mégis, járjuk körbe röviden ezt az elképzelést! Azt, hogy mi lenne ha? Mi lenne, ha az emberek rádöbbennének arra a tényre, hogy a jelenleg legfejlettebbnek, leginkább demokratikusnak tanított, tartott társadalmi és hatalmi struktúra az úgynevezett „parlamentáris demokrácia” egy totális és gigantikus átverés? Mi lenne akkor, ha az emberek rájönnének, hogy azok az úgynevezett „képviselők”, akiket ők a saját vagy népük, országuk képviseletére megválasztanak (ha egyáltalán valóban az ő szavazataikon múlik a dolgot, és nem csak komédia, parasztvakítás az egész szava-

zósdi), akiket zsíros álláshoz, hatalomhoz juttatnak, azok a választóiké helyett kizárólag a maguk és főnökeik érdekeit képviselik? No, vajon mi lenne? Érdekes kérdés, nem igaz?

Mi lenne, ha egyszer csak senki sem menne el szavazni? Tudom, ez képtelenség, hiszen, mivel mint említettem volt több ízben, az emberek érdekek mentén, a saját érdekeik mentén lavíroznak, tehát akik az éppen regnáló hatalom markából esznek, nyilvánvalóan el fognak menni és erősítik annak pozícióját, de mégis, mi lenne ha? Bemutatná a televízió? Mondjuk a déli hírekben ez lenne: Ma délig az előzetes becslések szerint a magyar választópolgárok nulla százaléka ment el voksolni. Lenne hiszti meg telefonálgatás az biztos. Jó-jó, süt a nap, szép az idő, biztos kirándulnak, meg kint vannak a strandon, a telken, valahol, majd jönnek délután. Délután hatkor részvételi arány nulla százalék. KO. A pártoknál teljes döbbenet, a kormány izzad, veri őket a víz. Nem értik. Pedig ők voltak szavazni magukra. Még sorban állniuk sem kellett. Eljön az urnazárás. Már itt van a világ összes híradója. Tévésztábok lepik el Budapestet. Ilyen nincs és mégis van. Mi történik ebben az országban? Érdemes lenne megfigyelni a különböző hatalmi berendezkedésű országok kommentárjait. Következzen itt néhány példa, meszsze a teljesség igénye nélkül:

Kína: Az általuk rendszerváltásnak nevezett baklövés minden káros hatását egyre súlyosabban megtapasztaló és elszenvedő magyar nép, küzdve az egyre súlyosabb és reménytelenebb gazdasági helyzettel, az óriási munkanélküliséggel, a semmilyen perspektívát nem kínáló, bizonytalan jövő fenyegetésével, harminc év tévelygés és tapogatózás után végre ismét ráébredt, felismerte, hogy az egyetlen és kizárólag helyes út, az egyetlen igazságos és működő társa-

dalmi berendezkedés a népi demokrácia! A népköztársaság és az egypártrendszer. (Minek a szarból annyi, nem igaz?) A Kínai Népi Demokratikus Köztársaság kommunista pártjának első titkára Csing Csang Fing üdvözölte a magyar emberek bölcs éleslátását és kijelentette, Kína szívesen beszáll a magyar újjáépítésbe. Szívesen küld még több munkaerőt és szakértőket, akár többmilliós nagyságrendben is, hogy a magyar nép visszataláljon a helyes útra.

Észak-Korea: Honfitársaim, elvtársak, dolgozó nők és férfiak! Első elvtársunk, szeretett vezérünk a dicsőséges Kim Dzsong Un üdvözölte a magyar dolgozók döntését és megtapsolta azt az éleslátást, amelyről a magyar dolgozók tanúbizonyságot tettek a mai napon. Ismét bebizonyosodott, hogy a világon az elnyomó kapitalista-imperialista zsarnokság és diktatúra nem győzedelmeskedhet hosszútávon egyetlen nép felett sem. Ismét bebizonyosodott, hogy egy felvilágosult és gondolkodva dolgozó népet nem lehet az orránál fogva vezetni. Első elvtársunk, akire egész nemzetünk méltón büszke, a dicsőséges Kim Dzsong Un elvtárs ma hivatalosan bejelentette, hogy a legfrissebb kutatások szerint az észak-koreai és a magyar dolgozók rokon nép! Van olyan megalapozott feltételezés, miszerint első elvtársunk neve nem is Kim Dzsong Un, hanem Kim Dzsong HUN. Ez is ezt a teóriát támasztja alá, de az észak-koreai tudósok ezt a vonalat még vizsgálják. Ettől függetlenül vezérünk, első elvtársunk nagylelkűen felajánlotta szolgálatait a magyar dolgozóknak is, amelyben kijelentette, hogy Magyarország csatlakozhat az Észak-Koreai népi demokráciához. Vezetőnk hajlandó lenne a magyar dolgozókat is a védőszárnyai alá venni, miután bebizonyosodott, hogy ezt az országot és szorgalmasan dolgozó népét kapitalista kizsákmányolók

csak rabszolgának és gyarmatnak használták, amióta az ország kikerült a szovjet kultúra és irányítás védelme alól.

Amerikai Egyesült Államok: Bréking nyúz! Egy kis közepkelet európai országban (itt a riporter zavartan néz a kamerába, mert a kezében levő cetlin az éhes (hungry) szót olvassa, de végül lesz, ami lesz alapon halkán és hadarva kimondja), tehát ebben a távoli és kitudja hol kis éhesországban ma példátlan esemény történt. A független külföldi megfigyelők beszámolói szerint a választók nem éltek választói jogaikkal. Ennek több oka is lehetséges, amelyek felderítésén az elemzők már dolgoznak. Az elképzelések szerint valószínűleg kommunikációs hiba okozhatta a példátlan jelenséget, azaz hogy a választókat rosszul tájékoztatták a szavazás időpontjáról. Más, meg nem erősített források szerint, a magyar választások szerencsétlen kimenetelét az okozhatta, hogy a szavazás napja éppen egybeesett a Super Bowl megrendezésével, amelyet Európában is milliók kísérek figyelemmel, de itt az időeltolódás miatt igen korai, hajnali időpontban élvezhettek. Így a magyar választók vélhetően elaludták a szavazást. További információkkal jelentkezünk következő híradásunkban, John Smith, CNBC-APC-CBA-ABC-KFC News, Budapest.

(Nem csak) Viccet félretéve, az egyébként nem csak szélsőségesen tájékoztatott népeknek, vagy kizárólag idiotáknak készült híradások valószínűleg a saját érdekeiknek megfelelően manipulálnák ezt a páratlan eseményt olyan magyarázatokkal fűszerezve, amelyek nézőiket a számukra leginkább kívánatos irányba tereli. A magyar kormány valószínűleg nem mondana le, hiszen az itt ennél jóval nagyobb öngólok esetében sem szokás, ezt ékesen bebizonyí-

tották már itt is ott is, hanem a lehető legkorábbi időpontra kiírnának egy újabb választást, annak eldöntését egyszerű többségre kihegyezve és felkészülve minden eshetőségre. Bár, itt úgy is lehet manapság akár négyharmadot is produkálni, hogy el sem megy senki szavazni. Mindegy. Ameddig az istenadta nép ezt a vérszívó rendszert megtűri magán, addig ez így is marad, hacsak meg nem valósul hamarabb, az új világrend. De azért érdekes gondolat volt ez, nem igaz?

A természetről és másról is, avagy özönvíz versus Darwin-tata

Az az ember, aki nem hisz Istenben, az szükségszerűen hisz a természetben, a természet általi teremtésben és az evolúcióban. Természetanya, földanya, csupa szép fogalom, amellyel tagadhatja Istent. Sokan nem gondolják azt, hogy ezzel valójában megtagadják Istent, vitatkoznak is egy ilyen állítással, de akárhogy is vitatkoznak, valójában ezt teszik ha így gondolnak a természetre vagy a Föld bolygóra. Napisten, Holdisten, ugyanez a helyzet. Isten nem a természetből való, a természet való Istentől. A természet önmagától halott lenne, ha nem áradna szét benne Isten lelke. Mint mindent, ezt is az Isteni lélek teszi élővé. A természet önmagában képtelen teremteni. Úgy látom, hogy a természet csodálatos működését tekintve éppen az a nyilvánvaló, hogy egyértelműen nem a természettől való. Ahogy az istentelenek gondolják Istenről, éppen az igaz a természetre. Hogy önmagában nem létezik és nem is létezhet. Tehát a természet nem egy önálló intelligencia, szó sincs erről. Csupán egy rendszer, amelyet képesek vagyunk megfigyelni. Isten

rendje nyilvánul meg benne, de önmagában tulajdonképpen csak egy jelenség, semmi több. A természetnek intelligenciát tulajdonítani olyan, mintha egy hangszernek tulajdonítanánk a zenét vagy még pontosabban magát a zenét gondolnánk önteremtőnek, magától megszólalónak. Aki a természetet tiszteli, mint teremtő intelligenciát, az éppen ezt teszi. A dallamot imádja a zeneszerző-előadó helyett. Az okozatot az okozó helyett.

Miért van az, hogy az emberek egy jelentős része képtelen elviselni az Egyetlen Teremtő Isten létezésének gondolatát? Miért van az, hogy ezek az Istentagadók, az ateisták sokan még harcolnak is tévhitük, a természeti teremtés és a természeti evolúció igazsága mellett? Azért van ez így, mert ezek az emberek egyszerűen képtelenek elviselni azt a gondolatot, hogy létezik valaki, aki mindenben magasán felettük áll. Ezeknek az alázatnak a teljes hiányában élő embereknek az önérzettől túlfűtött egoja mélységes felháborodással tiltakozik az alacsonyabbrendűség gondolata, a bárkinél vagy bárminél alacsonyabb rendű létezés lehetősége ellen. Nekik csak és kizárólag a teremtés koronája verzió élni és megfelelő, minden ennél kevésbé hízelgő pozíció vagy státusz elfogadhatatlan. Igazságtalannak és megalázónak érzik azt a gondolatot, hogy vannak dolgok, amelyek felett nem rendelkezhetnek korlátlanul, különösen, ha ez a saját életük. Érthető, de nézetem szerint meglehetősen szűklátókörű nézet ez. Nézzük meg tehát mi az, amit „én” gondolok fontosnak e témakörben tárgyalni!

A természet témaköre hatalmas potenciállal bír. Nyilvánvaló, hogy még Földi viszonylatban sem lehet – de nem is érdemes – teljességgel áttekinteni e témakört. Igyekszem azokra a területekre összpontosítani, amelyeket a legfontosabbnak érzek az emberi lét és a teljes kép szempontjából, és

amelyek tetszés szerint további utakra vezethetik az olvasót. Nézzük mik ezek! Helyes és logikus iránynak látszik az, ha maradunk az embernél, és az ember-természet-evolúció összefüggéseinél. Gondolom a mormoták életének mélyreható vizsgálata vagy az ásványtan csak kevesek érdeklődésére tartana számot e lapokon. Tehát az ember: Kezdjük a kezdetekkel! Mostanság meglehetősen sokat foglalkoztatott az a kérdés, hogy miként illeszthető össze az iskolákban tanított emberi, és egyáltalán a Föld őstörténete, és a keresztény hit teremtéstörténete? Nem kis kihívás ezt megmagyarázni, az kétségtelen. Olyannyira nem kicsi, hogy jelenlegi meglátásom szerint nem is lehetséges. Materialista világnézet és természeti teremtés vagy Isten? Mert vagy ez vagy az. Nos tehát, amikor ezt a kérdést megfogalmaztam és feltettem a Forrásnak, egy nagyon velős és határozott választ kaptam. Mindig nagyon erősen és mindig ugyanazt. Kissé félve írom le, de megteszem, bár tudom, hogy később jó eséllyel bővebb magyarázatot is illik majd adnom e tárgyban, lévén perdöntő súllyal bír a dolog. Mivel azonban írásaim kifejezetten a gondolatébresztésre és nem a meggyőzésre vannak „kihegyezve”, ezért leírom ezt a dolgot hátha valaki tovább jut vele, mint én jutottam eddig. Arra gondolok azonban, hogy a sok ellentmondás feltárásán kívül nemigen lehet messzebb jutni a materialista világgép elvetéséhez vezető úton. Az Isteni teremtéstörténettel tisztában van az az ember, akit e téma érdekel. A materialista teremtéstörténettel is tisztában vagyunk mindannyian, hiszen érdekelt vagy sem, beleverték a fejünkbe már gyermekkorunkban. Az egyik pedig szükségszerűen hazugság. Tehát a Forrásomnak megfogalmazott kérdés így hangzott: Miként illenek az ősemberek, neandervölgyi, cro-magnoni, vagy a náluk is sokkal korábbi előemberek a bibliai teremtéstörténetbe? Mi a

helyzet ezzel a dologgal? A válasz mindig határozott és egyértelmű volt. Így hangzott: *Kamu!* Mindig ez a négy betű és csak így. Ebből számomra az következik, hogy a matéria sztori teljes hazugság. És, mivel ismerem világunk tanítási-inak igazságát – úgy általában –, annak ellenére, hogy pillanatnyilag nem áll rendelkezésemre elegendő ismeret meg-látásom igazságának bizonyítására, mégis hajlamos vagyok elfogadni Forrásom állítását. További súlyos kérdés a dino-szaurosok és az egyéb őshüllők ügye. Mik ezek? Honnan vannak vagy voltak? Ezeket is Isten teremtette? Ha igen, akkor mikor és minek? Mi lehetett a terve velük? Mikor éltek, mit kerestek ezek itt? Van a szentírásban egy érdekes rész:

„Nézd csak a behemótot, a melyet én teremtettem, a miként téged is, fű-vel él, mint az ökör! Nézd csak az erejét az ő ágyékában, és az ő erőssé-gét hasának izmaiban! Kiegyenesíti farkát, mint valami czédrust, lágyé-kának inai egymásba fonódnak. Csontjai érczsövek, lábszárai, mint a vasrudak.”

Vajon miről beszél? Mondhatná a felületes olvasó, hogy elefánt, de a „kiegyenesíti a farkát mint valami czédrust” nem igazán stimmel az elefánt esetében. Mindent egybevéve ha valaki félreteresi azt amit az iskolában tanult és hallott e témában akkor érdekes dolgokra bukkanhat. Csupa durva el-lentmondás, csupa megválaszolhatatlan kérdés, amelyek összezavarják az embert. Talán ez is a dolog lényege. Ösz-szezavarják, eltérítik az embert. Az jutott eszembe, hogy honnan származnak azok az információk, amelyeket ebben a témában megismerhettünk. Honnan-honnan? Hát a tu-dósainktól! Meg az iskolából, ahol megtanították nekünk a történelemórákon ezeket a tudományos tényeket. Tessék, el-mehetsz a múzeumba és meg is nézheted a csontjaikat. Rá-

juk is van írva, hogy hol találták őket, és, hogy mennyi idők. A dínók például akár száz, kétszázmillió(!) évesek is lehetnek. Vagy még több. De minimum hatvanöt-millió, mert azután kihaltak. Nálam ez egy kicsit sántít. Hogy a csontjaik ilyen – relatíve nagy számban – ennyi ideig és ilyen állapotban megmaradtak. Persze, megkövesedtek. Sokszor jobb állapotban kerül elő egy állítólag mondjuk százmillió éves dinoszaurusz csontváz, mint egy ötvenezer éves gyapjas mamut csontváza. Szerintem ez nagyon furcsa. Miből volt ezeknek a csontja? Biztos sok kalciumot fogyasztottak... Mennyi ideig marad meg egy emberi csontváz tessék mondani? A legidősebbnek mondott előember leletek sincsenek (állítólag) négymillió évesnél idősebbek, de ezek fennmaradásához is speciális körülmények kellettek. Nekem ez is egyébként teljességgel hihetetlen, hivatkozzon a tudomány bármilyen korszerű kormeghatározásra a szénizotóptól a stabil remanencián alapuló paleomágneses kormeghatározásig. Ezek egyébként is bárki számára nagyon egyszerűen és szemléletesen bizonyítják egy-egy lelet korát. Mindenkinek van otthon a spejzban egy laborja, ellenőrizheti is bármikor, hogy pontosak-e a mérések. Olyan egyszerű ez, mint a torta. Ahány gyertya van a tortán annyi éves a lelet, aki kapja. Tiszta sor. Érdeemes megfontolni azt a tényt mielőtt bármilyen úgynevezett „tudományos tényt” elfogadjunk, hogy az ember minden ismerete, amely alapján véleményt alkot bármily történelmi korokkal kapcsolatos dologgal kapcsolatban, tőle tökéletesen független, külső forrásból származik. Kevesen vannak azok akik ezeket a „leleteket” feltárták, meglelték, kutatták és meghatározták, azok pedig sokan, akik megnézték a tévében, múzeumokban, megtanulták az ezekkel kapcsolatos adatokat, állításokat. Nem állítom, hogy minden régész, tudós, paleontológus

szélhámos, csaló és fizetett álhírterjesztő, szó sincs erről. Csak azt állítom, hogy itt valami rendkívül nagy zavart érzek a háttérben. Nem kell egy paleontológusnak hazugnak lennie. Azt állítja, amit megtanult az egyetemen. Nem ő találta fel a kormeghatározásra vonatkozó módszereket, készpénznek veszi, amit tanítottak neki. Kiás mondjuk egy húszszer éves csontvázat és ő azt gondolja, hogy százmillió éves. Mert a geológus is elmagyarázza neki, hogy az egy olyan rétegben fekszik, amely százmillió éve alakult ki az adott lelőhelyen. Mert ő is ezt tanulta. Ezt fogja állítani róla. Valótlant állít, de tudtán kívül. Egy idő után a kör bezárul és körbeér. Minden tudomány alátámasztja a másik tudomány állításait és így a dolog, de facto ténnyé válik. Tudományos ténnyé. Az egyszerű átlagembernek ezeket a tényeket eszébe sem jut megkérdőjelezni, ahogyan az orvosi diagnózisokban és kezeléseknél sem kételkedik. Az orvos is azt tudja, amit az egyetemen megtanult. Érdekes például a vérnyomás kérdése. A svédeknél valamiért egészen más számít jó értéknek, mint itthon. De a honi orvoslásban is változtattak már a sztenderdeken. Ami ezerkilencszáz-negyvenhatban még jó érték volt, az manapság veszélyes. Hát igen, a régi orvosok még buták voltak. Vagy nem a gyógyszergyárak képezték ki őket, hanem a tapasztalati tudás. Nos, akkor melyik orvos tudja rosszul? De ha tegyük fel, még jók is a sztenderdek, akkor is, vajon hány orvos van pontosan tisztában azzal, hogy a műszer, amit használ mennyire pontos? Tudja, mert a többiek is annyit mér? Tízből tíz, százból száz? Ki kalibrálta be ezeket a műszereket és mihez viszonyítva? Az orvos elfogadja tényként, hogy amit ő használ az jó és kész. Az orvosi műszereket gyártó cégeknek vajon van-e összefonódása a gyógyszeriparral? Szerinted? A kör mindig bezárul. És így tovább. Számos példát lehetne bemutatni e tárgyban. A tudó-

sok ritkán kérdőjelezik meg azokat a készen kapott tudásokat, információkat, amelyeket beidomítottak nekik az egyetemen. Elfogadják és aszerint működnek a továbbiakban. Nos, e kis kitérő után vissza a dínókhöz és az emberi evolúcióhoz! Sok a homály, sok a köd és mindez nem feltétlenül az én fejemben, hogy kifogjam a szelet néhány vicces kedvű testvér vitorlájából. Egyszóval itt mind az időmeghatározások, mind az egyes földtörténeti korok területén nagy zűr van. Egyes leletek is jelentősen ellentmondanak egymásnak. Nem nagyon illeszthető példának okáért össze a dinoszaurusz csontvázak és a nephilim csontvázak ügye. Miután a jelenleg kívánatos tudományos álláspontnak a dinoszaurusz leletek felelnek meg, ezért ezek rendkívül nagy, míg a nephilim csontvázak nulla publicitást kapnak. Nos, valami ilyesmire gondolok a fentiekben. Persze, lehet állítani, hogy az óriáscsontvázak csak szenzációhajhász hamisítványok, és lehet ezt bármilyen egyéb dolog kapcsán tenni, de úgy gondolom, hogy aki ezt teszi, az egyszerűen homokba dugja a fejét. Mert az a kényelmes. Summa-summárum, ami az emberi és a földi őstörténetet illeti, valami nagyon sántít, és nagyon nem stimmel. Ezekről egyelőre ennyit, nagyon remélem, hogy lesz erre még alkalmam visszatérni, ha nem is ezeken a lapokon, de a jövőben mindenképpen, hiszen ez aztán valóban érdekes téma, az kétségtelen. Ezen még én is szívesen elrugóznék egy keveset, ha az Úr engedi, és helyzetbe (teljesen képbe) kerülök. Most haladjunk tovább a természettel kicsit foghatóbb dolgok felé!

Érdekes téma az, hogy miként lehetséges ez a ma is fennálló hatalmas ellentmondás a természetben megnyilvánuló teremtmények között? Arra célzok, hogy mind a növény, mind az állatvilágban vannak jó, és vannak rossz, gonosz

dolgokat, tulajdonságokat képviselő, ilyenekkel bíró teremtmények. Ezzel egyébként azt gondolom, hogy meg is ragadtam a probléma gyökerét, hogy stílszerűen fogalmazzak. Tehát például a növények között vannak csodás illatú, gyönyörű virágok, gyógynövények, mennyei ízű, csodálatos gyümölcsök, vitaminokban, ásványi anyagokban dús, táplálékként szolgáló növények, csodálatos fák, amelyből számtalan hasznot húz az ember és megvannak mindezek ellenkezői is. Mérgező, büdös és ocsmány növények. Olyanok, amelyek elpusztítják, megfojtják a kellemes és hasznos növényi flórát, megölik az őket elfogyasztó embert, állatot. Ugyanez a párhuzam fellelhető az állatvilágban is. Szelíd és ártalmatlan állatok, amelyek a légynek sem (vagy maximum csak annak) ártanak, és durva ragadozók, amelyek öléssel jutnak táplálékhoz. Persze a természetet, mint teremtő erőt elfogadó embernek ez már nem is szúr szemet, megmagyarázza azzal, hogy ez tartja fent az egyensúlyt, de az ölés – szolgálja akár a másik túlélését – mindenképpen rossz dolog. Egy valódi, tiszta és pozitív intelligencia sosem akarna egy másik élőlény pusztulása árán életben maradni, különösen nem életvitelszerűen, ahogyan ezt a ragadozók teszik. Ott vannak példának a méreggel és erőszakkal öló hüllők, kígyók, krokodilok.

De igaz ez a rovarvilágra is. Nézzük csak a méh-darázs párhuzamot! Hasonló rovarok, de mégis, mennyire különböznek. A méh egész életében szorgalmasan dolgozik a köz javáért, amelybe született, amelyben él. Nektárt gyűjt, mézet készít, amely táplálékot nyújt még az emberi lénynek is. Ha önvédelemből, vagy az őt megtartó közösség védelmében használnia kell a fullánkját, abba belepusztul. Nem így a darázs. Amely csak rabol, fosztogat, pusztít. Semmi hasznot nem termel. Akárhányszor képes használni a fullánkját min-

den következmény nélkül és nem is habozik használni azt, ha nem tetszik, vagy éppen megtetszik neki valami. Vagy mi a helyzet a vérszívókkal, élősködőkkel, az emberre is veszélyes pókokkal, kullancsokkal, szúnyogokkal és egyéb parazitákkal? Ezeket is Isten teremtette? Vagy a természetet? Dehogy! Ezek a Földet uraló gonosz állat, rovar és növény-világbeli megfelelői. Felfedezhető ez a párhuzam magánál a földnél is, amely a rajta élő lények lába alatt van, vagy amelybe a gyökereik kapaszkodnak. Vannak mérgező földek, ahol semmi sem terem meg, amelyen talán csak pár skorpió fajt és rovarot kivéve semmi sem él meg. És vannak szépen termő, gyönyörű földek, ahol dúsan virágozik az élet. Még, egyelőre. De a gonosz gondosan ügyködik ezek megrontásán is. Gondoljunk csak arra, milyen híreket kap az ember manapság? A Föld egyre sivatosodik! Ahol még nem a sivatag az úr, ott emberi tevékenységen keresztül pusztít a gonosz. Növényvédő szerekek álcazott mérgekkel, műtrágyával, gombaölő szerekkel és egyéb kemikáliákkal ölnek mindent, vagy egyenesen direktben szennyeznek a talajt például kőolaj származékokkal, nukleáris hulladékkal, szeméttel, ipari hulladékokkal, vegyi hulladékkal, chemtrail permetezéssel. Mindent egybevetve a Föld bolygó, jelenlegi otthonunk elkeserítően rossz állapotban van e ténykedés következtében, és nem nagyon látszik megoldás a folyamat megállítására, hiszen éppen azok szorgalmazzák ezt a legjobban, éppen azoknak a döntései által valósulhat meg e tevékenység, akiknek a hatalmában állna hathatósan tenni ezek ellen a történések ellen. Persze, néha parasztkiváltás céljából összeülnek és sopánkodnak egy kicsit (közben esznek-isznak, mulatnak, luxus szállodákban masszíroztatják magukat a vak paraszt adójából), azután aláírnak néhány egyezményt, amit persze senki sem fog betartani, majd hazamennek és felveszik a fizetségüket a rengeteg és hasznos munkáért, amelyet

a köz javára elvégeztek. Néhány naiv jóember persze kimegy időnként az erdőbe szemetet szedni, vagy a mezőre parlagfűvet tépkedni, de ez minden. A parlagfű egyébként figyelemre méltó növény. Amellett, hogy rendkívül egészséges növényi táplálékot nyújt, a természetben belül gyógyító funkciója van. Ott jelenik meg leginkább, ahol pusztítás történt a felszínen. Az a dolga, hogy begyógyítsa a Föld sebeit. Ha hagynák, elvégezné a feladatát és néhány éven belül magától eltűnne, lévén okafogyottá válna a jelenléte. De mivel irtják, ezért még nagyobb számban jelenik meg az adott területen. Egy szemalomalomharcot vívnak azok az emberek ráadásul a rossz szolgálatában, akik megpróbálják kiirtani azt, amit a Föld, a természet, tehát végső soron Isten odateremtett. Nem véletlenül kiáltották ki főellenségnek ezt a növényt. Akik pedig allergiások rá, azoknak jó sok gyógyszert el lehet adni. Érdekes dolog egyébként ez a parlagfű és pollen allergia. Vajon tényleg ezek váltják ki ezeket a kellemetlen tüneteket? Jó-jó tudom, vannak a mindent bizonyító tesztek, amelyek kimutatják pontosan, hogy milyen allergénre reagál ilyen hevesen immunrendszerünk, de vajon tényleg ez az igazság? Miért van az, hogy sok allergiás „betegnek” erősödnek a tünetei akkor, amikor csapadékos az időjárás? Ahelyett, hogy javulna az állapotuk, inkább jelentősen romlik. Pedig a sok csúnya pollen ilyenkor elvileg kimosódik a levegőből. A szegény allergiás meg még jobban szenved. Még több gyógyszer kell neki ilyenkor. Hogy lehet ez? Hát úgy lehet, hogy nem a pollentől allergiás, hanem attól, amit a fejére szórnak a nap huszonnégy órájában a hét minden napján egész évben. Igen a chemtrail szennyezésről beszélek. A sok nano-szennyezés, kemikáliák, nehézfémek, bizony ezek okozzák a bajt. És igen, amikor esik az eső, ezek az anyagok lényegesen nagyobb dózisban érik el az ember szervezetét mind direktben égi áldásként, mind a ta-

lajból való párolgás útján. Világos, hogy erősödnek a tünetek. Persze mondhatod, hogy száz éve is létezett a szénanátha. Létezett hát. De nem ilyen brutális mértékben, mint ma, nem éven át, mint manapság már sokak esetében. Rengeteg az állandó gyulladásokkal, légúti problémákkal küzdő, legyengült immunrendszerű ember, akiknek minden tünete sokkal súlyosabban jelentkezik az állandó és nagyon magas fokú terhelés következtében, mint apáink idejében. Ez pedig nem azért van, mert ők különbek voltak nálunk. Azért van, mert tisztább táplálékot fogyasztottak, tisztább folyadékot ittak, tisztább levegőt szívtak be és nem permetezték őket folyamatosan mérgekkel és nehézfémekkel. Visszatérve szegény parlagfüvünkhöz, tehát minél több van ebből a növényből annál több gyógyszert lehet eladni e szörnyűséges növény miatt. Hogyan lesz sok belőle? Már mondtam: úgy ha megpróbálják kiirtani. Ha nem irtod, még jól meg is bírságnak. Persze, hogy megpróbálsz kiirtani. A saját költségedre. Okos! A hatalmasok ügyesen intézik ezeket a dolgaikat. Megmentenek néha két-három édes kis koalackót, vagy pandát, bébigorillát, orangután, amelyről azután nagy csinnadrattával beszámol az egész világ minden jelentős hírcsatornája, közben kivágnak, felperzselnek több millió hektár dél-amerikai dzsungelt, esőerdőt, amely milliárdnyi élőlénynek adott addig otthont, táplálékot, életet. Ez nem lesz benne a híradóban. No, nem folytatom, aki nem vak az ügyis látja, aki meg vak és süket, annak hiába is mondom. Evezzünk inkább hozzánk közelebb álló és számunkra kissé könnyebben hajózható vizekre!

Sokat beszéltem már az úgynevezett „modern világot”, bolygónk elvileg civilizáltabb fertályát beszennyező dolgokról. Azokról, amelyekkel leginkább az e területeken élők fi-

ataljait és középkorú lakosságát rontja meg a gonosz. Erőszakos akciótartalmak, horror, pornó. Nos, utoljára hagytam a felsorolásban, de mivel tulajdonképpen egy szent dolog visszafordításáról, elocsmányosításáról, lealjasításáról van szó, amely szerves, sőt alapvetően nélkülözhetetlen része a fizikai ember életének, így e fejezet égisze alatt kívánok ki térni erre a sokak által tabuként kezelt témára is. Minden élőlény egyik legerősebb vágya itt a fizikai világban az utódnemzés, a szaporodás. Ez az egyik, ha nem a legerősebb mozgatórugó ebben a világban. Alacsonyabb létezési szinten, – nevezük, mondjuk második dimenziósnek ezt a szintet – csak a faj fenntartása, az élet folytatása a cél, de nálunk, emberi lényeknél ez a dolog egy sokkal mélyebb árnyalatot kap. Egyes fejlett majomfajtáknál is megfigyelték, hogy a szexuális tevékenység már örömszerző céllal is megtörténik rendszeresen. Az emberek világában is ez lett a leginkább hangsúlyos motiváció, ami a szexet illeti. Ezzel nem is lenne igazán baj, bár sok tanítás állítja, hogy a szexualitás csak és kizárólag az utódnemzés céljából indokolt és elfogadható dolog vagy tevékenység. Én úgy gondolom, hogy ez nem feltétlenül igaz, bár a testi vágyak egyértelműen idegenek a szellem világától. A hús anyag, az anyagi örömekre pedig nem a szellem vágyik. Ha egy pár, férj és feleség testileg is szereti egymást, azzal nincs baj, de innen nagyon könnyű megcsúszni. Az írás nyilatkozik is erről több helyen, és igen határozottan, például Pál szerint:

„Kerüljétek a paráznaságot. Minden bűn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de a kí paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik. Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben,

a melyek az Istenéi. *A mik felől pedig írtatok nékem, jó a férfiúnak asszonyt nem illetni.* De a paráznság miatt minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje. A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképen a feleség is a férjének. A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. Ne foszszátok meg egymást, hanemha egyenlő akaratból bizonyos ideig, hogy ráérjetek a bőjtölésre és az imádkozásra, azután ismét együvé térjetek, hogy a Sátán meg nem kísértsen titeket, mivelhogy magatokat meg nem tartóztathatjátok. Ezt pedig kedvezésként mondom, nem parancsolat szerint. Mert szeretném, ha minden ember úgy volna, mint én magam is; de kinek kinek tulajdon kegyelmi ajándéka legyen Istentől, egynek így, másnak pedig úgy. Mondom pedig a nem házasoknak és az özvegyasszonyoknak, hogy jó nekik, ha úgy maradhatnak, mint én is. De ha magukat meg nem tartóztathatják, házasságban éljenek: mert jobb házasságban élni, mint égni.”

„Feleséghez köttettél? Ne keress elválást. Megszabadultál feleségedtől? Ne keress feleséget.

De ha veszel is feleséget, nem vétkezel; és ha férjhez megy is a hajadon, nem vétkezik; de az ilyeneknek háborúságuk lesz a testben. Én pedig kedveznék néktek. Ezt pedig azért mondom, atyámfiái, mert az idő rövidre van szabva ezentúl, azért a kiknek van is feleségök, úgy legyenek, mintha nem volna.”

De van itt határozottabb is magától az Úrtól:

„Mondának néki tanítványai: Ha így van a férfi dolga az asszonynyal, nem jó megházasodni. Ő pedig monda nekik: Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem a kinek adatott. Mert vannak heréltek, a kik anyjuk méhéből születtek így; és vannak heréltek, a kiket az emberek heréltek ki; és vannak heréltek, a kik maguk herélték ki magukat a mennyeknek országáért. A ki beveheti, vegye be.”

Nos, aki veheti, vegye be, azaz tartsa meg. Na, ez aztán tényleg sokaknál ki fogja verni a biztosítékot. Persze, nehogy szó szerint értsd, úgy könnyebb lesz megérteni. Az öncsonkítás és az egyéb csonkítások Jézus Krisztus egyházában már szükségtelenek. Ahogyan az áldozások is, azaz ez utóbbiak csak néhány jelképes formában maradtak meg az ősi zsidó rítusokhoz képest. Ez egyébként egy nagyon fontos téma. Jézus Krisztus egy új egyházat hozott el a benne hívó lelkeknek. Egy olyan egyházat, amely az emberben *belül* van. A régi zsidó egyház, egy kiabrázó rituális egyház volt ellentétben azzal, amit Jézus Urunk adott nekünk. Hogy ez mit is jelent? A régi egyház (amely újra és újra meg lett szentségtelenítve a zsidóság által, ahogyan azt az ószövetség részletesen leírja) nem működött. Hihetetlenül precízen, kínos pontossággal kellett elvégezni minden rítust, áldozást, istentiszteletet. Hihetetlenül pontosan meg volt szabva minden. Hogy ki mit tehet, milyen öltözékben, milyen hatáskörrel és így tovább. Miért volt ez így? Analógia! Még pontosabban: Megfelelés! A fizikai világban minden megfelel valaminek a szellemvilágból. Minden, ami itt történik, szellemvilágbeli történés eredménye. De a dolog működik visszafelé is. Ha egy dolog itt kezdeményeződik, az áthat a szellemi síkra is. Ez a mágia lényege. Isten azért határozta meg pontosan, hogy mit, miben, hogyan és miért tegyenek a zsidók, közülük is ki és milyen kompetenciával, mert pontosan tisztában volt azzal, hogy ezek a rítusok miként fognak hatni odaát. Igen ám, de a gonosz, folyamatosan belerondított Isten dolgába, így be kellett lássa, hogy ez itt így nem fog tartósan és biztonságosan működni. Isten tehát a sok kudarc és csalódás után belátta, hogy szükség van valami olyan új egyházra, amelyhez a gonosz nem fér hozzá. Amely nem a fizikai síkról operál fizikai rítusokkal, hanem a lelki szintű,

belső egyház. Ezt adta meg ezt nekünk Jézus Krisztus képében és által. Nagyon egyszerű szabályokat, tiszta és érthető magyarázatokat, utasításokat hagyott ránk. Olyanokat, amelyek könnyen vagy sokkal könnyebben megtarthatóak bárki számára, aki meg akarja ezeket tartani. De sajnos még ezeket is igen kevesen akarják megtartani. Az emberek – tisztelet a kivételnek – lopnak, csálnak, hazudnak, gyűlölködnek, haragosok, áskálódok, házasságtörők és még sorolhatnám. Nem, hogy a szexuális élet feladása, de még a házastársi hűség megtartása is elképesztően ritka manapság. Kevesen képesek megállni, hogy ne lépjenek félre. Sajnos a szexualitás a mai, legelterjedtebb formájában alantas és kifejezetten öncélú tevékenység. Az emberek nagy többségének a saját öröme a célja, és nem az, hogy a partnerét (már nem is írom, hogy hitvesét, szerelmét) boldoggá tegye. Kettőnek tehát, férfinak és nőnek ráadásul, nem háromnak, négynek vagy harmincnek, ahogy ez manapság egyáltalán nem szokatlan, de a szexuális orgiáknak már a múltban is nagy divatja volt. Itt is jól kiviláglik az anyaghoz vonzódó, mindenfajta (jó vagy kevésbé jó) spiritualitásnak híján lévő, és a mélyebb érzésű, lelki, szellemi életet élő emberek közötti különbség. Előbbiek, ez a lényegesen nagyobb tábor mohó hajszoója az öncélú és igen mocskos, perverz szexualitásnak. Ezeket az alantas vágyakat erősíti a sok pornó, maga a pornóipar, a szexshopok egész „modern világot” kiszolgáló hálózata, a szexuális forradalom címszóval reklámozott igen veszélyes, leginkább a család, az összetartozás, a tisztesség, a hűség és a hasonló pozitív értékeket megtörő népbútítás, és így tovább. Az interneten ma már akár egy hároméves gyermek is könnyen hozzájuthat ilyen tartalmakhoz, ha felügyelet nélkül marad. Ugyanez a helyzet az úgynevezett „felnőtt televíziós csatornákkal”, amely előtt a bedrogozott,

vagy alkohalmámorban fetrengő „szülő” alszik a fotelban, miközben a gyerek négykézláb állva, tátott szájjal bámulja a történeteket. Bizony, ezek az esetek mindennaposak a világunkban. Valamilyen érdekes oknál fogva a világban az látszik, hogy bár a vezetők, politikusok vagy nem beszélnek ezekről a dolgokról, vagy ha mégis, akkor szemüket forgatva és elítélően, mégis, ezek a tartalmak, csatornák, weboldalak egyre csak gyarapodnak, szaporodnak, bővülnek ahelyett, hogy fogyatkoznának, eltűnnének. A hatalom nem, hogy eltűri, hanem kifejezetten haszonélvezője is e szennyes „műfajnak”. Hihetetlen pénz van a pornóban, és e hihetetlen pénz jelentős része a hatalom zsebében landol. Azok, akik előtérbe vannak tolva, mint mindenhol máshol is, itt is csak bábok, strómanok, akik adják a nevüket, tartják a hátukat, és ha kell, elviszik a balhét persze zsiros jutalékért cserébe. Azután ott van még egy rakás egyéb összefüggés is, amely e „bizniszt” erősíti. A gyógyszeripar a fogamzásgátlással, a potencianövelő szerekkel, maga az „angyalcsinálás” is igen jó üzlet (hálapénz) a segítőkész „orvosok” (itt mondjuk ki, ez esetben törvényes gyilkosok, ítéletvégrehajtók, hóhérok) számára. Oké, álljunk meg itt is egy szóra, hiszen tudom, nagy a vita e tárgyban! Miért gyilkos, ítéletvégrehajtó, hóhér egy olyan orvos, aki kikapar egy beteg magzatot? Miért hóhér az az orvos, aki kikapar, egy mondjuk szexuális erőszak által megfogant magzatot és még sorolhatnám a példákat. A válasz egyszerű. Azért, mert embert öl annak az embernek a megkérdezése nélkül. Hogy a magzat nem is tud beszélni? Nem, valóban nem. Akkor hogyan tudna védekezni? Hogy még nem is ember? Dehogynem! Mi, ha nem az? Állat? Vagy csak valami „szövegtömeg”? Fenét! Érző emberi lény, aki pontosan tudja, mi fog történni vele. „*Ne ölj!*” Így szól a törvény. Nem azt mondja, hogy „kedves hölgyem, tisztelt

doktor úr, amennyiben önök szerint kellően mérlegelték a dolgot és úgy ítélik meg, hogy ez a gyilkosság hasznos lesz többek számára, hát tegyék.” Nem ezt mondja. Azt mondja: „Ne öljl!” Kivétel nélkül. Minden megfogant emberi lénynek függetlenül az állapotától, a származásától, fogantatásának körülményeitől joga van megszületni és élni. Ezt a jogot nem lehetne senkitől megtagadni. Ha a szülőnek nem kell a gyermek, tegye be egy kifejezetten ilyen célból kihelyezett inkubátorba például, vagy tegye le valahol, ahol időben ráleljen, hagyja a kórházban, de ne ölje meg. A gyermek nem tehet semmiről. Ő csak élni akar(na). Minden megszületett embernek lehetősége van az üdvözülésre, minden élet magában hordozza a megváltást. Ha betegen jön a világra, ha erőszak által fogant is, esélyes erre. Nézd csak meg Nick Vujicic esetét, aki kezek és lábak nélkül jött e világra, ennek ellenére boldog családban él feleséggel, egészséges gyermekkel és hivatásának tekinti, hogy járja a világot Isten dicsőségét hirdetve. De van hasonló példa itthon is. Kérdezd meg őket, örültek volna-e annak, ha megölik őket még anyjuk méhében? Nem török én pálcát senki felett, ne érts félre! Ezzel mindenki számoljon el maga, én csak kimondom azt, amit gondolok. Ehhez is mindenkinek joga van. Ennyit erről.

Tehát ott hagytuk abba, hogy mennyi üzletág épül erre a mocskos alapra. Ide tartozik továbbá a kozmetikai ipar és sebészet, amely kívánatossá teszi a feleket egymás számára, a szexuális kiegészítők piaca, az ember nem is gondolná, hogy mennyi minden tartozik ebbe a bizniszbe, mennyien élnek meg ebből nem kis hasznot húzva a dologból. És akkor még nem beszéltem a legszörnyűbb és legaljasabb területéről ennek a műfajnak, amely a gyermekpornó, a szexrabszolgaság

és a szexuális célú gyermek és emberkereskedelem. Bizony, mert ilyen is van. Milyen világ az, amelyben ilyesmi létezhet? Hát ilyen, mint a miénk! Ebben élünk. Ja? És ezt is tűri a hatalom. Vajon miért? Nem tudna tenni ellene? Nem hát. Szegény hatalomnak erre nincs sem pénze, sem apparátusa, akik végrehajtanák a szükséges intézkedéseket. Olyan ez, mint a drogtermelés. Amikor nemzetközi békefenntartó erők védik az afgán mákmezőket, amelyek terméséből ópium és heroin készül. Vicces.

Vagy inkább szomorú. Szerinted, ha ezek a történések a valódi hatalom érdekeivel szembe mennének, meddig működhetnének? Hát, biztosan nem évtizedekig, némely esetben évszázadokig vagy még hosszabban. Vagy jó példa itt még az úgynevezett „egészségügy”. Amelynek a legfőbb érdeke, hogy sok beteg legyen rosszul ellátva. Szerinted abból a pénzből, amelyből például ennyi autópálya épült itthon (a világon a legdrágábban, csak az érdekesség kedvéért), mennyi hasznos fejlesztésre lenne lehetőség a közjó érdekében? Az Alpok vagy a Dinári-hegység sziklahegyeit átfúrva sem kerül annyiba egy kilométer autópálya, mint itt a magyar síkságon. De ide kellett Európa egyik legnagyobb viaduktja is. Láss a világ, mi magyarok tudunk ilyet is. Igaz minek, de ha kell, hát tudunk! Manapság négymilliárd(!) forintból épül meg egy(!) kilométer autópálya. Amilyen távon te tizenöt perc alatt végigsétálsz, az négymilliárd forint. Egy ápolónő meg, aki három műszakban ápolja a betegeket a dzsuvás kórházakban, könyékig tőr szarban, húgyban, hányásban, vérben, gennyben, csecsemőket, súlyos, fertőző betegeket, haldoklókat ápol és gondoz, alig képes megélni a fizetéséből. Te mennyit mész autópályán? Neked építették? Ó nem, nem neked. De ha még véletlenül beletartozol abba az elenyésző kisebbségbe, akik napi szinten ingáznak egy-egy pályasza-

kaszon, akkor is be kell látnod, hogy a nagy többségnek egyáltalán nincs szüksége erre. A nagy többségnek autója sincs. Ennyi felesleges, csak a multiknak (esetleg egy jövőbeli kontinentális, gyors reagálású szárazföldi haderő mozgásához) szükséges autópálya árából mennyit lehetett volna fejleszteni az egészségügyet? Néha nem értem, hogy az emberek tényleg ennyire ostobák, vagy csak szimplán nem érdekli őket az események háttere. Esetleg mindkettő? Azok az emberek, akikhez eljuthatnak az ilyen jellegű hírek, olyan mértékben el vannak butítva, vagy (és) olyan mértékben le vannak terhelve, hogy semmi sem érdekli őket azon kívül, amely a közvetlen környezetükön kívül esik, amely a saját egyéni érdekeiket nem veszélyezteti első ránézésre. Mert ezek a dolgok őket is pusztítják, csak mivel éppen a szemüket még nem verik ki, hát nem veszik észre. Persze, értem én. Ha észre is venné, mit tehetne ellene? Mondtam már. Ellene semmit. Azonban elkezdhetne végre gondolkodni! Elindulni egy olyan úton, amely elvezeti őt a megfelelő fel és megismerésekhez. Ez lenne a célja a figyelemfelkeltésnek.

Nos, hogy nézzünk valami felemelőt is e dologgal kapcsolatban, mert bizony van ilyen is, térjünk át a dolog nevesebb oldalára! Nézzük meg, hogy miként gondolkodik egy szellemi lény erről a dologról! A szexualitás, maga a szex magyarul szeretkezés, szerelmeskedés. Egyáltalán nem kizárólag magára az aktusra, a két fizikum egymásba hatolására koncentrálnál, és illeti ezt különböző ocsmány szavakkal. Ez már a mocsok része, ráadásul csak egy szelet az egészből. Itt ennél sokkal többről van szó. Tehát szeretkezés, szerelmeskedés. Ugye milyen kifejező nyelv ez? Erről van (volna) szó ha már csinálja az ember. Egymást (a feleségemet, férjüramat) szeretni, kényeztetni, örömet okozni neki. Szívből

és önzetlenül, szerelemmel telve, békében, boldogan, odafigyeléssel és még folytathatnám. Amikor leírom azt a szót, hogy „szerelem” felmerül bennem a kétség: Vajon hányan tudják, értik pontosan, miről is beszélek? Vajon minden egyes emberi lény megtapasztalja ezt az érzést élete során? Vagy vannak olyanok, akinek ez kimarad? Azok közül, akik megtapasztalják, vajon mindannyian ugyanazt érzik? Ugyanolyan mélységben vagy mértékben? Ki tudna ezekre választ adni? Hogyan lehet szavakba önteni azt az érzést, amely a szerelem? Ha voltál már ebben az állapotban, pontosan érted miről beszélek. A szerelem fogalma tökéletesen rámutat a nyelvi kommunikáció primitív voltára. Mély érzelmek leírására még a legszebb, ihletett költői hasonlatok is elégtelenek. Ez a helyzet. A szerelem az valami olyan megfoghatatlan és leírhatatlan érzelm, amely az embert tökéletesen megváltoztatja. Kiforgatja önmagából, és felemeli őt Istenhez. Ha valaki átéli vagy átélte már a valódi szerelmet, akkor képes valami gyenge fogalmat alkotni az angyali szeretetről. Arról a szeretetről amely a tökéletes önzetlenségről, a *teljes önfeladásról* szól, és maximális odaadásról. A szerelemhez nem tud hozzászólni az ego. Nem érti, nem képes fel fogni. A valódi szerelem egyszerűen elsöpri az egót, így az retteg is tőle nagyon. Szerelem, sötét verem – mondja. Mert ez az az állapot tiszta mivoltában, amelyhez nem férhet hozzá semmiféle szenny és mocsok. Ha valaki szerelmes, akkor minden gondolata a szeretett lény. Mindenét, testét, lelkét, javait nekiadná csak azért, hogy a szeretett lényt boldoggá tegye. Nos, ez az angyali szeretet az Úr felé és kijelenthetjük, hogy az a szeretet amelyet az Úr érez teremtményei iránt ezt a szintet is jócskán felülmúlja. Az a szint egyszerűen felfoghatatlan a véges lények tudata számára. Az angyalok pedig folyamatosan ebben a boldog és csodálatos

állapotban léteznek és ami a legszebb, soha sem kell csalódnunk Istenben, akit imádnak. Nos tehát, dióhéjban ennyit arról az érzésről, amely a legnagyobb szerűbb mindazok közül, amelyet fizikai ember megélhet anyagi léte során. Így kellene szeretni a másikat, és ha már lehozzuk ezt a dolgot az anyag szintjére, akkor így kellene szeretkezni, szerelmeskedni is minden egyes alkalommal amikor erre sor kerül. De vajon hányan „űzik így az ipart” manapság? Gyanítom kevesen. Pedig így kellene mindenkinek, aki űzi. De amíg az ember az Úr jóvoltából nem tisztul meg kellő mértékben, nem is érti azt, hogy miről írok itt éppen. Ez a szomorú helyzet. Jó neki az, amivel kiszolgálja őt ez az ágazat. Ő is ezt akarja, ezt vágyik tenni, kipróbálni, mert erre van igénye. Ez egyéb iránt egy tökéletes fokmérője a saját tisztaságot. Mármint az, hogy milyen dolgok izgatnak e tárgyban. Az, hogy mire vagy kíváncsi, mit tennél, próbálnál ki és kivel? Ezekre a kérdésekre minden felnőtt ember képes válaszolni magának úgy, hogy nem kell szégyenkeznie, maximum csak maga előtt és persze ha van oka rá, akkor az Úr előtt, de a legtöbben ezzel nincsenek tisztában. Mert bizony az a helyzet, hogy az Úr mindenkivel kapcsolatban tökéletesen képben van ha tetszik, ha nem. Sokan valószínűleg ezért is szimpatizálnak csak kevésbé Vele. Az Úr azt mondja: „*Tudom a te dolgaidat*”. Tudja bizony. Az összeset. Még azt is, amit te nem. Ez a helyzet. Azonban ha eljut az ember odáig, hogy górcső alá vonja a saját vágyait, késztetéseit, akkor tudnia kell, már jó úton jár. Hiszen ez nem más, mint a kontroll jele. Az önvizsgálat jele. Az önvizsgálaté, amelyet pedig valószínűleg a megtisztulás iránti vágy hoz létre benne. Az ember csak akkor kezdi vizsgálgatni önmagát, ha az az állapot, amelyben éppen van nem elégíti ki. Ha elégedett az állapottal, eszébe sem jut önvizsgálatot tartani.

A vágyról jut eszembe! Fontos dolog. Sosem felejttem el, kevéssel halála előtt láttam egy riportot egy híres magyar színésszel. Volt két mondata, amelyek valamiért nagyon megragadtak bennem. Azt mondta: „Gyerekek, megöregedni nagyon rossz dolog. Sose öregedjete meg!” Nos, ez úgy gondolom, igen nagy tévedés volt a részéről. Bár Ő ebben az időben már jócskán benne járt a korban, mégis úgy hiszem, nem ismerte fel ezen életkor valódi jelentőségét. Csak az árnyoldalait érzékelte az öregségnek, amelyek eltérítik az embert a valódi felismeréstől. Attól a felismeréstől, amely magyarázatot ad az öregség létjogosultságára, sőt, hasznosságára. Emberünk, amikor így érzett és gondolkodott, valószínűleg a fiatalágát siratta és kereste, amit nyilvánvalóan nem találhatott már meg ebben az állapotában. Nem látott túl azokon a dolgokon, amelyek korábban jelentették számára az értékeket. Pedig az öregségnek igenis van létjogosultsága és kifejezett haszna is. Olyan haszon ez, amelyet csak az öregkornak nevezett állapot hozhat el egy fizikai ember létébe. Akkor van baj, ha, mint emberünk esetében, ez az állapot nem tudatosul, és az ember egyfolytában a múltat idézgeti, sírja vissza. Ezzel azt éri el, hogy elmulasztja megélni azt az időszakot, amelyben éppen léteznek. Mi tehát az öregkor értelme? Ha belegondolunk, a természeti népeknél, akik összhangban éltek Istennel és az Ő teremtésével általában az öregekre bízta a nép vezetését. Mert rájöttek, hogy az öregek bölcssek, megfontoltak, olyan tapasztalati tőkével bírnak, amelyet csak a kor adhat meg és így tovább. De ennél is fontosabb az a tény, hogy egy idős embert már nem hajtanak annyira az anyagi vágyak, mint fiatalabb társait. Normális esetben nem hajszol már semmilyen anyaghoz kötődő dolgot. Ezeket a hajlamait, vágyait kiélte már. Élete legbölcsebb szakaszában jár, ahol már elmúltak belőle

azok a törekvések, amelyek konfliktushelyzetbe, negatív polaritásba taszíthatták őt. Röviden összefoglalva, ha minden jól alakult, akkor ebben az életszakaszban a legbölcsebb, és szellemileg leginkább megtisztult lény a felnőtt ember. Ez az az életszakasz, amikor a legkevesebbet hibázik és a legjobb tulajdonságait felszínre képes hozni. Türelem, tolerancia, empátia, szeretet, mindezek ekkor csúcsosodnak ki lényében leginkább. Miért lényeges ez? Mert, ahogyan azt írtam volt, *az ember azt a minőséget viszi magával a szellemi létezésbe, amellyel elhagyja ezt a világot.* Ezzel a minőséggel, frekvenciával lép a valódi létezésbe, oda, ahol minőségén már nem változtathat. Ha minden jól alakul, akkor a fizikai ember öregkorában éri el szellemi minőségének csúcsát. Az öregkor egyfajta lelki, szellemi megtisztulással jár optimális esetben. Ez tehát, vagy ez lenne az öregkor valódi szerepe és lényege. Isten nem hibázik, semmi sincs véletlenül abból, amit Ő „kitalált”. Aki azt fájjalja idős korában, hogy már nem olyan fickós vagy vonzó, mint ifjan volt vagy élete derekán, az súlyos tévúton jár. Most, e kis kitérő után kanyarodjunk vissza az elhagyott szálhoz!

Szomorú dolog belegondolni abba, hogy mekkora, milyen hatalmas érzelmi potenciál rejtőzik minden egyes emberben, milyen csodálatos érzelmi életet élhetnénk mindannyian, ha nem lennénk saját vágyaink, ösztöneink, egonk foglyai. Szomorú dolog, mert bár ez a potenciál létezik és valós dolog, valódi lehetőségünk, mégis a legtöbb ember nem éli meg ezt a lehetőséget az életében. Leéli az életét mérgelődve, dühöngve, gyűlölködve, harcolva, félelemben. Ez pontosan az a hatás, amelyről feljebb beszéltem, az állat és növényvilág párhuzamainál. Van egy potenciál, amelynek van pozitív és negatív polaritása is. A gonosz pedig arra törekszik sajnos

meglehetősen sikeresen, hogy ezt a potenciált minden téren, területen állandóan és a lehető legnagyobb mértékben a negatív tartományban tartsa. Azok az uralkodó érzelmek, amelyek az emberek nagy többségét ma uralják, amelyek az előbbi felsorolás részei, mind ide tartoznak. Félelem, düh, gyűlölet, áskálódás, harag, irigység, stb., ezekben él ki a maximumot, nem pedig a szeretetben, önzetlenségben, barátságban. Írtam már máshol, nehéz pálya ez, de nem lehetetlen megcsinálni. Azonban, amit akkor még nem írtam, hogy segítség nélkül esélytelen. Nyilvánvaló, hogy mire, illetve kire gondolok, most ezt nem taglalom. Ha eddig nem tetted, kérek olvasd el a harmadik, Úton Istenhez című írásomat, az mindennek a lényege! Ez a sok negatívum, amely világonkat jellemzi valóban csak arra jó, hogy az embert elfordítsák a fénytől, az Úrtól, de arra is jók egyben, hogy rávilágítsanak a negatívumokra. Egy tökéletes és fényrel, szeretettel teli világban ahol minden és mindenki jó, sosem ismerhetné meg a gonosz árnyoldalait, sosem tehetnéd le a voksod valamelyik oldal mellett, nem választhatnál, mert nem lenne miből. Itt azonban ezt megteheted, illetve muszáj megtenned. És ha már így alakult, hát fogd fel segítségnek! Bizonyíthatsz, voksolhatsz, bizonyítanod, voksolnod kell! A gonosz szándékán kívüli jótéteménye, hogy hatásai következtében a jó lélek elindul, felkerekedik megkeresni a Forrást. A pondró bebábozódik, pillangóvá lényegül és szárnyra kap, hogy meglelje a Forrást. Minden jó és fény forrását, aki maga az Úr. Isten, aki minden gyermekét hívja és várja. Ha a sötétség nem lenne, senki sem akarna kijutni belőle a fényre. Kérdezheted, hogy minek kellene kijutni a fényre, ha eleve abban lennének? Abban voltunk, de a sötétség jött el hozzánk és ránk telepedett. Ez nem a mi döntésünk volt, ezért van az, hogy megmenekülhetünk tőle, belőle. Mi sem

vagyunk büntelenek, de aközött, hogy engem a bűnbe visznek, vagy aközött, hogy én viszek valakit a bűnbe, több dimenziónyi különbség van. Előbbi jóvátehető, utóbbi már nem azon a szinten, amelyről itt szó van.

Csodálatos felismerés az, amelyre az ember egy bizonyos fejlődés, megtisztulás után, – amelyet csak és kizárólag az Úr képes elvégezni benne ellentétben minden öntisztulásra, önmegváltásra és önmagunk felemelésére törekedő tanítás által sugalmazottakkal – ráébred. Arról van szó, hogy az ember rájön: A gonosznak valójában nincs lap a kezében! Csak hamiskártyás trükkökkel operálhat. Az a módszere, mint ahogyan ezt feljebb is írtam, hogy Isten lapjait mutogatja, majd amikor az áldozat e hatékony „csalít” bekapva besétált a kelepcébe, sunyi módon a fonákjára fordít mindent. Legjobb példa erre az élet valódi értelmének kiforgatása. Amely nem más, mint Isten szolgálata. Ez egy boldog és értelmes szolgálat. Ahogyan a mi sejtjeink is (optimális esetben) boldogan és szívesen szolgálnak bennünket. Ez az ő életük értelme. Ezért születtek. A miénk pedig az Úr szolgálata. Mi ezért születünk. Nem szolgálát ez, hanem mennyei öröm, ha sikerül felnőni a feladathoz. A sátán azonban ezt is a fonákjára fordítja. Az Úr szolgálata helyett önszolgálatra buzdít, amely pedig végső soron az ő szolgálata. Mert ha nem a jót, akkor bizony a gonoszt szolgáljuk. Más alternatíva nincsen. A második legjobb példa a római katolikus egyház. A szent-széknek nevezett árnyékszék. Szentnek titulálják miközben árnyék. Árnyéka a gonosznak. De mondj bármit, nézz bármerre, láthatod a fonákságokat a dolgok mögött. Demokrácia – álcázott diktatúra. Vezető, demokratikusan megválasztott politikusok – elnyomók és kizsákmányolók. Gyógyszerek – mérgek. Egészségügy – betegség és halál-

ipar, oltások – méreginjekciók. Törvények, jogszabályok, ítélezés – lehetőség a törvények és a felelősség alóli kibújásra jól megfizetett jogi képviselők, ügyvédek segítségével, lehetőség a „fehérgalléros” bűnözésre. Szeretkezés – pornó. Te remtő munka – pénzrabszolgaság. Növényvédelem – tudatos mérgezése minden élőnek. Technikai fejlődés – technokrácia, nem sorolom tovább, pedig gazdagon lehetne folytatni e példák bemutatását. Ami számít az, hogy a gonosznak, a sötétségnek végső soron nincs hatalma a fényen! Aki befogadja szívébe Istent, azzal a gonosz nem tud mit kezdeni többé! Aki megtér időben, azt elveszíti, az kicsúszik a karmai közül. Sok ember ezt nem érti. A legtöbben nem. Akik elvesznek a saját félelmeikben, a napi kis harcaikban. Akik azt gondolják, elhiszik, hogy ez a test, ez az élet a minden. Ez egy ismert és érthető álláspont, hiszen, aki még nem jutott túl ezen, az pontosan átérzi ezt az állapotot, lévén ebben él, aki pedig túljutott ezen, az vissza tud emlékezni arra, mivel ő is abból az állapotból indult. A gonosznak az a legfontosabb, hogy ez a félelmekkel teli alapállapot maradjon meg minden emberben. Ha az ember túljut, kikerül ebből az állapotból, az az újjászületés és a feltámadás. Feltámadás, mert az alvajárók léte nem élet. Bizony. De ezt az az ember soha sem lesz képes megérteni, aki még nincs ebben az újjászületett állapotban. Tehát még egyszer, ahogyan az Úr magyarázta ezt:

„Azért szólok velők példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. Mert megkövérédett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.”

„Látván nem látnak és hallván nem hallanak sem nem értenek.” Látnak, de mégsem. Nem mennek neki egy fának, de az igazságra vakok. Hallanak mert nem siketek, de az igazság nem jut el a tudatukba. Nem értik meg azt. Miért írom hát, amit írok? Ismét ez a kérdés. Ha azok, akik még nem tartanak itt úgysem értik, azok pedig, akik már túljutottak ezen már tudják mindezt, akkor mi értelme van leírni ezeket? Érzem, hogy ezt kell tennem. Van egy tanítás, amely azt mondja, hogy nem elég tudni, de cselekedni is kell. Tenni azt, amit helyesnek vélünk. A tudás önmagában, ahogyan önmagában a hit is kevés. Nem elég. Ha csak elméletben vagyunk jók, akkor gyakorlatban nem vagyunk jók. Istennek olyan emberek kellene, akik a gyakorlatban is jók. Akik cselekszik azt, amit jónak vélnék. Én ezt teszem. Még akkor is megtenném, ha tudnám, hogy manapság egyetlen ember sem olvassa el írásaim. De tudom, az Úrnak hála, ez nem így van. Ha nem is vagyok egy bestseller szerző, azért van egy szűk réteg, akiknek éppen ezek az írások a hasznos információk. Akiket éppen elindítanak egy (a helyes) irányban, vagy átbillentenek egy holtpontra ezek az információk. Akik ezen írások hatására indulnak el vízért a kútra. Az nyilvánvaló, hogy még a magyar népeesség viszonylatában is csak igen kevesekhez jutnak el a soraim. Ha nem hiszel a véletlenekben, akkor azt javaslom, mélyen gondolkodj el ezen! Hogy éppen miért te kaptad kézhez ezt az információt? Gondolkodj el ezen és még sok minden másra! Gondolkodj állandóan és logikusan! Nézz a dolgok mélyére, be a színpalak mögé! Keresd a válaszokat, az utad, a boldogságod, a boldogulásod! Keresd ezeket, de tudd mindenkor, hogy mi a tét! Tudd, hogy minek mi a következménye! Nem tudom, hogy fogok-e még írni valaha akár egyetlen sort is azután, miután e könyv végén szeretettel elbúcsúzom tőled drága

testvérem. Nem tudhatom, de most úgy érzem, hogy a kör bezárult. Csak azt tudom, hogy teszem, amit helyesnek gondolok és azt, amit a szívem, a lelkiismeretem (és Forrásom:) diktál. Nos, ez egyben a legjobb tanács is, amellyel így búcsúzóul szolgálhatok neked is. Fogadd hát őszinte, szívből jövő jókívánságaimat! Fogadd baráti, testvéri ölelésemet! Légy igaz és egyenes minden körülmények közepette! És messze nem utolsó sorban, sőt legfontosabbként, tiszta szíveimből kívánom neked, hogy találj meg te is az Urat úgy, ahogyan én is megtaláltam! Találd meg Őt, fogadd be a szívedbe, kérd a segítségét és ne hibázz többet!

A Teremtő Úr Isten, Jézus Krisztus áldása legyen veled testvér! Ő kíséreljen utadon és óvja lépteidet mindig! Ő mutasson utat és tartson fáklyát neked e sötét világban! Lásd meg és nézd azt a sok szépet, amelyet Ő mutat meg neked!

Az Úr áldása, békessége és szeretete legyen veled!

Szeretettel: Ted

